

PATRICIA HILL

*Misterul
ochilor tăi*

ALCRIS

Capitolul 1

La coborârea din autocar, Talia simți un gol în stomac și luă o gură adâncă de aer pentru a se calma. Aruncă o privire la ceas și văzu că sosise la timp.

Ar fi trebuit să mănânce ceva înainte să plece. Oboseala din timpul călătoriei, emoțiile și foamea îi dădeau o ușoară stare de amețală. Grijile pe care le avusese în ultimele luni își lăsaseră urmele pe fața ei, devenise mai palidă și mai slabă decât de obicei. Se temea. Trebuia, cu orice preț, să obțină acel serviciu. O presimțire o avertiza că aceea era ultima ei șansă de a-și asigura viitorul și pe cel al lui Matty. Nu-și permitea să dea greș.

Mergea, cu un pas vioi, de-a lungul unui mic drum de țară. Soarele ardea. În aerul cald plutea un miros plăcut de flori și de iarbă.

Liniștea care domnea în jur părea că dezmințe prezența caselor imense, străjuite de grilaje de fier, care se aflau de-o parte și de alta a drumului. Talia începu să caute casa celui care, spera din toată inima, avea să devină șeful ei.

O găsi, nu după mult timp. Își trecu emoționată mâna prin părul roșcat și des, își netezi pliurile costumului și aruncând o ultimă privire la ceas, împinse cu hotărâre poarta din fier forjat și o luă pe aleea care ducea la intrarea unei superbe vile din piatră. La vederea acelor locuri atât de frumoase, dorința de a reuși spori și mai mult.

Cu inima bătându-i mai tare, Talia sună. După doar câteva momente, ușa se deschise și un tânăr brunet în jur de șaptesprezece ani, cu trăsături armonioase, își făcu apariția în prag. Ochii săi albaștri o priviră pe Talia amuzat.

– Bună ziua. Ești miss Montague, nu-i așa?

Vocea lui caldă avea un ușor accent american.

– Ești foarte punctuală. Leo apreciază mult această calitate.

– Sunt într-adevăr Talia Montague și am o întâlnire cu domnul Miller la ora două.

Tânărul îi zâmbi din nou și nervozitatea ei începu să se topească față de atâta farmec. Băiatul îi întinse mâna și se prezentă.

– Eu sunt Jake Miller; sunt fiul lui Leo. Intră, te rog.

Talia îi strânse prieteneste mâna, și, cucerită de sinceritatea lui, se mai destinse puțin. „E un semn bun“ se gândi ea.

– Vrei să bei o cafea?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea, dând din cap. Era prea încordată pentru a accepta invitația și nu-și mai dorea decât un singur lucru: întrevederea să ia sfârșit cât mai curând.

În ochii albaștri ai băiatului se aprinse o lumină de înțelegere.

– Merg să-l anunț pe Leo că ești aici. Nu-ți face griji, am o presimțire că totul va fi bine, spuse el și dispăru, lăsând-o pe

Talia să admire camera luxoasă, decorată în tonuri de albastru și roșu închis. Totul emana bunăstare și confort. Ah, dacă numai...

– Leo te poate primi. Te conduc în biroul lui.

Talia tresări, speriată.

– Sigur, mulțumesc.

– Ai emoții? o întreabă Jake cu blândețe.

Ea încuviință printr-un gest.

– Nu te neliniști. Ceva îmi spune că ai câștigat deja partida.

Talia nu putu decât să zâmbească, în fața unei asemenea încrederi, dar era departe de a împărtăși optimismul băiatului.

După ce traversară împreună un hol mare, ajunseră în fața unei uși înalte și largi. Jake bătut o dată și, la auzul vocii de dincolo, Talia simți că leșină.

– Intrați!

– Succes, îi spuse Jake zâmbind. Și nu uita că nu e o persoană rea.

Apoi îi deschise ușa și plecă.

Talia intră într-o cameră ai cărei pereți erau plini cu rafturi cu cărți. De la impozantul birou de acaju un bărbat se ridică și veni în întâmpinarea ei, cu mâna întinsă.

– Bună ziua, miss Montague. Luați loc.

Bărbatul o privi câteva secunde și Talia înțelese că părerea lui era deja formată. Fata îngână câteva cuvinte de mulțumire și se așeză.

Îl privi și ea, dar discret. Era înalt, bine făcut și avea părul negru și des. Avea probabil, patruzeci de ani și zâmbea cu aceeași ușurință și farmec ca și fiul său. Temerile Taliei se risipeau: Leo îi era simpatic.

Exista în el, bineînțeles, ceva dur, arogant dar, pentru a reuși în lumea afacerilor, aceste calități erau indispensabile.

– Trebuie să recunosc, miss Montague, că îmi păreți foarte tânără. Ca să fiu sincer, căutam o femeie mai în vârstă.

Vocea blândă, cu accent leneș de dincolo de ocean o smulse din gândurile ei.

– Domnule Miller, sunt perfect capabilă să fac aceeași muncă pe care o îndeplinește o femeie în vârstă, spuse în apărarea ei, încercând să-și ascundă dezamăgirea.

Se părea că luase deja hotărârea, când întrevederea de-abia începuse. Dar nu va renunța; se va lupta. Nu-și permitea să rateze încă o dată lupta.

– Știți ce îndatoriri veți avea?

Ochii săi o priveau fix, prin fumul albăstrui de la havană, iar chipul său rămânea de nepătruns.

– Agenția care mă trimite mi-a spus că e vorba de trei copii și de a participa la muncile menajere...

– E o responsabilitate serioasă, o întrerupse Leo. Aveți experiență în acest domeniu?

– Am experiență cu copiii și cred că pot ține o casă fără prea multe dificultăți, afirmă Talia cu o încredere prefăcută.

Apoi zâmbi larg și adăugă:

– Cred că veți fi mulțumit și m-aș bucura să-mi dați o șansă ca să vă demonstrez.

Fu surprinsă de propria ei îndrăzneală, dar avea nevoie de acest serviciu și refuza să se lase intimidată pentru simplul motiv că Leo Miller o găsea prea tânără. Conștientă că nu avea nimic de pierdut și totul de câștigat, acționa cu îndrăzneala disperării.

– Câți ani aveți, miss Montague?

Talia fu tentată să mintă, dar apoi se răzgândi.

– Douăzeci și doi. Cu copiii, tinerețea poate fi un avantaj, răspunse ea, fixându-l pe Leo cu ochii ei mari și negri.

– De ce vreți atât de mult această slujbă? Întrebă el stingându-și țigara, iar Talia avu impresia că fața lui devenise mai blândă.

– Oh, e greu să găsești un loc de muncă în zilele noastre.

– Doar atât? insistă Leo.

Talia evita să dezvăluie existența lui Matty. Și totuși, dacă, din întâmplare, Leo Miller accepta s-o angajeze, n-ar fi putut să nu-i vorbească despre el. În acest caz, n-avea nimic de pierdut.

– Pentru că am un băiețel și avem nevoie de o locuință, spuse ea, cu demnitate.

– Și soțul dumneavoastră. Sunteți divorțată?

– Nu, nu sunt căsătorită.

– Puteți avea încredere în mine, o încurajă el cu multă blândețe.

– E o poveste lungă și tristă, spuse ea încercând să zâmbească.

– Din moment ce e o poveste lungă, a venit timpul să bem o cafea.

Leo zâmbea și el și Talia simțea renăscând în ea speranțele, toate acele speranțe care atât de des îi fuseseră înșelate.

Peste câteva minute, Jake intră în birou cu un platou. Băiatul aruncă o privire complice spre Talia, apoi puse pe masă platoul și, observând expresia serioasă de pe fața tatălui său, ieși din cameră fără zgomot.

– Se pare că Jake vă place, comentă Leo în timp ce turna cafeaua. Până acum, sunteți prima pe care nu a urât-o imediat ce a văzut-o.

- Ne-am simpatizat imediat, răspunse ea, puțin jenată.
Era oare gata să-i ofere o șansă?
- Cum se numește băiețelul dumneavoastră? Începu din nou Leo, rupând tăcerea.
- Matty.
- Fața Taliei se luminează de dragoste la amintirea copilului.
- Și câți ani are?
- În curând face trei.
- Vă rog, iertați-mă dacă sunt indiscret, dar ce s-a întâmplat cu tatăl lui Matty?
- Nu știe că are un copil, îi răspunse ea scurt.
- Talia făcu un efort pentru a alunga amintirea lui Alex, care-i amenința concentrarea. Nu putea să se tulbure tocmai acum.
- V-am tulburat, iertați-mă.
- Nu... Nu-i nimic. Îmi pare rău, dar prefer să uit tot ce are legătură cu el.
- Înțeleg. Spuneți-mi mai bine unde locuiți acum și povestiți-mi despre locurile de muncă anterioare.
- E foarte mult de povestit, spuse Talia, oftând.
- Începeți, îi sugeră el, zâmbind.
- Înainte să se nască Matty, am lucrat ca secretară într-o agenție de publicitate. După nașterea lui, a trebuit să renunț la slujbă și am rămas pe drumuri.
- Dar părinții dumneavoastră?! Întrebă Leo mirat.
- Aveam șaptesprezece ani și locuiam singură la Londra, când mama a murit. Tata s-a recăsătorit aproape imediat. A plecat din Anglia și s-a mutat în Noua Zeelandă. N-am fost niciodată apropiați și cred chiar că nu m-a vrut. Îmi scrie doar de Crăciun și de ziua mea de naștere.
- Talia își continuă povestea calm, fără să se emoționeze: tatăl ei lucra în marina comercială și lipsea de acasă cu lunile.

Când se întorcea, rămânea rece și distant atât față de fată cât și față de soția sa. Talia nu suferise deci prea mult la plecarea lui definitivă, dar se simțise deodată foarte singură. O invitasе, bineînțeles, să locuiască în noul său cămin, dar mai mult din datorie, decât din dragoste. Iar ea, temându-se de o primire nu prea călduroasă, hotărâse să-l refuze.

De altfel, era fericită cu munca ei, avea o garsonieră drăguță, iar viața de la Londra o mulțumea pe deplin. La puțin timp după aceea, îl întâlnise pe Alex...

Frumosul chip a lui Alex îi reveni în minte, cu ochii lui cenușii, puțin nepăsători, cu buzele lui senzuale. Lupta cu toată ființa să izgonească acea amintire, pentru a se putea concentra asupra povestirii.

— Și atunci? întrebă încet Leo.

— Ei bine, cum v-am spus, am rămas pe drumuri: contractul meu de închiriere stipula „fără copii“ și nu puteam să ascund starea în care eram. Din fericire, am găsit, printr-o prietenă, o slujbă de guvernantă în Franța și acolo mi-am petrecut ultimii doi ani.

Talia se opri și avu o expresie de amărăciune.

— Acum, fosta mea patroană divorțează. S-a mutat într-un apartament minuscul și nu mai are nici ea mijloacele financiare pentru a mă păstra în serviciul ei. Așa că, iată-mă din nou fără slujbă. Pentru moment locuiesc la o prietenă, dar casa ei nu e mare și mă simt puțin stingherită că am invadat-o în felul acesta... E o poveste tristă, nu-i așa? Am spune că e ruptă din cărțile lui Dickens. Cel puțin astfel voi învăța să mă descurc singură... Și, la urma urmelor, nu e atât de cumplit precum pare, minți ea în încheiere.

Leo zâmbea afectuos.

– Sunt sigur că e mai rău decât spuneți și vă admir curajul. Talia tăcu un moment, apoi ridică din umeri și-l privi în ochi.

– Acum că știți tot, domnule Miller, acceptați să-mi acordați o șansă?

Îndrăzneala ei o surprinse, ca și încrederea pe care o acordase în mod spontan unui străin. Până acum, fusese mereu neîncrezătoare: prea mulți oameni o condamnaseră fără s-o cunoască. Suferise prea mult de când Alex o părăsise și acum se apăra trecându-și secretul sub tăcere. Obişnuia să nu dea niciodată nici un detaliu despre viața ei personală, și iată că astăzi îi povestise totul acelui om care i-ar fi putut acorda o slujbă. Era ceva în el care invita la sinceritate, la încredere.

Talia oftă adânc. Oare nu cumva își exagerase povestirea în mod voit, pentru a-l înduioșa pe acest bărbat? Leo Miller fuma, în continuare liniștit. Dintr-o dată, fața i se luminează:

– Miss Montague, vă ofer o perioadă de probă de 3 luni. Dacă totul va merge bine, vă angajez cu titlu permanent.

Talia îl privea surprinsă, nevenindu-i să creadă.

– Adevărat? spuse ea, în sfârșit.

– Da, adevărat, zâmbi el.

– Sper că nu faceți asta din milă... pentru lucrurile triste pe care vi le-am spus...

– Nu. Vă angajez pentru că am încredere în dumneavoastră, pentru că sunteți o fire deschisă și pentru că îi plăceți fiului meu. De acord?

– De acord, încuviință Talia, radiind.

Bucuria ei era atât de mare, încât trebui să se abțină să nu sară și să-l sărute pe noul ei șef pe obraji. În acel moment,

toată amărăciunea din ultimele săptămâni se risipise subit. Leo Miller începuse iar să vorbească și Talia se strădui să revină cu picioarele pe pământ. Propunerea de salariu i se păru enormă, și se grăbi s-o accepte.

– Veți avea camera dumneavoastră, bineînțeles, dar veți lua parte la activitățile de familie. L-ați cunoscut pe Jake, fiul meu mai mare. Următoarea e Belle, care are zece ani și Vinnie, care are șase. Doamna Rodale se ocupă de bucătărie și de menaj, iar dumneavoastră o veți ajuta, dar la treburile mărunte. Cum eu lipsesc des de acasă – afacerile mă cheamă – am nevoie de o persoană de încredere care să se ocupe mai ales de copii...

La ușă se auzi un zgomot și Leo se opri.

– Intră, Jake, spuse tatăl, râzând.

Ușa se deschise și Jake intră în vârful picioarelor și cu un deget pe buze.

– Bănuiesc că știi deja vestea cea bună?

Jake se întoarse fericit spre Talia.

– E adevărat?

Ea răspunse printr-un semn din cap.

– Nemaipoment, atunci! Și când începeți?

Talia aruncă o privire întrebătoare spre Leo.

– Cât mai repede. Puteți la sfârșitul săptămânii?

– Da, e foarte bine.

N-avea multe lucruri și bagajele vor fi gata imediat.

– Perfect. Cum vă numiți, pe numele mic? Totuși, nu pot să vă spun în continuare miss Montague.

– Talia, răspunse ea zâmbind.

– Ei bine Talia, mie poți să-mi spui Leo.

Ora care urmă trecu ca prin vis. O cunoscuseră pe doamna Rodale, o femeie slăbuță, cu un chip blând și plăcut. Bând a

doua cafea, stătură cu toții la taclale, apoi Talia vizită casa în compania gazdelor sale. Totul era atât de frumos, de spațios, de luxos! Apartamentul rezervat ei, luminos și înșorit, i se păru imens.

Nu-i cunosc nici pe Vinnie, nici pe Belle: băiatul era la un coleg de școală, iar fetița avea lecții de dans.

Când află că Talia venise cu autobuzul, Leo se oferă s-o conducă el cu mașina înapoi la prietena ei și-i promise că-i va trimite o mașină când se va muta.

Cufundată în fotoliul moale al automobilului, în timp ce zburau înapoi spre oraș, Talia se simțea deasupra unui nor. Toate întâmplările din acea după-amiază erau învăluite într-o ceață de irealitate. Se temea că nu cumva dintr-un moment în altul, să nu se trezească în mijlocul coșmarului cu care era obișnuită, fără un loc de muncă și fără un acoperiș deasupra capului. Întrevederea se desfășurase într-o atmosferă relaxată și nu făcuse nici un efort. Obținuse ceea ce-și dorise: viitorul ei și cel al lui Matty erau acum din nou asigurate, iar ei cu greu îi venea a crede.

Mașina lui Leo o lăsă în fața ușii. Kate o aștepta cu nerăbdare.

– Cum e, ce s-a întâmplat? Cel din mașina aceea mare era Leo Miller? Ce fel de om e?

În fața acestui torent de întrebări, Talia izbucni în râs. Când prietena ei se opri să-și tragă respirația, Talia îi răspunse.

– Da, cel din mașină era Leo Miller; m-a angajat și încep la sfârșitul săptămânii.

Nebune de bucurie, cele două tinere se aruncară una în brațele celeilalte și începură să danseze prin apartament. Stând pe jos, pe covorul din sufragerie Matty își ridică privirile

și urmări ciudatul dans al celor două prietene. Recunoscându-și mama, ochi lui se luminară de bucurie și gura mică de copil se deschise într-un zâmbet larg. Prima surpriză trecând, băiețelul se întoarse la jucăriile sale, zâmbetul dispăru și fu înlocuit, puțin câte puțin, de o expresie de maximă concentrare.

Talia îl sărută o dată pe obrazul ca de mătase și apoi se așeză lângă fereastră pentru a lua ceaiul împreună cu Kate. În sfârșit, începea să se destindă.

– Deci? o întreabă nerăbdătoare prietena sa.

– Casa e superbă. La început, am crezut că n-am nici o șansă. Imediat ce m-a văzut, mi-a spus că el caută de fapt o femeie mai în vârstă. Vedeam cum locul îmi scapă printre degete, pe măsură ce timpul trecea, și atunci m-am hotărât să-i vorbesc despre Matty. I-am povestit tot. Tot! Și minunea s-a produs. Și acum cred că trăiesc un vis!

De sub buclele negre ca smoala, cărora soarele de amiază le dădea reflexe albastrii, Kate zâmbea.

– Mă bucur sincer pentru tine. Ai fost așa de palidă, așa de încordată, în ultimele săptămâni, încât am crezut că o să te îmbolnăvești. În sfârșit, acum poți să te liniștești.

– Oh Kate, ești atât de bună! N-ar fi trebuit să-ți faci griji pentru mine, găseam eu ceva... Dar să nu ne mai gândim la asta. Acum, slavă Domnului, totul s-a terminat, spuse ea și o luă fericită de mână.

Cele două tinere se cunoșteau din copilărie și aveau aceeași vârstă. Kate era înaltă, foarte subțire și avea un caracter dinamic și călduros. Locuia separată de soțul ei; se căsătoriseră prea tineri. Câteva luni mai târziu, renunțase la serviciu și începuse să scrie. Când Talia rămăsese fără acoperiș

și fără resurse materiale, Kate îi propusese să locuiască la ea, cât timp va avea nevoie. Noua ei ocupație îi permitea să aibă grijă de Matty, în timp ce Talia își căuta un loc de muncă. Mișcată de bunătatea prietenei sale și conștientă de sacrificiul pe care-l făcea pentru ea, Talia știa că cel mai potrivit mijloc de a-i mulțumi, va fi să-și găsească u loc cât mai repede.

– Am o idee, declară Kate. Hai să-ți sărbătorim succesul cu o cină în oraș. De Matty va avea grijă mama. Sunt deja secole de când n-ai mai ieșit!

Talia acceptă, încântată. Starea de neliniște din ultima vreme îi ștersese gustul pentru distracții și situația în care se afla o obligase să-și economisească banii până la ultima centimă.

– Bine, dar cu o condiție: fac cinste! După tot ce ai făcut pentru mine...

– De acord! răspunse Kate, râzând.

Seara, după ce Matty adormi în pătuțul său, Talia făcu un duș, și îmbracă o rochie neagră de mătase care-i puneă în valoare curbele perfecte ale corpului, se machie ușor și-și perie îndelung părul, lăsându-l să cadă liber pe lângă chipul delicat, cu buze moi și piele albă. Peste douăzeci de minute sosi mama lui Kate, fetele luară un taxi și ajunseră la restaurant.

În timp ce-și beau la bar cocteilurile, Talia reveni cu detalii asupra întâlnirii pe care o avusese în acea după-amiază.

– Ei bine, da, ai noroc! Leo Miller e un bărbat seducător, glumi Kate.

– Se poate, dar mă întreb ce s-a întâmplat cu soția lui.

– Cum, nu citești ziarele? exclamă Kate mirată. Nu scriau decât despre asta cu câțva timp în urmă!

– Despre ce? Nu înțeleg.
– Alicia Miller nu-ți spune nimic?
– Manechinul? Ah! Ea e soția lui Leo Miller?
– Bravo!... A fugit la Roma la brațul unui cântăreț. Ziarele bat apa-n piuă de câteva săptămâni și tu nu știai nimic! Ah, Talia, mă uimești.

– Scuză-mă, n-am făcut legătura. Dar... Bieții copii, să fie prinși în mijlocul unui asemenea scandal! E îngrozitor.

– Au noroc: în curând, te vor avea pe tine.

Talia zâmbi și se cufundă în gânduri. Alicia Miller era o femeie celebră și solicitată. Înainte de plecarea ei în Italia, timp câteva săptămâni, râuri de cerneală fuseseră risipite pentru a relata relația ei cu un cântăreț de muzică rock. Talia și-o putea cu greu închipui pe acea femeie splendidă și glacială, în compania lui Leo și a copiilor ei, în locurile pe care le văzuse mai devreme.

Fotografiile ofereau despre ea o imagine strălucitoare, îndepărtată și falsă, care cu greu se potrivea cu viața reală, de zi cu zi.

Un chelner veni și le conduse la masa care le fusese rezervată. După ce aleseră meniul, Talia și Kate reîncepură să vorbească vesel despre planurile lor de viitor. Mâncarea se dovedi delicioasă, serviciul impecabil. În fața ceștii de cafea, Talia râdea la o glumă de-a lui Kate, când întorcând capul, observă că la masa vecină tocmai era instalat un bărbat. Deodată, sângele îi îngheță în vine și râsul i se opri. Era Alex Jordan, tatăl lui Matty, singurul bărbat pe care-l iubise și urâse vreodată.

Tulburată, îl fixa fără să-l vadă și transfigurată, cu degetele încleștate pe ceașca de porțelan. Alex Jordan dispăruse din

viața sa cu trei ani în urmă, Talia făcuse totul pentru ca el să n-o mai întâlnească și iată că, în acea seară, se afla acolo, în fața ei, prin cea mai nefericită întâmplare. Era singur, dar masa era pregătită pentru trei persoane. Era neschimbat: avea același păr negru, pieptănat pe spate, aceeași față osoasă voluntară și serioasă, aceleași buze senzuale, frumos desenate, și aceeași privire tăioasă, tulburătoare, pe care doar tandrețea o putea îmblânzi.

Era incapabilă să-și desprindă privirile de pe acel chip; Matty îi semăna atât de mult! Când îl privea, Alex era cel care-i apărea înaintea ochilor.

Picioarele Taliei se înmuieră. Inima bătea să-i spargă pieptul. În locul sentimentului de siguranță pe care îl regăsise și al plăcerii de a petrece acea seară în compania lui Kate, reapărură mânia, amărăciunea și ura. Simțindu-se privit, bărbatul se întoarse. Privirile lor se întâlniră și Alex o recunoscuse.

Talia nu schiță nici un gest.

— Talia, s-a întâmplat ceva? întrebă Kate, văzând-o pe prietena sa atât de palidă. Te simți rău?

Înghetată de spaimă, Talia negă printr-o mișcare a capului. Cuvintele i se opriseră în gât. Cu prețul unui mare efort, reuși să-și întoarcă privirile. Alex tocmai se ridica și primea la masa lui o femeie slabă și elegantă, de aproximativ șaiszeci de ani.

— Eu... Să plecăm, spuse ea în sfârșit.

— Talia, spune-mi, te rog, se s-a întâmplat?

— Kate, l-am văzut pe Alex Jordan.

— Aici? Ești sigură?

— E chiar în spatele tău, confirmă Talia înghițind în sec.

Trebuia să iasă din acel restaurant. Alex putea să creadă ce voia despre fuga ei, dar nu voia să mai rămână acolo nici un moment.

– Kate, îmi pare foarte rău că îți stric seara, dar trebuie să plec.

– Vin cu tine.

Kate se ridică și aruncă în trecere o privire spre motivul acelei plecări atât de neașteptate, în timp ce prietena ei se grăbea spre ieșire, fără să-și ia măcar lucrurile. După ce plăti nota și vestiarul, Kate comandă un taxi și se alătură Taliei, pe trotuar, întinzându-i vesta. În întunericul liniștitor al mașinii, Talia tăcea și tremura cu privirea în gol, cu mintea tulburată. Kate îi strecură între degete o țigară aprinsă, pe care o duse la gură cu o mână nesigură.

– Cum te simți?

– Mai bine, răspunse ea, întorcându-se spre Kate. E din cauza șocului... după atâția ani... N-ar fi trebuit să plec așa. M-am pus într-o lumină ridicolă și ți-am stricat și ție cina. Îmi pare rău, n-am putut... a fost mai puternic decât mine.

– Stai liniștită. Oricum, terminasem.

Sub bunăvoința lui Kate, Talia simți străbătând o urmă de curiozitate. Prietena ei știa, bineînțeles, că Alex era tatăl lui Matty – trebuia să fii orb pentru a nu observa acest lucru; știa de asemenea că relația lor luase sfârșit de mult, dar nu cunoștea detaliile, și, după scena din acea seară, Talia se temea că va trebui să-și deschidă sufletul și să facă mărturisiri care ar putea deschide răni de mult uitate.

Deodată, îi trecu prin minte un gând.

– Kate? nu vreau ca Alex să afle de existența lui Matty. Promite-mi să nu-i spui niciodată nimic, orice s-ar întâmpla.

Privirea ei implora. Cuprinsă de emoții, de-abia își mai putea controla tremurul vocii.

– Te rog, Kate, promite-mi.

– Alex nu știe?! Întrebă Kate, neîncrezătoare.

– Nu, și nu vreau să aflu niciodată.

– Bine, Talia, dar nu crezi că...

– Ascultă, Alex și-a pierdut toate drepturile asupra lui Matty înainte ca el să se nască. Nu trebuie să aflu că are un fiu, asta-i tot.

Sub această remarcă tăioasă, Kate simți epuizarea nervoasă a prietenei sale și nu mai insistă.

– Nu-ți face griji, nu-i voi spune nimic, declară ea cu hotărâre.

– Mulțumesc, îngână Talia fără vigoare și se lăasă pe bancheta mașinii.

Când taxiul opri în fața ușii, Talia de-abia mai putea merge. Toate emoțiile din timpul zilei o goliseră de energie. După ce se convinge că Matty dormea, tânăra femeie se culcă și se cufundă, aproape imediat, într-un somn agitat, bântuit de imaginea lui Alex.

Capitolul 2

A doua zi, începu să facă bagajele ei și ale lui Matty, dar gândul la Alex Jordan n-o părăsea. Întâlnirea neașteptată din ajun fusese o lovitură cumplită, care trezise în ea amintiri pe care le crezuse pentru totdeauna uitate.

Luă o pauză și, bându-și cafeaua binemeritată, îl privi pe Matty care se juca lângă ea și fredona încet o melodie. În camera de alături, Kate își bătea manuscrisul la mașină. Talia era foarte mulțumită că își găsisese un loc de muncă: prietena ei, care fusese atât de amabilă, va putea în sfârșit să-și scrie cartea și Matty va profita, în curând, de frumoasa grădină a lui Leo Miller, unde va alerga după bunul său plac. Avea totul pentru a fi fericită și totuși se simțea obosită, lipsită de energie, deprimată.

După-amiază, merse să se plimbe cu Matty în grădina publică. După o plimbare îndelungată, se așezară amândoi pe iarbă, la soare, și Matty se cufundă în urmărirea unui băiețel

care se juca lângă ei cu mingea, împreună cu tatăl său. Deodată, băiatul își întoarse privirile către mama sa și o întrebă:

— Mama, el de ce are un tată și eu nu am?

Surprinsă de naivitatea copilului, Talia nu știa ce să-i răspundă, dar încercă să nu-i dezamăgească așteptarea.

— Pentru că nu toți copiii au un tată, răspunse ea, în sfârșit.

Matty se încruntă și Talia se hotărî să-i cumpere o înghețată pentru a-i distra atenția. Tertipul nu era prea cinstit, dar Matty era încă prea mic pentru a putea înțelege că tatălui său nu-i păsa de fapt de el și că nici măcar nu știa că el exista. Într-o zi, Talia îi va spune adevărul, dar acest gând nu era suficient pentru a-i potoli remușcările că își mințise propriul fiu. Ce părere va avea atunci despre mama lui? Va încerca oare să-și găsească tatăl?

Nu, trebuia să nu se mai gândească la Alex. Îl văzuse cu o zi înainte la restaurant, dar fusese o simplă întâmplare, și nu se va mai întâlni cu el niciodată. Sau cel puțin asta spera: căci Alex era capabil de orice pentru a-și atinge scopurile. Dar deși făcea eforturi uriașe, nu reușea să-i gonească din minte imaginea, care o obseda.

Ziua în care se văzuseră pentru prima dată era vie în amintirea ei, de parcă totul se petrecuse cu o zi în urmă.

...Stătea aplecată deasupra mașinii de scris și nici măcar nu-l văzuse intrând. Alex avea întâlnire cu patronul ei, Mark Fitzgerald. La agenție, toți știau că Alex Jordan devenise unul dintre cei mai importanți clienți ai firmei, iar Mark era încântat.

Și, deodată, ridicând ochii, îl văzuse.

Îl recunoscuse imediat și fusese uimită de propria ei reacție. Sub privirea cenușie, impasibilă a acelui bărbat, Talia începuse să tremure.

– Bună ziua, a spus el zâmbind. Am întâlnire cu Mark...

O privea cu o admirație neprefăcută, urmărindu-i părul bogat și strălucitor, conturul delicat al buzelor. Talia simțea că ametește.

– Mark trebuie să sosească dintr-un moment în altul, îngânase ea, cu greu.

Chiar și vocea îi tremura de emoție. Ce se întâmpla cu ea?

– O să-l aștept, spusese el, zâmbind amabil.

Talia se înroșise fără să vrea.

Îl observa și ea, discret. Se așezase într-unul din fotoliile confortabile din piele, care se aflau în fața biroului ei. Era foarte înalt, iar costumul bine croit îi scotea în evidență musculatura de sportiv.

Încercă să se concentreze asupra muncii, dar rândurile îi fugeau de sub priviri. Tâmpilele îi zvâcneau cu putere, la fel și inima.

– Vă deranjează dacă fumez?

Întrebarea lui o făcuse să tresară, și, ridicându-și ochii spre el, Talia roșise din nou.

– Nu, deloc, se grăbise să răspundă. Doriți o cafea?

– Nu, mulțumesc, dăduse el din cap.

Talia își coborî privirile, dar nu se putu abține să nu-l urmărească în timp ce-și strecură între buze o țigară. Îi observă mâinile acoperite de păr negru, puternice. Apoi fața cu maxilar lat... pomeții înalți. Era fantastic de atrăgător. Ochii cenușii, privirea calmă și încrezătoare în propriile forțe o atrăgeau ca un magnet.

Alex părea că o examinează și ea fu incapabilă să-i susțină privirea. Niciodată până atunci un bărbat n-o mai tulburase atât de mult. Își regretă naivitatea și încercă să-și revină în fire.

Talia îl cunoștea din auzite: avea un număr impresionant de afaceri. Era un bărbat cu un succes impresionant, cu un fizic care ar fi putut cuceri orice femeie. Acum înțelegea de ce.

– Cum vă numiți? întrebă el, încet.

– Talia Montague, răspunse ea cu o voce gâtuită. Alex se ridică și veni spre ea, privind-o în ochi, apoi se așează pe marginea biroului ei, cu o nonșalanță care nu părea necalculată.

– Sunteți nemaipomenit de frumoasă, domnișoară Talia Montague, spuse el, cu o urmă de tandrețe în glas.

– De ce vă bateți joc de mine? a întrebat ea cu calm, dar cu durere.

– De ce mi-aș bate joc de dumneavoastră? a întrebat Alex, dând din cap, dezamăgit.

– Cine știe, poate pentru a face timpul să treacă mai repede...

Talia tremura din nou. Gestul plin de blândețe al lui Alex se răspândea în ea ca o arsură.

– Vă asigur că vorbesc foarte serios, zâmbi el și apoi adăugă: Vrezi să luați cina cu mine în această seară?

Talia crezu că nu auzise bine. Alex Jordan o invitase la cină?

– Sunteți liberă în această seară? insistă el în fața tăcerii Taliei.

– Da... sunt liberă... dar de ce? îngână ea și-și regretă imediat întrebarea.

– Mi-ar face plăcere să ies cu dumneavoastră, răspunse el cu calm.

Nu voia să pară o proastă, murea de dorință să accepte. Într-un sfârșit zâmbi și se destinse, nebăgând de seamă că privirea lui Alex continua s-o examineze. Alex îi găsea surâsul fermecător și ea era la mii de kilometri distanță de a ști asta.

– Bine, accept, reuși să spună, în sfârșit.

Zarurile fuseseră aruncate. Continuaseră să vorbească. Într-un sfârșit, sosi și Mark, se scuza că întârziase și intrară amândoi în biroul lui.

Rămasă singură în fața mașinii de scris, Talia avea respirația întretăiată, dar exploda de bucurie.

Și totuși, se simțea ridicol că acceptase acea invitație. Ar fi trebuit să fugă de complimentele acelui bărbat. Chiar și la optsprezece ani, nu avea dreptul să fie atât de credulă. Cât de naivă fusese!

Cum își putuse închipui o singură secundă că Alex Jordan se va interesa de ea?

Acea primă întâlnire fusese fatală: de atunci, era pierdută. Era prea târziu...

...În ciuda căldurii, Talia simți cum un fior îi străbate tot corpul. Matty îi atrase atenția: își terminase înghețata și părea obosit.

Îl așează în cărucior și se întoarse spre casă. Amintirile începeau s-o invadeze și o făceau să simtă și mai puternic singurătatea ei din prezent.

Kate pregătise deja cina, când se înapoie acasă. Talia îl spală pe Matty, îi dădu să mănânce și îl culcă în grabă, apoi puse masa pentru ele și vru s-o ajute pe Kate. Aceasta părea preocupată, dar Talia puse totul pe seama cărții pe care o scria. Totuși, după cafea, ca pentru a se elibera, Kate o anunță:

– A sunat Alex Jordan, când erai în parc cu Matty.

Talia simți un gol în stomac. „Dumnezeule, se gândi ea, speriată, ce vrea de la mine?”

– Voia să-mi vorbească? De unde știe că locuiesc la tine? întrebă ea cu un calm care o surprinse și pe ea.

– Nu știu, a ridicat Kate din umeri. A spus că mai sună.

Talia își luă fața în mâini. Știa foarte bine că Alex nu voia s-o mai vadă... Numai să nu fi aflat de nașterea lui Matty...

Își reținu un oftat.

– Ești sigură că nu i-ai spus nimic despre Matty?

– Bineînțeles. Ți-am dat cuvântul meu.

– Oare ce vrea de la mine? Dacă mă sună, te rog, spune-i că nu sunt acasă și, mai ales, nu-i da adresa lui Leo Miller...

– Bine, spuse Kate, suspinând, dar spune-mi sincer: știi că nu mă privește și totuși, nu-mi vine să cred că Alex nu știe de existența lui Matty. Chiar vorbești serios?

Bându-și cafeaua, Talia părea pierdută în gânduri. Reflecta. La urma urmelor îi datora lui Kate o explicație:

– Alex a rupt relația înainte ca eu să-i pot spune că sunt însărcinată. Oricum, cred că numai asta nu l-ar fi preocupat... Apoi am aflat anumite lucruri în ceea ce-l privește... Să spunem, care m-au făcut să-mi pierd încrederea în el... Nu vreau să-l mai văd niciodată. Și n-are dreptul să mi-l ia pe Matty... Când va mai crește, îi voi explica și dacă va vrea să-și cunoască tatăl, nu-l voi împiedica. Dar acum mă tem prea mult ca Alex să nu mi-l ia. Căci dacă ar vrea, ar putea... Kate, nu vreau să-l pierd pe Matty; el e tot ce am, continuă Talia cu privirea încetșată de lacrimi. Dar știu în același timp că Matty

are nevoie de un tată și nu știu dacă e bine ce fac... În orice caz, dacă Alex revine s-a terminat cu liniștea mea... Mă-nțelegi, Kate?

Kate oftă și strânse mâna prietenei sale.

– Iartă-mă că ți-am pus atâtea întrebări. Ți promit că nu-i voi spune niciodată nici un cuvânt. Nu-ți voi trăda niciodată încrederea.

Mai târziu, spre seară, telefonul sună din nou. Cu un gest mecanic, Talia ridică receptorul, dar, recunoscând vocea din receptor, i-l dădu imediat lui Kate. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Îmi pare rău, Talia a ieșit, se scuză Kate, stânjenită. Apoi ridică din umeri, puse receptorul în furcă și se întoarse spre Talia.

– A închis, spuse ea făcând o grimasă. Sunt sigură că și-a dat seama...

– Nu înțeleg ce are să-mi spună!

– Nu știu, dar e un om care știe ce vrea. Dacă vrea să vorbească neapărat cu tine, va reuși...

– De asta mă și tem, dar încerc să resping posibilitatea... Sunt lașă, probabil...

Talia își mai dorea un timp pentru a se pregăti pentru acea revedere. Se scurseseră trei ani și acum nu se mai gândea decât la Matty. Un singur gând îi apărea clar în minte: să-i ascundă cu orice preț lui Alex, existența copilului său.

În acea noapte, nu putu dormi și a doua zi se sculă palidă, încercănată, nervoasă.

Simțindu-și mama obosită, Matty se purtă mai capricios decât de obicei și, spre prânz, Talia se afla la un pas de o criză de nervi. Kate, care tocmai se întorcea de la o întâlnire din oraș, se ocupă de situație și se oferă să aibă grijă de Matty.

– De ce nu te duci să faci o plimbare? O gură de aer curat te va mai destinde...

Talia îi zâmbi recunoscătoare.

– Mulțumesc, Kate... Nu știu ce m-aș face fără tine!

Cum era cald, își puse o pereche de blugi și o cămașă cu mâneci scurte și se îndreptă către parc. Soarele îi mângâia fața și Talia începea să guste acel moment de singurătate: în sfârșit, tensiunea din ea începea să slăbească, mușchii să se relaxeze unul câte unul.

Era atât de cufundată în gânduri încât nu văzu apărând în fața ei o mașină lungă și neagră și nici bărbatul înalt și brunet care închidea portiera în spatele lui... Acesta ieși în întâmpinarea ei și-i bară calea.

– Bună, Talia, o salută cu un calm glacial, Alex Jordan.

Stătea acolo, în fața ei, cu capul aplecat spre ea. O examina sever, mijindu-și ochii din cauza soarelui puternic de amiază.

După ironia cu care o salutase, Talia își dădu seama că nu se lăsase păcălit de minciuna de la telefon.

Copleșită de bățile dezordonate ale inimii, cu gura uscată, Talia nu era capabilă să pronunțe nici un cuvânt. Ridică mută ochii spre el.

Nu se schimbase deloc în ultimii trei ani. Încercă să-i înfrunte privirea, incapabilă să pătrundă expresia cu care ochii lui cenușii o analizau.

– N-ai nimic să-mi spui? întrebă el, sarcastic.

– Și ce-ai vrea să-ți spun? răspunse ea, cu o voce albă.

Îl ura teribil fiindcă avea o asemenea putere asupra ei. De ce o tulbura simpla lui prezență, după tot acel timp? Acum știa ce fel de om era. Privi în jurul ei, încercând cu disperare să fugă.

Lui Alex nu-i scăpă privirea ei:

– N-o să pleci până nu vei fi vorbit cu mine, spuse el, cu un zâmbet în colțul gurii.

– Să vorbesc? întrebă Talia, mirată. Despre ce ar trebui să vorbim?

Alex râse, dar privirea lui rămase fixată asupra ei, rece, aproape dură.

– Trei ani, draga mea, îmi pare un timp destul de lung pentru a avea suficient de multe lucruri să ne spunem...

– Cum îndrăznești să glumești? explodă Talia, plină de amărăciune.

Dar apoi își înghiți cuvintele.

Nu servea la nimic să certe, nici să încerce să concureze în cinism cu el. Alex știa prea bine cum s-o rănească. Apoi, deodată își aminti de cuvintele profetice ale lui Mark: „Alex Jordan e bun de gură și aş paria bucuros că nu va cruța fete inocente ca tine...” Era ciudat să-și amintească asta tocmai acum, se gândi ea cu ciudă. Cel puțin, fusese avertizată.

– Cum îndrăznesc să glumesc despre ce? persiflă el.

Talia nu-i putea suporta zâmbetul ironic, care părea că-i împietrise pe buze. I-ar fi tras cu plăcere o palmă, doar pentru a-l vedea transformându-se într-o grimasă.

– Lasă-mă-n pace, răspunse ea pe un ton usturător și se întoarse brusc, hotărâtă să fugă, dacă va fi nevoie. Mânia o orbea în acele momente.

– Nu te miști de aici!

Alex o luase de braț; degetele lui lungi își înlănțuiseră cotul fragil. Totuși, fără a-i face rău. Dar puterea cu care o strângea îi spunea Taliei că era mai prudent să rămână acolo unde era.

– Te rog, lasă-mă!

Aproape că îl implora. Căldura mâinii lui i se răspândea până la umăr. Talia simți că o cuprinde panica; picioarele i se înmuieră.

– Nu te mai purta ca un copil, Talia, o muștră el, fără a-i da drumul la mână. N-o să-ți fac nici un rău...

– Atunci, ce vrei de la mine? murmură ea încercând să-și domine spaima.

– Ai mâncat de prânz?

Întrebarea lui era cu totul neașteptată.

Alex zâmbea.

Răspunse derutată, fără să se gândească să mintă:

– Nu. De ce?

– Pentru că vreau să te invit.

– Glumești, probabil!

Presimțindu-i reacția, Talia își regretă imediat insolența.

– Pot să te asigur că nu glumesc deloc.

Trăsăturile lui se înăspriseră.

Alex o strânse și mai puternic de braț. Durerea se făcea simțită și ea încerca să se elibereze, dar fără succes.

– Dă-mi drumul imediat! strigă fără să-i pese de curiozitatea trecătorilor, ești ultima persoană pe care vreau s-o văd. Talia știa că în spatele zâmbetului său neschimbat, Alex era furios, rănit de impertinența ei.

– Ce fetiță nepoliticoasă ai devenit, spuse el, din nou sarcastic.

– Te așteptai, poate, să sar în sus de bucurie? adăugă ea jignită.

O sedusese și apoi o părăsise. Îi frânsese viața și acum, după ani întregi de tăcere, găsea normal s-o invite la restaurant...

Cu toate acestea, știa că trebuie să fie atentă la tot ce va spune. Un singur cuvânt și existența lui Matty ar fi fost dezvăluită. Alex știa să pătrundă în mintea oamenilor și părea că avea puterea să le citească gândurile. Trebuia să se păzească. Încercă pentru ultima oară să-i refuze invitația.

– La ce bun, Alex? Știi la fel de bine ca mine că n-avem nimic să ne spunem...

– Dimpotrivă, sunt convins că avem multe lucruri de clarificat. Te las să alegi: oriiei prânzul cu mine, ori vin eu cu tine. Sunt sigur că prietena ta, Kate, ar fi încântată să-mi servească o cafea...

În ciuda căldurii, Talia începu să tremure; dacă Alex ar fi venit acasă la Kate, l-ar fi descoperit inevitabil pe Matty. Așa că se hotărî să își accepte înfrângerea. Va merge să ia prânzul cu el.

– Bine, să mergem, atunci, încuviință ea cu răceală. Dincolo de faptul că era constrânsă, o întrebare revenea fără încetare în mintea ei: de ce voia să discute cu ea? Ce nevoie avea s-o mai vadă? Era un mister nedelegat și teama o făcea să simtă un nod în stomac.

– Pari foarte dezamăgită la gândul că trebuie să petreci o oră în compania mea, comentă el, cu o oarecare tachinare în glas.

Îi dădu drumul și deschise portiera mașinii. Talia considera inutil să-i răspundă. Chiar dacă o obliga să ia masa cu el, nu putea s-o oblige să fie și politicoasă.

– Trebuie să mă întorc până la ora trei, spuse ea cu greutate. Simțindu-se deodată intimidată alături de el, în imensa lumuzină.

– Cum vrei.

Vocea lui părea indiferentă, dar mâinile i se încleștaseră pe volan.

Un sfert de oră mai târziu, stăteau așezați unul în fața celuilalt, într-un restaurant în care Talia nu mai fusese până atunci. Rafinat, elegant, locul o indispunea. Îmbrăcată într-o simplă pereche de blugi, se simțea deplasată.

– Nu era nevoie să mergem într-un restaurant atât de luxos, spuse ea, stânjenită.

Alex ridică din umeri:

– Ce importanță are! Aici vom putea vorbi în liniște.

Talia nu avea deloc poftă de mâncare. Comandă doar o salată. Chiar dacă trebuia să se înece înghițind-o, nu avea de gând să-i arate lui Alex cât de intimidată era.

Un chelner stilat veni și le luă comanda. I se adresa lui Alex pe numele mic și era foarte amabil. „Cel puțin, gândi ea dintr-o dată, nu a avut prostul gust să mă ducă în locurile unde mergeam când... când ne iubeam“, fusese gata să spună. Un zâmbet amar îi apărui pe buze. Alex o privea în tăcere, ca și când i-ar fi citit gândurile. În fața zâmbetului ei mâhnit, maxilarele lui se încleștară.

– Ai slăbit.

Vorbise încet, dar ea îl auzise perfect.

– Da, așa este, răspunse cu răceală.

– Dar ești la fel de frumoasă ca întotdeauna. Pari mai fragilă, mai vulnerabilă.

– Nu sunt nici fragilă, nici vulnerabilă!

Ar fi făcut orice ca el să nu-i mai vorbească pe acel ton.

– Și ai părul mai scurt, continuă el, ca pentru el. Altădată îți ajungea până la mijloc...

– Alex, te rog...

Talia roșise.

Alex o privi deodată întrebător, apoi zâmbi.

– Scuză-mă, te fac să te simți prost.

– Da.

Cuvintele lui o surprindeau și o derutau.

– Din moment ce suntem aici, aș vrea să-mi spui care a fost motivul pentru care mi-ai închis telefonul. De ce voiai neapărat să iau masa cu tine?

Talia îl privi aprinzându-și o țigară. Admira gesturile lui sigure și totodată grațioase.

– M-a intrigat felul în care ei fugit alaltăieri seară din restaurant, văzându-mă, explică el.

– N-am fugit...

– Nu? Mie așa mi s-a părut!

– Nu consider că sunt datoră să-ți dau socoteală, se apără ea.

– Nu, sigur că nu.

Vocea lui era tandră și în colțul buzelor îi apăruse un zâmbet amuzat. Timp de câteva secunde, care i se părură Taliei o veșnicie, se priviră în tăcere. Deși ar fi vrut să pară indiferentă, era prinsă în capcană.

Rușinată de mâinile care-i tremurau, își aprinse și ea o țigară.

Ce prostie din partea ei că fugise în felul acela! Ar fi trebuit să-i prevadă reacția...

– Și chiar dacă am plecat din restaurant... grăbită, nu înțeleg de ce acest lucru ar fi putut să te intrigue?

Afișa o indiferență prefăcută și regreta că abordase acest subiect.

– Cum nu înțelegi? Nu știi că atunci când o femeie fuge, bărbatul se grăbește să alerge după ea? E o lege fundamentală!

– Cedeam că în cazul tău e exact contrariul. Aveam impresia că femeile sunt cele care se aruncă, de fapt, la picioarele tale...

– Da, dar nu și tu. Tu pleci alergând, ca și când te-ai teme de ceva. Și eu încerc să înțeleg de ce.

Talia își stinse țigara. Se simțea cuprinsă de ameteală. Alex era prea intuitiv. Îl privi pe ascuns. O urmărea, cu o privire de nepătruns. Talia nu-i putea ghici gândurile și nu era drept. El îi înțelegea sau părea că-i înțelege gândurile cele mai intime. Ea, în schimb, nu putuse niciodată să deslușească ce se întâmpla în adâncul ochilor lui cenușii. Pentru ea, era un mister.

– Nu mi-e frică de tine, încercă ea să-l înfrunte. Te supraestimezi!

Ca pentru a-i demonstra, se prefăcu atentă la salată. Nu mai voia să adauge nici un cuvânt. Cu cât mai repede se va termina acea masă, cu atât era mai bine. Știa că dacă își va arăta emoția, Alex ar deveni curios. Și nu voia asta. Așa că va simula indiferența cea mai desăvârșită. Poate că așa, o va lăsa în pace. La urma urmelor, existau, cu siguranță, alte femei în viața lui... iar Joanna Dominic nu era deloc genul de femeie care să lase să-i scape o partidă ca el.

În ciuda acelor gânduri, nu se putea împiedica să nu-l privească, să nu-i urmărească foarte atentă fiecare gest. Magnetismul lui o atrăgea încă și acum, cu aceeași forță căreia nu i se putea opune. Își amintea cu o precizie dureroasă de cele mai mici mângâieri ale lui, de blândețea cu care buzele lui îi atingeau pielea, de tandrețea nesfârșită de care dădea

dovadă. Se temea ca Alex să nu-și dea seama de acea tulburare, împotriva căreia lupta din toate forțele.

Un oftat involuntar scăpă din pieptul ei, și Talia așează încet tacâmurile în farfurie, conștientă că nu va mai putea lua nici o înghițitură:

– Nu mi-e prea foame, recunosc eu, stânjenită. Alex tăcea. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze. Talia își bea în tăcere vinul, sorbindu-l încet. Datorită înghițiturilor mici, începea să ametească. Aruncă o privire la ceas. Kate începea să se nelișiștească. Și Matty, oare ce făcea?

– Lucrezi în acest moment? întrebă Alex deodată.

– Nu... Voi avea un loc nou de muncă... la sfârșitul săptămânii.

– Într-o agenție de publicitate...

– Nu, acum mă ocup de copii, răspunse ea repede.

Terenul devenea alunecos, Talia trebuia să-și măsoare fiecare cuvânt.

– De ce ai plecat de la agenția lui Mark Fitzgerald?

Inima ei începu să bată cu putere. Alex era palid, încordat, iar ea se simțea prinsă în capcană. Ce știe el, de fapt?

– Pentru că am găsit... ceva mai interesant, răpsunse ea scurt.

– De ce te simți obligată să minți?

– Nu-ți datorez nici o explicație, replică ea și se uită din nou la ceas. Trebuie să plec, spuse ea privindu-l în ochi, cu un aer sfidător.

În loc de răspuns, Alex îi luă cu un gest tandru mâna între mâinile sale. Talia păli și se cutremură

– Nu porți verighetă? După tot acest timp, ai fi putut să te căsătorești...

– Cu siguranță, nu! exclamă ea cu amărăciune.

– De ce nu? Întrebă el, surprins. Cum te ocupi de copii, poate că simți nevoia să ai și tu unul...

Talia simți că sângele îi îngheață în vine. „Trebuie să știe ceva“, se gândi ea, înnebunită. „Altfel, nu mi-ar vorbi astfel...”

– Ți-am spus: pur și simplu nu vreau să mă căsătoresc. Hai, te rog, să schimbăm subiectul, spuse ea, cu răceală, și-și retrase mâna.

– Dar există bărbați în viața ta?

Bărbați! Alex o făcuse atât de mult să sufere, încât, după dispariția lui, Talia n-ar mai fi putut să iasă cu cineva, nici măcar o seară. Acum îl avea pe Matty. Un zâmbet de o incredibilă blândețe îi lumină fața.

– În momentul ăsta, în viața mea nu e loc decât pentru o singură persoană, îi răspunse ea cu fervoare.

Apoi își dădu seama că mărturisirea ei ar fi putut fi înțeleasă greșit. Cu atât mai rău. Alex putea să interpreteze acea frază cum voia! Talia nu avea câtuși de puțin de gând să se dezică de ea...

Fața lui Alex se înăspri, dinții i se încleștară.

– Bine, să mergem, spuse el scurt, ridicându-se.

Talia îi observă mânia. Privirea lui era rece ca marmura.

– Te urmez, încuviință ea, neputând să-și ascundă ușurarea.

Alex conduse în circulație cu o viteză nebună. Talia închise ochii, obosită. Nu-și dorea decât să ajungă cât mai repede acasă și să închidă ușa în urma ei.

Un sfert de oră mai târziu, Alex parcă mașina în fața blocului în care locuia Kate, iar Talia încercă să deschidă

portiera cu un gest grăbit. În mașină plutea o tensiune insuportabilă. Privirea lui Alex era aproape sălbatică.

– Nu pot să deschid portiera, îngână Talia cu un tremur în voce.

– Pentru că am blocat-o, îi explică Alex, scurt... Spune-mi, Talia, cine e acel bărbat la amintirea căruia ți se luminează fața de atâta tandrețe?

– Asta nu te privește, răspunse Talia, bâlbâindu-se.

– Altădată erai doar a mea...

Pronunțase această frază încet, ca într-un murmur, și, privind buzele delicat conturate ale Taliei, privirea lui se întunecase.

– Asta a fost demult...

Auzindu-l evocând astfel trecutul, inima ei se umplea de o mânie de nestăpânit.

– Am încă în minte amintirea pielii tale, replică el, și timpul care trece nu va schimba cu nimic ceea ce a fost între noi. Nici tu n-ai uitat, Talia, e scris în ochii tăi...

– Nu, exclamă cu hotărâre Talia. Mi-am șters din minte tot. Nu vreau să-mi mai amintesc nimic, n-aș putea suporta...

– Minți.

Mâna lui i se înfipse în părul negru și strălucitor, obligând-o pe Talia să se întoarcă spre el.

– Alex, nu, te rog, îl imploră ea, înțelegând ce voia.

– Și de ce nu? spuse el încet, privind-o în ochi. Nu mai am nimic de pierdut.

Cu o hotărâre aproape sălbatică, Alex îi strivi buzele. Talia le deschisese pentru a-i arunca o insultă, dar el profită, și-i devoră cu pasiune gura. Talia îl respinse, dar fără forță:

sărutul lui o răvășea, corpul ei nu voia să accepte refuzul sufletului ei, al minții ei în derivă. Lacrimi de disperare începură să-i curgă pe obraji.

Buzele lui Alex deveniră mai blânde, făcând ca toate detaliile intimității lor din trecut să-i revină în minte. Nu mai putea suporta. Profitând de abandonul lui Alex, se retrase brusc din brațele lui.

– Lasă-mă să plec, gemu ea, cu o voce tânguitoare.

Mâinile ei încercau în zadar să șteargă lacrimile care-i udau obraji.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Talia, ascultă-mă...

– Deschide portiera! exclamă ea, doborâtă de emoție.

Alex ridică din umeri și oftă resemnat:

– N-ai nici un motiv să te simți astfel, spuse el cu o privire răătăcită.

Cu un gest lent, deblocă închiderea automată a portierei și, înainte ca măcar să fi avut timp să se întoarcă, Talia ieși, trântind ușa în urma sa.

Capitolul 3

Două zile mai târziu, Talia se mută la Leo Miller. La ora stabilită, Jake veni s-o ia. Băiatul sună la ușă exact în momentul în care ea strângea ultimele lucruri ale lui Matty.

Kate deschise și Talia veni în întâmpinarea lui:

– Bună, Jake, mă bucur să te văd!

– Ce mai faci? o întrebă el, cu căldură.

– Sunt extrem de încântată, răspunse Talia, zâmbind.

Matty îl privea pe Jake cu un aer curios și, după câteva minute, acesta stătea deja instalat pe genunchii băiatului, cu cea mai desăvârșită încredere.

Talia avu timp doar s-o mai sărute pe Kate, și să-i mulțumească pentru tot ajutorul pe care i-l acordase ei și lui Matty. Câteva momente mai târziu, se aflau toți trei în luxoasa mașină a lui Leo Miller, încărcată cu o mulțime de pachete.

Talia și Matty se așezaseră în spate, iar mașina se deplasa zburând spre noua locuință.

Copilul privea cu uimire tot ce-l înconjura și era deosebit de ascultător.

Talia, care privea pe fereastră, nu-și putu reține un căscat. Era epuizată. Dormise atât de puțin în ultimele nopți...

Din seara în care se întâlnise pe neașteptate cu Alex, aproape că-și pierduse somnul. Gândurile i se amestecau în minte și reveneau de fiecare dată la acel tulburător sărut pe care Alex i-l smulsese cu forța.

Din fericire, nu mai dăduse semne de viață și, de altfel, Talia avea impresia că îl ura mai mult ca niciodată.

Și totuși, forța acelui sentiment părea că voia să semnifice exact contrariul. Era ca și când în timpul celor trei ani în care nu mai știuse nimic despre el Talia dormise un somn profund. Subita lui reapariție o trezise în mod crud la realitate, și odată cu el, amintirea dragostei lor revenea și ea, sfâșiindu-i inima printr-o durere de nesuportat.

În timpul celor trei ani, își construise o imagine a lui conform dorinței de a-l uita: aceea a unui om dur, egoist, trădător, care o părăsise lăsând-o într-o disperare absolută, singură pe lume și așteptând un copil. Se agățase de imaginea aceea negativă, pentru a-și da curajul de a putea merge mai departe.

Dar acum, Alex reapăruse în viața ei și era obligată să înfrunte celelalte aspecte ale personalității sale. Era adevărat că era un bărbat închis, greu de înțeles, dar față de ea se arătase tandru și pasional. Nenumăratele lui atenții o mișcaseră. Alex avea un farmec de netăgăduit și era extrem de inteligent.

Nu înțelegea de ce inima i se strângea când își amintea zâmbetul lui, atingerile lui tandre, aerul lui abandonat, de copil, când dormea...

Nu, se înșela, nu-l iubea; toate astea nu erau decât prostie, slăbiciune. Acele amintiri nu aveau de ce s-o afecteze astfel. Va

încerca din nou să uite... Aproape că reușise, în ultimii trei ani. În nemărginita ei tristețe, Talia îl transformase aproape într-un monstru, iar acum, că-l revăzuse, trebuia să recunoască: era un bărbat ca oricare altul. Cu singura excepție că era mult mai atrăgător decât ceilalți bărbați și că exercita un magnetism indiscutabil asupra ei. Cum putea să nu admită acest adevăr atât de dureros?

Jake o întrerupse din visare:

– Copiii mor de nerăbdare să te cunoască, spuse el, plin de entuziasm.

– Și eu să-i cunosc pe ei, răspunse ea. Numai să mă placă...

– Te vor plăcea, o liniști Jake.

Timp ce o secundă, privirea amuzată a lui Jake o întâlnește pe cea a Taliei în oglinda retrovizoare și, câteva minute mai târziu, mașina intra pe alea care ducea spre vilă.

În mod straniu, nervozitatea Taliei dispăruse; era nerăbdătoare să înceapă serviciul. O nouă viață începea pentru ea și Matty.

Leo Miller, Belle și Vinnie îi așteptau pe terasă. Talia ieși din mașină, cu Matty ghemuit în brațe.

Leo Miller veni spre ea zâmbind, privind cu căldură atât pe mamă cât și pe fiu.

– Bine-ați venit, le ură el, cu simplitate.

– Mă bucur să fiu aici, răspunse ea, sincer.

– Înainte de toate, vreau să ți-i prezint pe copiii mei, glumi Leo, care mă înnebunesc din ziua în care le-am vorbit despre tine...

Belle era o fetiță fermecătoare: avea ochii albaștri și părul negru al tatălui ei, iar Vinnie era robust și părea destul de dezvoltat pentru vârsta lui. Era blond și îi căzuse un dinte exact din față.

Jake și Belle erau, fără îndoială, copiii lui Leo din prima căsătorie pe când părul blond al lui Vinnie te ducea imediat cu gândul la Alicia Miller.

Cu un deget în gură, Matty scăpă pe jos ursulețul pe care-l strânsese în brațe în timpul călătoriei.

– E numai bun pentru somn! exclamă Jake râzând.

– Prea multe emoții pentru o zi, adăugă Talia.

– Jake, condu-i tu până la camerele lor, îl rugă Leo. După ce Matty se va trezi și Talia își va recăpăta forțele, ne întâlnim în salon, unde ne bem de obicei cafeaua...

Jake insistă să ducă valizele și Vinnie cără, de bine de rău, geanta Taliei de-a lungul scărilor.

Apartamentul care-i fusese destinat Taliei era splendid.

– Ai nevoie de ajutor pentru a-l culca pe Matty? întreabă Jake.

– Nu, mulțumesc... dar voiam să spun că-ți sunt recunoscătoare pentru amabilitatea de care ai dat dovadă zilele trecute. Ți mulțumesc...

Jake ridică încet din umerii săi slabi de tânăr care s-a dezvoltat prea repede.

– Voiam să fii tu, voiam să rămâi. Mă bucur că ești aici.

Băiatul dispăru într-o clipă, iar Matty adormi înainte ca Talia să aibă măcar timp să-l învelească.

„Totul va fi bine“ își spuse ea și începu să-și exploreze teritoriul. Talia nu mai văzuse niciodată un apartament atât de plăcut: un salon cu o mochetă cafenie, pereți luminoși, mobile din lemn lăcuit și două dormitoare. Un televizor și un telefon îi stăteau la dispoziție, iar soarele invada încăperea prin niște ferestre imense. Camera lui Matty era îmbrăcată în pânză galbenă.

Era și o baie imensă, albastră, din faianță; totul era luxos și decorat cu un deosebit bun-gust. Talia își plimba privirile, încântată, asupra aceluși loc, în care avea să se desfășoare de acum încolo viața ei.

Își făcu repede un duș și-și puse o rochie roz de pânză de in. După ce se pieptănă, își prinse părul într-un coc, pentru a arăta mai în vârstă. Nu-și dorea Leo Miller o guvernantă cu mai multă experiență? Îl sărută pe Matty, pe fruntea caldă, și coborî în salon pentru a se întâlni cu cei ai casei.

Râsetele înfundate îi arătară drumul. Ușa era deschisă, dar Talia ezită puțin înainte de a intra. Se simțea intimidată.

Ca și când îi simțise prezența, Jake se întoarse, îi făcu un semn cu mâna apoi se ridică și veni spre ea zâmbind:

Belle și Vinnie mâncau o prăjitură pe o canapea imensă, așezați în fața ferestrelor larg deschise spre grădină.

Jake îi oferi o cafea și în ochii lui albaștri se putea citi toată admirația pe care o simțea pentru ea.

– Ți-l prezint pe Rick Sanbourne, anunță Leo.

– Rick, ea e Talia Montague: se va ocupa de copii, de acum înainte... Nu va fi o muncă ușoară, după cât îi cunosc eu, adăugă Leo aruncând o privire plină de tandrețe lui Belle și lui Vinnie.

– Bună, Talia, spuse cu veselie Rick. Leo a uitat să spună că suntem veri și că lucrăm împreună.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Sanbourne, răspunse Talia, politicoasă.

– Spuneți-mi Rick, o corectă el.

– Bine, Rick, spuse ea, zâmbind.

Era foarte înalt, brunet și slab. Trebuie că avea vreo treizeci de ani și semăna izbitor cu Leo. Totul în înfățișarea lui arăta că

era ambițios și sigur pe el. Talia simțea că nu va putea avea niciodată încredere pe deplin în el, dar îl găsea cu totul seducător.

Deodată, observă că se scursese aproape o oră și se ridică, speriată. Nu voia ca Matty să se trezească singur într-o cameră străină. Se scuză și urcă repede scările, deschise ușa în grabă și văzu că se neliniștește zadarnic: Matty dormea ca un înger.

Atunci, profită de somnul lung al băiatului și începu să așeze lucrurile. Când termină, copilul dormea în continuare, așa că se așează într-un fotoliu care se afla la marginea patului. Atmosfera caldă și însorită din cameră, alăturată oboselii ei extreme fu mai puternică decât ea și ațipi...

Nu auzi când cineva bătu la ușă, și nici nu tresări când o mână îi atinse umărul.

– Alex..., spuse ea încet, pe jumătate încă adormită.

– Nu, sunt eu, Leo!

– Ah, scuzați-mă, îngână Talia, revenindu-și în fie și roșind puternic datorită încurcăturii pe care o făcuse.

– Te rog să mă scuzi, ar fi trebuit să bat mai tare.

– Și eu n-ar fi trebuit să adorm în felul acesta.

Talia era confuză. Ce se întâmplase, îl visase pe Alex? În orice caz, era conștientă că îi pronunțase numele cu voce tare.

– Aveai, fără îndoială, nevoie să te odihnești puțin. E obositor să te muți, o liniști Leo.

Talia se ridică, văzu că Matty încă mai dormea și aruncă o privire rapidă la ceas: dormise mai mult de o oră!

– Îmi pare sincer rău. Ce impresie proastă trebuie să vă fi făcut să adorm astfel, în prima mea zi de lucru...

– În primul rând, consider că munca ta începe de-abia de mâine și, în al doilea rând, venisem doar ca să te întreb dacă

ai nevoie de ceva și dacă îți plac camerele. Și voiam să-ți mai spun, adăugă el, aprinzându-și o țigară, că intenționez să te iau chiar eu cu mașina, dar că un telefon urgent m-a împiedicat, iar Jake s-a oferit voluntar în locul meu.

Talia se relaxă. Își recăpătă încrederea în sine și zâmbi, apreciind amabilitatea atât de spontană a lui Leo:

– Camerele sunt minunate... nu mă așteptam la atâta splendoare, nu pentru mine, răspunse ea, cu o ușoară stânjeneală. Aveți o casă nemaipomenită...

– Și se putea și mai mult, mormăi Leo, întunecându-se.

Amărăciunea cu care vorbise o surprinse pe Talia, care-l privi cu atenție.

– Scuzați-mă, nu înțeleg.

– Ascultă-mă, Talia: mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să vorbim despre asta. Ai citit ceva, probabil, în ziare, care au comentat pe larg viața mea privată, în ultima vreme... În măsura în care te vei ocupa de copii, e bine să știi...

– Nu, exclamă ea, nu-mi datorați nici o explicație.

Fața lui Leo părea impasibilă, dar Talia reuși să distingă semnele unei suferințe intense. Un val de compasiune îi cuprinse inima.

– Voiam pur și simplu să știi: sunt la fel de vinovat ca Alicia. Ziarele mi-au dat mie câștig de cauză, dar au greșit. Voiam să stabilesc adevărul în ochii tăi încă de la început, spuse el, cu o voce emoționată.

Talia nu știa ce să spună pentru a alina suferința acelui om. Leo era încă îndrăgostit de soția sa; era evident, și ea era mai în măsură decât oricine să-l înțeleagă: să iubești fără să fii iubit era foarte greu de suportat.

– Nu trebuie să-mi spuneți mai mult, îl întrerupse ea, tulburată.

Leo se ridică și-și trecu o mână prin păr, iar ea îi zâmbi pentru a-și exprima compasiunea.

– Luăm cina la ora opt, mai spuse el, apoi ieși din cameră.

O prietenie între ea și Leo Miller părea că începea să se înfiripe: sinceritatea și generozitatea lui o mișcau. Era un om plin de căldură și de bunăvoință, știa deja că va fi o bucurie să lucreze pentru el.

Deodată, Talia se simți mai senină. Dacă măcar amintirea lui Alex i-ar mai lăsa un timp de răgaz...

Se așează pe marginea patului și oftă. Trebuia să-și revină în fire și, cu puțină voință, îl va goni din gândurile sale. Pentru moment însă, nu reușea. Simți un nod în gât și ochii i se împăienjeniră de lacrimi. De ce trebuia ca amintirea lui s-o chinuie atât de tare? Cele mai mici amănunte ieșeau la suprafață din memoria ei îndurerată și o loveau ca niște lovături de bici.

Talia nu uitase nimic. Revedea, ca și când se petrecuse în ajun, seara în care-l așteptase pentru prima dată. Revedea rochia simplă și elegantă pe care o îmbrăcase cu mâini tremurătoare. Când sunase la ușă, la ora opt fix, Talia avea nervii întinși la maximum. Alex era acolo, în fața ei, îmbrăcat într-un costum negru, care-i scotea în evidență prestața. Privirea lui intensă, cenușie, era atât de binevoitoare încât timiditatea ei se topise ca zăpada.

Adevărat că la început îi inspirase o oarecare teamă, dar forța de nestăpânit care o împingea spre el făcuse ca totul să se șteargă.

Seara se scursese ca un vis. Alex alesese unul dintre cele mai rafinate restaurate din oraș, iar atmosfera dintre ei era așa

de destinsă, încât Talia încetase curând să se mai întrebe de ce un bărbat ca el alesese să petreacă seara cu o fată atât de anonimă ca ea...

Vorbiseră pe rând despre viețile lor. Talia descoperi în acea seară că Alex nu era omul pe care și-l închipuise. Avusese bineînțeles succes în viață, era teribil de seducător și avea parte de un succes incontestabil la femei, dar nu părea să fie conștient de toate acestea. Alex era extrem de sensibil și un elan pornit din inimă părea că-l împinge spre semenii săi. Nu era nici indiferent, nici egoist.

Seara târziu, o conduse pe Talia acasă. Străzile erau cu totul pustii. Înainte de a se despărți de ea, o sărutase ușor pe buze. Contactul puțin aspru și senzual al gurii lui o tulburase. Apoi Alex plecase, lăsând-o pe Talia aproape dezamăgită, cu simțurile treze...

Din acel moment, inima și mintea ei se umpluseră de dragoste pentru el. Atenția pe care Alex părea să i-o acorde o flata, dar, dincolo de vanitate, Talia se simțea îndrăgostită fără scăpare. Nu mai cunoscuse până atunci acel sentiment și nu înțelegea ce se întâmplă cu ea. Alex era atât de diferit de toți bărbații pe care-i cunoscuse...

În săptămânile care urmau, Alex îi telefona în fiecare zi. O ducea la cinema, la teatru, la toate seratele la care prietenii lor îl invitau. O ducea să vadă toate expozițiile. Câteodată plecau cu mașina în plimbări interminabile la țară.

În afara sărutului convențional din fiecare seară, Alex se arăta extrem de corect față de ea, părea chiar că evită s-o atingă, ca și când s-ar fi temut de ceva.

Talia nu îndrăznea să creadă că ceea ce trăia era adevărat.

Apoi, a fost acea faimoasă seară. Talia se întorsese de la agenție, extenuată după o zi de muncă și se scufundase în baie pentru a se mai destinde, când cineva sunase la ușă. Punându-și un halat subțire și fără ca măcar să se ștergă cu un prosop, Talia se grăbi să deschidă. Părul lung și roșcat îi dansa pe umeri. Fu surprinsă să audă vocea lui Alex, căci nu-l aștepta. Încântată să-l vadă, ochii săi radiau de fericire.

– Pot să intru? întrebase el, cu un zâmbet aproape timid.

– Sigur... eu... scuză-mi ținuta... Nu te așteptam, se bâlbâi ea, încurcată.

Talia îl invită să intre și inima începu să-i bată mai tare.

– Trebuie să merg să mă îmbrac, șopti ea și schiță un gest ca pentru a pleca, dar Alex o prinse de încheietura mâinii, aruncându-i o privire de nepătruns. Purta o cămașă albastră și o pereche de blugi care-i subliniau coapsele înguste.

– Nu, rămâi, o rugă el. Ești frumoasă așa....

Vorbea încet, aproape cu asprime, iar Talia crezu că inima îi va sări din piept.

– Trebuia neapărat să te văd, spuse el, într-un sfârșit. Măine plec în călătorie.

– Pleci?

Talia îl privea surprinsă, cu ochii măriți de emoție și abia se stăpânea să nu izbucnească în plâns.

– Trebuie să plec în America de Sud, îi explică el. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei a fost omorât acolo. E cel care depunea garanție pentru toate afacerile mele... Tocmai am aflat...

– Ce grozăvie, Alex! Îmi pare rău..., îngână ea, mușcându-și buzele... Cum s-a întâmplat?

– Din cauza gherilei... O pură nebunie! Revoluționarii se bat cu trupele guvernului. Luptele sunt sângeroase... Alex își

trecu o mână prin păr și în acel moment Talia observă cât era de obosit. Văzându-i obrajii trași, se simți cuprinsă de un imens val de dragoste pentru el.

– Îmi pare rău pentru prietenul tău, spuse ea, încet, cu o extremă blândețe în glas.

Alex își ridică ochii spre ea: avea privirea rătăcită, maxilarul încheștat și vorbea cu greu, cu o voce gătuită:

– Am ținut mult la el, a fost un om excepțional, un adevărat prieten.

Talia îl invită să se așeze pe canapea și se lăsă să cadă lângă el, strângând cu mâinile halatul de baie. Ar fi vrut să-l ajute cumva.

– Cât timp vei fi plecat?

Regretă imediat egoismul acelei întrebări.

– Din păcate, încă nu știu. Trebuie să mă ocup mai înainte de înmormântare, apoi de afacerile mele. Date fiind condițiile politice din acea țară, îmi e greu să prevăd! Pot să rămân o săptămână, la fel de bine cum pot să rămân câteva luni...

Talia își plecă privirile. Împotriva voinței ei, lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Într-o tresărire de pudoare, încercă să-și ascundă tristețea, dar Alex auzi un suspin reținut.

– Doamne, Talia, te rog, nu plânge..

– Iartă-mă, dar o să-mi lipsești... Și... îmi e atât de frică pentru tine...

Alex o strânse în brațe și ea se lăsă în voia lacrimilor ca o fetiță.

– Și tu o să-mi lipsești, șopti el și oftă. Dacă n-ar fi atât de periculos, te-aș lua cu mine!

– Nu-mi pasă, ia-mă cu tine...

Alex îi luă fața în mâini și-i sărută ochii scăldați în lacrimi.

– Talia... începu el, dar vocea i se sugrumă.

Se priviră în tăcere, unul în brațele celuilalt, apoi Alex o sărută. Gurile lor se amestecară cu un elan pasional. Talia se lipea cu toate forțele de pieptul lui lat și musculos.

Sărutul lui era profund și savant, gura lui înfometată – plină de senzualitate. Îi acoperi apoi tâmplile, bărbia, pleoapele cu săruturi mici de o infinită tandrețe.

– Am vrut să te respect, Talia, îi spuse el, cu blândețe, dar simt că înnebunesc, am nevoie de tine, de corpul tău...

Talia îi zâmbi, fericită. Câteodată, de când ieșeau împreună, se temea că Alex n-o plăcea. Acum știa că dacă evita s-o atingă, era doar din respect pentru ea.

Dragostea pe care o simțea pentru el o consuma încet. Se aruncă în brațele lui. Cine știe când se vor revedea... Pentru moment, era acolo, lângă ea și acesta era singurul lucru care conta...

Talia îi întâlni privirea arzând de dorință, și putu să citească în ea răspunsul pe care-l căuta.

Alex o ridică încet în brațe și se simți ușoară ca un fulg. Ca într-un vis, merse cu ea în camera ei și o întinse pe pat.

Mâinile lui ferme și puternice îi dezveliră ușor coapsele și Talia își plecă ochii, roșind sub privirea lui. Alex zâmbea.

– Doamne, ce frumoasă ești, ce piele albă ai... Pari atât de vulnerabilă, încât aproape mi-e frică să te ating.

– Strânge-mă-n brațe, Alex, îl imploră ea.

Fără nici un cuvânt, Alex se întinse lângă ea, căutându-i buzele, iar mâinile lui deveniră tandre la atingerea pielii ei fierbinți.

Talia îi deschise cămașa și-i mângâie pieptul puternic. Se lipi din nou de el, ghemuită, ca pentru a se ascunde. Din prima clipă în care-l văzuse, știuse că asta trebuia să se întâmple.

Moleșită, arzătoare, cu corpul străbătut de senzații până atunci necunoscute, cu sufletul răvășit, Talia crezu că-și va pierde cunoștința. Se agăță de el ca pentru a-l chema în ajutor. Alex o mângâia cu atingeri tandre, trezind în ea o dorință arzătoare. I se oferea, așezându-și buzele pe pielea moale a umerilor lui.

Alex se arată răbdător, temperându-și pasiunea, fiind atent la ritmul tinerei fete și la bățiile puternice ale inimii ei.

Când, în sfârșit, Alex se întinse deasupra corpului ei tremurător, Talia îl aștepta, beată de dorința care-i curgea prin vene. Pielea lui avea un gust de sare. Era frumos, ciudat de brunet, în contrast cu pielea ei, aproape transparentă.

Cu mâini timide, neexperimentate, Talia îl mângâia și fu mândră de puterea ei asupra lui, când îl simți fremătând.

Corpurile lor deveniră unul, și Talia se lăsă condusă de dragostea ei, în voia unei plăceri pe care Alex i-o împărtășea.

Mai târziu, stăteau în continuare îmbrățișați, odihnindu-se. Amorțită de dragoste, Talia încerca, și nu știa cum să-și exprime recunoștința.

Se priviră în ochi. Ochii lui Alex erau emoționați, plini de tandrețe. Își vorbiră în șoaptă, obosiți și fericiți și apoi căzură amândoi într-un somn adânc, fără vise.

În zori, se treziră din nou beți de dorință, apoi trebuiră să se scoale.

Talia făcu o cafea pe care o băură împreună, într-o tăcere dureroasă. Se îmbrățișară cu disperarea celor care trebuie să se despartă și, după ce-i promise că-i va da vești imediat ce va fi posibil, Alex se desprinse de ea. După plecarea lui, Talia plânse timp îndelungat...

Capitolul 4

Prima lună în casa lui Leo Miller se scurse fără nici un nor. Taliei îi plăcea să lucreze pentru el. Învățase să cunoască bine copiii și ajunsese să se înțeleagă de minune cu ei.

Matty radia de fericire; Belle începuse să-l îndrăgească și cei doi erau de nedespărțit.

Prietenia dintre Leo și ea se aprofunda. Când Leo nu era plecat, rămâneau să vorbească până seara târziu, câteodată în compania lui Jake.

După trădarea lui Alex, Talia suferise atât de mult încât se retrăsese în spatele unui zid de piatră, pentru a se apăra de o eventuală nouă rană. Se considerase incapabilă să mai acorde vreodată încredere unui bărbat și totuși, cu Leo, începea din nou puțin câte puțin să se deschidă. Leo își iubea încă soția și suferința lui crease între ei o legătură bazată pe înțelegere reciprocă.

Viața îi zâmbea din nou Taliei. Întinsă pe marginea piscinei, se abandona mângâierilor calde ale soarelui de vară. Îndelungatele ore petrecute în grădină dăduseră pielii sale de roșcată o tentă aurie.

Fără a-și întoarce capul, îl putea urmări pe Matty, care se juca cu Belle. Vinnie avea să sosească de-abia peste o săptămână. Insistase atât de mult să plece în excursie cu colegii săi de la școală, încât tatăl său cedase. De altfel, nici Leo nu era acasă: plecase în Franța, pentru niște afaceri. Rămasă singură cu copiii, Talia se cufunda într-o fericire liniștită.

– Bună! Îți aduc cafeaua!

Vocea lui Rick o smulse pe Talia din toropeală.

– Mulțumesc! Aveam mare nevoie! îi răspunse ea, zâmbind.

Rick tocmai se întorsese dintr-o călătorie de la New York. Lucra pentru Leo și, când se afla în Anglia, locuia la ei.

– Sunt extenuat, oftă el. Cum merge noul tău serviciu?

– Bine, aproape prea bine. Dacă aș fi avut mai multe de făcut, n-aș mai fi stat acum la soare!

Îi zâmbi, dar păstra în ea o oarecare rezervă. Rick avea o manieră relaxată, amabilă, de a-i face curte. Cu toate acestea, nu se temea de el, știa că acest lucru rămâne fără consecințe. O invitasese de mai multe ori să iasă cu el, dar nu păruse deloc ofensat că fusese refuzat de fiecare dată.

– Cred că te-ai adaptat repede la viața de familie, remarcă el, cu politețe.

– Da, mă simt foarte bine aici.

Rick se instalează mai confortabil și aruncă o privire spre Belle și Matty.

– Copiii te iubesc, nu-i așa? Parcă sunt mai fericiți, de la venirea ta.

– Au suferit mult, probabil.

– A fost teribil pentru ei, după plecarea Aliciei. Leo se purta ca un nebun. Era cumplit pentru copii să-și vadă tatăl într-o

asemenea stare. Ziariștii i-au făcut și ei viața un iad. Îl urmăreau oriunde mergea... Era insuportabil – Rick fuma cu gesturi nervoase, evitând cu grijă privirea Taliei:

Talia dădu din cap, sincer emoționată.

– Nu mă gândisem la acest aspect.

– Era deja dur pentru copii să fie părăsiți de mama lor. Toată această publicitate în jurul plecării ei nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Vinnie era de neconsolat, iar Belle era șocată. O considera pe Alicia o mamă...

– Cum a putut să facă așa ceva?

De când se născuse Matty, Talia știa ce însemna maternitatea. Atitudinea Aliciei i se părea inexplicabilă.

– A avut motivele ei...

Vocea lui Rick se înăspri, iar Talia tresări.

– Scuză-mă, n-am vrut s-o judec...

– Știu că nu asta intenționai. E vina mea. Ar fi trebuit să mă controlez.

Deodată, Talia înțelese motivul pentru care Rick era atât de nervos.

– Scuză-mă, spuse ea cu blândețe, erai și tu îndrăgostit de ea...

– Câtă perspicacitate! Da, așa e. Am fost întotdeauna îndrăgostit de ea. Iar ea, de-abia dacă-mi remarcă existența!

Rick avu un zâmbet amar.

– Iartă-mă, repetă ea, ar fi trebuit să evit acest subiect.

Își puse mâna pe brațul lui, iar Rick i-o acoperi cu mâna rămasă liberă.

– N-are nici o importanță, liniștește-te. Câteodată, e bine să te confesezi. Dacă ai ști! Alicia a știut totul și dintotdeauna s-a folosit de mine. Ar fi trebuit să plec de aici imediat.

Talia nu știa ce ar mai fi putut să adauge. Alicia Miller, se părea, frânșese atâtea inimi cu atâta indiferență! Rick era tânăr și frumos. Tocmai începuse să-și croiască drum în lumea afacerilor. Taliei nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că un asemenea bărbat ar fi putut să se lase pradă unei iubiri pentru soția vărului său. Rick afișase mereu acea veselie indiferentă, iar Talia se lăsa înșelată de cât de trist era! Dragostea nu a făcut niciodată oamenii fericiți...

Căuta în zadar cuvinte consolatoare, dar rămânea lângă el tăcută, cufundată în gândurile ei negre.

– Ți-am trezit amintiri, spuse Rick, scuzându-se cu un zâmbet slab. Dar nu e vina mea: ești una dintre acele puține persoane cărora vrem să le împărtășim nefericirile noastre...

– Nu vă faceți griji, nu voi vorbi cu nimeni despre asta...

– Despre ce? Nu vei vorbi cu nimeni despre ce? îi întrerupse, deodată, Jake.

Talia citi o neliniște în privirea deschisă a băiatului; pumnii lui se încleștaseră.

– Am promis deja că nu voi spune nimic, răspunse ea, cu un zâmbet larg, ca pentru a-și cere scuze.

Jake îi mai privi câteva secunde, vrând parcă să continue cu întrebările, dar apoi ridică ușor din umeri și răspunse la strigătul lui Belle, care dorea să-i arate ceva.

Talia îl privi îndepărtându-se și alăturându-se copiilor.

– Jake e foarte interesat de tine, spuse Rick, pe un ton glumeț. Ai reușit literalmente să-l cucerești...

– Sper că nu! Pentru nimic în lume n-aș vrea să-l rănesc.

– N-ar trebui să privești viața cu atâta seriozitate, o sfătuî Rick. Hai, zâmbește, e vârsta!... Eu merg să mai lucrez puțin înainte să vină Leo. Ne vedem mai târziu.

Rick intră în casă, lăsând-o pe Talia pradă tristelor ei gânduri.

Când Leo se întoarse acasă, după-amiază târziu, Talia ieșise împreună cu copiii. Ea și Jake hotărâseră să-i ducă pe micuți la grădina zoologică. Matty petrecuse aproape toată după-amiaza cățărât pe umerii lui Jake, iar Talia și Belle se plimbaseră ținându-se de mână, râzând de năzbâtiile animalelor din cuști.

Când se întoarseră acasă, Matty deja dormea. Jake și Belle văzuseră de departe mașina lui Leo și alergară în întâmpinarea lui. Talia îi dădu să mănânce lui Matty și apoi îl culcă. Apoi făcu un duș pentru a se răcori și îmbrăcă o frumoasă rochie de mătase, cu imprimeuri florale. La un moment dat, auzi o ciocănitură în ușă: era Leo.

— Bună seara, îl întâmpină ea cu un zâmbet larg.

— Te deranjez, cumva? întrebă el.

Se schimbase și el pentru cină, iar vesta lui neagră, de catifea, contrasta cu cămașa de mătase, de o albeață strălucitoare. Părul lui negru era încă ud. Era un bărbat arătos, dar Talia observă acest lucru fără să se emoționeze. Leo nu avea asupra ei acea putere magică pe care altcineva o avusese cu patru ani în urmă... De atunci, față de bărbați, Talia rămăsese rece și bănuitoare.

Era totuși prietenă cu Leo. În mod curios, aceste două ființe lovite crunt de viață se încrezuseră una în cealaltă și înțelegerea reciprocă făcuse să se apropie.

Leo se așază.

— Sunt extenuat, am impresia că această călătorie a durat o veșnicie...

– Acum că v-ați întors, vă veți putea odihni. Ați călătorit bine?
– Da, totul s-a desfășurat fără incidente, spuse el și-i întinse Taliei un pachet bine învelit.

– Iată, asta e pentru tine.

– Nu trebuia...

– Te rog, nu-mi mulțumi! Din fiecare călătorie, aduc câte un cadou fiecărui membru al familiei. Acesta este obiceiul. Am o surpriză și pentru Matty.

Talia desfăcu pachetul și descoperi înăuntru un flacon fermecător de parfum franțuzesc. Când deschise capacul, un miros delicios, lejer și sofisticat îi gădila nările.

Talia era cu atât mai mișcată, cu cât Leo o considera deja ca făcând parte din familie. Ea și Matty nu mai erau singuri pe lume.

– Ce s-a întâmplat în absența mea? N-ai avut prea multe probleme, nu-i așa?

Talia se gândi un moment, apoi scutură cu fermitate din cap.

– Nici măcar una. O scurtă panică de ultim moment când Vinnie a plecat în Scoția, dar e normal, mă așteptam la asta. Pe de altă parte, Belle și Matty se înțeleg de minune. Astăzi am fost la grădina zoologică!

– Mi-au povestit deja copiii...

– În rest, totul merge impecabil.

– Nu ți-a fost greu să ai singură atâtea responsabilități?

– Nu, deloc. Ba, dimpotrivă, am profitat de liniștea din casă pentru a lenevi puțin. Trebuie să vă mărturisesc că nu m-am omorât cu munca, adăugă ea zâmbind. Mi-am petrecut timpul bronzându-mă la soare și supraveghind copiii care se jucau în preajma mea! Și, apoi, Jake și doamna Rodale au fost în permanență aici pentru a mă ajuta.

– Jake pare că s-a atașat foarte mult de tine, Talia...
– Și Rick mi-a atras atenția. Nu cumva credeți că...
– Ești tânără și încântătoare, e normal să fie puțin îndrăgostit, răspunse Leo, zâmbind. Nu văd de ce ți-ai face griji...

– Mi-aș dori să nu fie cazul.

Taliei i se păru inutil să refuze complimentul lui Leo.

Deodată, se simți obosită. Viața n-o obișnuise să fie astfel iubită de bărbați. Și singurul pe care l-ar fi dorit s-o iubească, își bătuse joc de ea.

– De ce spui asta? Lucrurile astea fac parte din adolescență și vor trece tot atât de repede cum au venit. Nu-ți mai face, deci, griji pentru el... Iată că și eu încep să vorbesc ca un bătrân ! concluzionează el, izbucnind în râs.

– Nu sunteți singurul. Și eu mă simt bătrână pe lângă ei.

Privirea lui Leo se îmblânzi.

– Tocmai faptul că ai avut un copil atât de tânără te-a făcut să te maturizezi înainte de vreme.

Talia îi dădu dreptate, gânditoare. Sigur, avea doar douăzeci și doi de ani, dar se simțea mult mai bătrână decât celelalte tinere de vârsta ei. Câteodată se neliniștea atât de mult din cauza asta, încât ajungea să creadă că timpul o uitase, că nu avea să i se mai întâmple nimic, că viața ei se sfârșise.

Leo se ridică și făcu un pas spre ea:

– N-ar fi trebuit să spun asta. Te-am jignit, se scuza el.

– Nu, deloc, replică ea cu sinceritate. Tocmai mă gândeam cât de mult noroc am avut să am un prieten ca dumneavoastră.

Talia citi în ochii lui Leo că vorbele ei îl impresionaseră și nu observă când ușa se deschise în spatele ei. Leo o luase de mână și amândoi se priveau zâmbind...

– Ce scenă înduioșătoare! se auzi răspicat o voce cu un timbru limpede.

Tonul ironic cu care fuseseră pronunțate aceste cuvinte îi făcu pe amândoi să tresară și să se întoarcă spre ușă.

În fața lor, blondă și aproape feerică, stătea Alicia Miller. Privirea pe care aceasta o aruncă Taliei fu lipsită de orice amabilitate.

– Iertați-mă că v-am întrerupt, spuse ea, către Leo.

Leo se întoarse încet și-și privi soția cu un calm măsurat, fără a trăda nici cea mai mică urmă de emoție.

– Ce naiba cauți aici?

– Ce primire! Ai putea să fii mai politicos, Leo!

– Te așteptai poate la fanfară și trompete?

Cinismul lui Leo o surprinse pe Talia. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi putut jura că sosirea neașteptată a soției sale îl lăsa cu totul indiferent.

– În orice caz, nu mă așteptam să te gălesc în brațele unei femei frumoase... De altfel, ai putea să ne prezinți.

Talia observă maxilarele încleștate ale lui Leo și-și dădu seama cât era de furios. „Nu am ce căuta aici, se gândi ea, trebuie să-i las singuri...”

– Mă numesc Talia Montague și Leo m-a angajat să mă ocup de copii. Dacă vreți să mă scuzați, eu o să mă retrag.

Talia ieși și închise ușa în urma ei, cu un oftat de ușurare că nimeni n-o rugase să rămână... „Dar dacă Alicia s-a întors definitiv, se gândi ea cu teamă, cu mine ce se va întâmpla?”

Dar imediat ce-l formulase, regretă acel gând egoist. Tot ce conta era fericirea copiilor și nevoia lor de mamă.

Neputând să-și găsească liniștea, Talia hotărî să se plimbe prin grădină. Era atât de absorbită de gânduri, încât se lovi din

plin de Jake. Nu-l văzuse venind și aproape că-și pierdu echilibrul. Băiatul o prinse imediat și-i puse mâinile pe umeri cu un gest aproape tandru...

Talia ridică ochii spre el:

– Ah, scuză-mă! exclamă ea.

– Ce te preocupă atât de mult încât nu te mai uiți pe unde mergi? o întrebă el, dându-i drumul ușor.

– Tocmai a sosit doamna Miller. N-ai văzut-o?

– Alicia? Alicia e aici? Glumești...

– Nu, tocmai am făcut cunoștință cu ea...

– Leo a văzut-o?

Talia nu reușea să ghicească sentimentele lui Jake: era dezamăgit? Era furios, dar nu voia s-o arate?

– Leo e cu ea în acest moment. A intrat în cameră chiar când eu și Leo stăteam de vorbă...

Jake rămase pe gânduri un moment.

– Spune-mi, Talia, crezi că s-a întors pentru totdeauna?

– Nu știu, Jake, și nu e treaba mea. Tocmai asta e motivul pentru care mă plimb prin grădină.

Jake îndrugă ceva, ca exasperat:

– Sunt sigur că Leo îi va permite să se întoarcă acasă și ea va rămâne aici!

– Dar credeam că vă înțelegeți bine, remarcă Talia, surprinsă de reacția lui.

– E simpatcă, nu asta e problema. Dar dacă l-ai fi văzut pe Leo după plecarea ei, m-ai înțelege. A suferit aproape la fel de mult ca la moartea mamei... Nu e drept și nu vreau ca asta să se repete!

Talia se simți neputincioasă în fața suferinței neașteptate a băiatului.

– Leo o iubește, voia foarte mult ca ea să se întoarcă, spuse ea cu o voce calmă.

Era mai bine ca Jake să știe adevărul.

– Știu asta, răspunse el cu greu... Și îi doresc să fie fericit... Dar, Talia... Aveam nouă ani când un accident de mașină ne-a răpit-o pe mama... Mult timp după aceea, Leo n-a mai putut fi el însuși. Era bolnav de supărare... Apoi, a întâlnit-o pe Alicia și, într-un fel sau altul, a revenit la normal. Eu eram încă mic pentru a înțelege, dar când s-au căsătorit, am fost foarte fericit pentru ei. Alicia era drăguță, mai ales cu Belle, care era încă un bebeluș.

Când Vinnie s-a născut, Alicia a trebuit să renunțe la serviciu și cred că asta nu a putut suporta. Își iubea la nebunie meseria... Atunci au apărut problemele serioase în familia noastră. Cu timpul, a reînceput să facă fotografii, Leo lipsea mult din cauza afacerilor... Nu știu ce s-a întâmplat între ei, dar situația s-a înrăutățit, până într-atât încât acum câteva luni, Alicia l-a părăsit. Apoi a fost toată povestea asta cu cântărețul comentată de presă...

Jake oftă.

– Nu vreau să-l mai văd niciodată pe Leo suferind, ca după moartea mamei. E prea nedrept, Leo nu merită asta...

Talia îl privi cum se îndepărtează, cu spatele puțin aplecat. Nu putea să-l ajute, dar înțelegea suferința acestui băiat, care ieșise în întâmpinarea ei cu atâta spontaneitate, cu atâta bunăvoință... Era impresionant să vezi cât de mult voia să-și apere tatăl, dar, mai devreme sau mai târziu, Jake trebuia să admită că Leo își iubea soția și că orgoliul său rănit nu va fi de-ajuns pentru a o izgoni. Chiar dacă aceasta era dorința nemărturisită a băiatului. Într-un fel, purtarea lui era

explicabilă: orfan de mamă, se temea, în adâncul sufletului, să nu i-o smulgă cineva pe ultima persoană care-i rămăsese. După câte se părea, Alicia nu încercase niciodată să afle care erau temerile ascunse ale fiului său vitreg. Toate aceste probleme rămâneau deocamdată fără soluții... Și iată că Jake alesese să i se adreseze ei, Taliei. Băiatul avea nevoie să fie ascultat și sprijinit... Tulburată, îl ajunsese din urmă înaintea ei ca el să intre în casă și-l luă cu blândețe de braț.

Jake se întoarse, cu o privire de copil rănit și Talia îl luă în brațe. Un scurt moment, acesta își lăsă capul pe umărul ei, apoi se ridică brusc:

– Mulțumesc, Talia, articulă cu greu, fără s-o privească.

Talia zâmbi cu căldură, risipind jena care se instalase între ei, apoi intrară împreună în casă, la braț.

În seara aceea, cina se desfășură într-o atmosferă penibilă. Jake părea mut iar Rick, palid la față, o privea fără încetare pe Alicia. Aceasta din urmă era strălucitoare și râdea în hohote împreună cu Belle, flirtând în tot acest timp, în mod jignitor, cu Leo.

Talia îi privea, cu stomacul strâns. Tensiunile dintre ei o atingeau și o dureau.

Leo vorbea cu ea politicos, dar Talia nu reușea să ia parte la conversația generală; teama îi risipise orice urmă de veselie.

Ce se va întâmpla cu ea acum?

Din când în când, privirile Aliciei întârziiau asupra ei, grele și disprețuitoare. Era un semn rău. Imediat după cină, Talia se retrase, sub pretextul că merge să-l vadă pe Maty și regăsi cu o imensă ușurare calmul și liniștea din micul său apartament. Totuși, starea de nervozitate, o făcu să se simtă extrem de singură, sentiment de care se dezobișnuise în ultima vreme.

O oră mai târziu, la ușa camerei ei bătu Leo:

– Ai părut foarte tristă, în timpul cinei, Talia...

– Nu, vi s-a părut, încercă ea să mintă.

Leo stătea în fața ferestrei larg deschise, cu privirea pierdută în întunericul nopții.

– Alicia a hotărât să se întoarcă acasă, spuse el, fără nici o introducere.

Talia înțelesese asta încă de când o văzuse pe Alicia, deci nu se arătă surprinsă.

– Este ceea ce vă doriți? întrebă ea, cu calm.

– Am teribil de mult nevoie de prezența ei...

– Sper din toată inima că totul se va aranja între voi, într-o bună zi, exclamă Talia.

Își dorea sincer fericirea lui Leo.

– Din păcate, spuse el oftând, de această dată mi-am pierdut orice speranță. De fapt, Talia, venisem să-ți spun că vei rămâne la noi. Întoarcerea Aliciei nu va avea nici o consecință asupra muncii tale.

– Dar dacă ea e aici, nu veți mai avea nevoie de mine, se bâlbâi ea, cu privirea arzând de nerăbdare.

– Ba da, sigur că da. Eu voi lucra, și Alicia la fel. Vei rămâne la noi atât timp cât vei dori!

– Sunteți sigur că doamna Miller va accepta prezența mea?

– Da.

În ciuda clarității răspunsului lui Leo, Talia se îndoia de sinceritatea lui.

– Vă mulțumesc, Leo, spuse ea, cu o voce gâtuită de emoție.

– Faci o muncă excelentă aici, Talia, copiii ar fi pierduți fără tine.

Ea izbucni în de râs. Ar fi vrut s-o creadă și ea tot atât cât credea Leo. În acea seară, Talia se zvârcoli în pat, neputând să adoarmă.

În ciuda asigurării pe care i-o aduseseră cuvintele lui Leo, o neliniște surdă începea din nou să pună stăpânire pe ea.

Presimțea că Alicia n-o va plăcea niciodată. Femeia nu-i va ierta niciodată acel tête-à-tête inocent în care-i descoperise pe soțul său și pe ea. Și dacă Alicia va hotărî că trebuia să plece...

Încercă să nu se mai gândească la nimic și reuși, în cele din urmă, să se cufunde într-un somn agitat, asemănător cu cel al nopților în care amintirea lui Alex îi tulbura visele confuze. Câteodată, se trezea în lacrimi, neputincioasă, nereușind să înțeleagă, din moment ce nu-l mai iubea, de ce amintirea chipului său îi provoca atâta suferință?

A doua zi dimineată, coborând la micul dejun, se întâlnește cu Rick pe scări.

– Bună! Talia, ești răpitoare în dimineata aceasta, o salută el binedispus, luându-l pe Matty în brațe.

– Bună dimineata, Rick, și tu îmi pari foarte elegant!...

– Plec la München, de aceea! Afacerile mă cheamă...

Tonul prea vesel al bărbatului o făcu pe Talia să fie bănuitoare.

– Dar nu pleci...

– Ba da, părăsesc definitiv casa, o întrerupse el.

– Păcat! Își exprimă Talia regretul.

Rick ridică din umeri și zâmbi cu tristețe.

– E singura soluție. De mult ar fi trebuit s-o fac...

– Îți urez mult noroc... Îmi pare rău că pleci, dar cred că ai dreptate.

– Nu-ți face griji pentru mine, nu sunt pierdut.

În sufragerie, fură întâmpinați de Jake, Leo și Belle.

– Bună dimineată! exclamă toți în cor.

Ochii lui Leo păreau că o urmăresc:

– Bună dimineată, tuturor, spuse ea, cât de vesel putu.

– Astăzi mergem la plajă, anunță Belle, radiind de încântare.

– Și ești binevenită printre noi, adăugă Leo.

– Veți avea nevoie de mine? întrebă ea.

Talia se temea să nu se simtă în plus. Pentru ei, era o sărbătoare în familie, o regăsire.

– Profesional nu, răspunse Leo, dar vom fi bucuroși să te avem alături...

Din fericire, Matty nu asculta discuția, căci Taliei i-ar fi fost imposibil să-l dezamăgească.

– Am foarte multe de făcut. Voi rămâne aici, dacă îmi permiteți.

– Haide, nu ți-ar strica o zi de odihnă, insistă Leo.

– Dragul meu, mi se pare că o răsfeti prea mult pe această fată, îl întrerupse sec Alicia.

Nimeni nu remarcase prezența glacială a soției lui Leo.

– Te înșeli, draga mea, răspunse net Leo. Ne dorim pur și simplu să vină cu noi!

Talia o privi cum se așeza pentru a-și bea cafeaua. Era divin de frumoasă. Chipul ei semăna cu cel al unui înger, buclele blonde îi cădeau în cascade pe umeri și corpul cu forme perfecte era scos în evidență de un dezabie din mătase, de culoarea șampaniei. În preajma ei, Talia se simți stângace și prostuță.

– În locul tău, n-aș mai insista, continuă Alicia. Noua ta angajată pare absolut conștientă de locul ei în această casă...

Jake murmură câteva cuvinte nedeslușite, se ridică răsturnând scaunul și ieși fugind din cameră.

Talia își bău cu gesturi nervoase ceașca de cafea. În cameră plutea din nou o atmosferă apăsătoare. Doar Matty, neluând seamă la ostilitatea generală, gângurea ceva, inocent.

Imediat ce Matty își bău ciocolata, Talia se ridică, îl luă în brațe și ieși, cerându-și scuze față de Leo.

– Nu uita că plecăm în curând spuse el. Contez pe tine...

Talia îi zâmbi, apoi se întoarse și plecă.

Orice ar fi spus Leo, era evident că Alicia o detesta și că întoarcerea stăpânei casei însemna inevitabil, mai devreme sau mai târziu, pierderea serviciului ei.

Pe culoar, se întâlni cu Jake. Cu amabilitatea sa obișnuită, băiatul merse înaintea ei, deschizându-i ușile.

– Te cunosc, exclamă el cu tristețe, știu că nu vei veni...

– Nu, voi merge la Kate, astăzi, spuse ea, la întâmplare.

– E din cauza Aliciei, nu? Din cauza remarcelor ei...

Chipul lui Jake era încruntat, ochii lui scânteiau.

– Nu, Jake, sunt sincer de părere că trebuie să rămâneți în familie, astăzi. Aveți nevoie de un timp să vă regăsiți, îi explică ea, cu un zâmbet afectuos.

– O să-mi lipsești, oftă el. Nu e la fel când nu ești cu noi.

– Nu-i nimic, o să ne vedem diseară.

*

* *

Talia își petrecu după-amiaza la Kate. Amândouă fură foarte încântate să se revadă. Kate era bucuroasă și ardea de nerăbdare ca Talia să-i povestească amănunțit noul ei mod de

viață. Nici nu băgară de seamă când trecu timpul. La ora șapte, Talia și Matty se întoarseră.

Ea se schimbă în grabă și alergă la bucătărie să-i aducă un pahar cu lapte lui Matty, iar acolo o găsi pe doamna Rodale, foarte agitată. Femeia tocmai termina preparativele pentru o cină deosebit de aranjată.

– Avem invitați de seamă în această seară, o anunță ea îngrijorată pe Talia.

– Multă lume?

– Nu, doar două persoane. Domnul Miller a spus că e important. Relații de afaceri!

Talia nu putu să nu zâmbească în fața aerului preocupat al doamnei Rodale. Femeia lucra în familia Miller dintotdeauna. Era o bucătăreasă desăvârșită. Era puțin grasuță, de vârstă medie și, în ciuda limbii sale ascuțite și a expresiei puțin bănuitoare, era bunătatea în persoană. Toți copiii o adorați și, de la sosirea Taliei, Matty intrase sub protecția ei.

– Dar n-am văzut pe nimeni, spuse Talia, mirată. Domnul Miller și copiii s-au întors de la plajă?

– Ah, nici nu vreau să mă gândesc. Cina va fi servită la opt și jumătate fix, fie că s-au întors sau nu! De altfel, invitații trebuie să sosească!

Talia îl spălă pe Matty, îi dădu să mănânce și-i spuse o poveste așteptând să adoarmă, apoi făcu un duș, se machie și-și alese ținuta pentru acea seară. După câteva clipe de ezitare, se hotărî pentru o rochie neagră de crep, simplă, dar elegantă. Materialul neted și mătăsos contrasta cu pielea sa aurie. Pieptul frumos, înalt și mic era scos în evidență de un decolteu lejer. Părul roșcat îi strălucea pe umerii goi. Talia se privi în oglindă cu o mulțumire neprefăcută.

Coborî în sfârșit scara, trăgând cu urechea spre dormitorul lui Matty, asigurându-se că băiețelul dormea liniștit. Din sufragerie se auziră râsete, care îi spuseră că invitații sosiseră. Intră, fără să bănuiască șocul care o aștepta: așezat confortabil într-unul dintre fotoliile din salon, Alex Jordan stătea de vorbă liniștit cu Alicia Miller.

Ochii Taliei se măriră de spaimă; inima i se strânse. Trebuia să fie un vis urât!

Mai departe, stând în picioare lângă Leo, care pregătea cocteilurile, se afla singura femeie din lume pe care o ura: Joanna Dominic.

Nu-i mai rămânea decât să fugă... Se întorsese deja cu spatele, când Leo o prinse cu fermitate de încheietura mâinii:

– Intră, Talia! Ce îți ofer de băut?

Era prinsă în capcană.

Capitolul 5

Cu siguranță, Talia nu mai trăise niciodată un moment atât de terifiant. Discuțiile încetară, lăsând să se instaleze o tăcere jenantă. Cu fața în flăcări, Talia plecă ochii pentru a evita privirea lui Alex, care-i ardea pielea.

– Lăsați-mă să vă prezint, propuse Leo.

Confunda emoția Taliei cu un acces de timiditate.

– Ne cunoaștem deja, spuse Alex calm.

Era acolo, înaintea ei, cu ochii lui veșnic de nepătruns, în care nu exista nici o urmă de uimire.

– Bună seara, Alex, îngână ea cu o voce tremurătoare.

– V-ați cunoscut, deja? Ce coincidență! exclamă Leo, cu bucurie.

Fără să fie conștient de haosul din sufletul Taliei, Leo părea încântat. Ajunsă în fața Joannei Dominic, Talia trebui să facă un efort supraomenesc pentru a afișa un zâmbet politicos.

Amanta lui Alex rămase câteva momente surprinsă, apoi își măsură din cap până-n picioare rivala. O rochie de muselină

de culoare roșie îi accentua și mai mult privirea de jărat, pielea catifelată și părul de abanos. O clipă, o sclipire de furie i se aprinse în ochi, apoi, sigură pe ea, Joanna se întoarse, cu o atitudine disprețuitoare.

Talia constată cu plăcere că Alicia captase toată atenția lui Alex. Profită de acest lucru și se refugie la bar, lângă Leo.

– Ce vrei să bei, dragă prietenă? glumi Leo.

– Un scotch mare, răspunse ea, fără să ezite.

Observând ceva ciudat în comportamentul Taliei, Leo se încruntă, dar nu făcu nici un comentariu.

– Vă cunoașteți de mult? întrebă el.

– De câțiva ani, răspunse ea, cu o voce neutră. Dar dumneavoastră?

– Oh, eu îl cunosc de foarte mult timp.

Era evident că ceva îl intriga.

Fascinată, Talia îl privea pe Alex. Era magnific. Dur, indiferent, puternic. Părul negru îi încadra chipul aspru și bronzat. Când îl văzu zâmbind, inima ei se strânse.

Era binedispus, îl văzuse deseori astfel, în pozele lui leneșe, surprinzătoare pentru o persoană atât de activă ca el. Talia știa foarte bine că în spatele zâmbetului amuzat de pe buze, mintea lui rămânea întotdeauna la pândă. Avea un talent deosebit de a analiza cuvintele interlocutorului său, de a le înțelege cea mai subtilă nuanță...

Trebuia să-și revină în fire. Se strădui să-și amintească faptul că, de acum încolo, era doar o străină pentru el. Bărbatul așezat acolo, în fața ei, era întruchiparea reușitei, a farmecului, a unui magnetism căruia nici o femeie nu-i putea rezista, dar nu mai însemna nimic pentru ea. Alicia părea și ea impresionată de el...

Deodată, Talia fu cuprinsă de panică. În acea încăpere, toată lumea știa de existența lui Matty. Chiar fără să vrea, oricare dintre ei ar fi putut s-o trădeaze. Un singur cuvânt și era pierdută. Talia ridică ochii plini de suferință și privirea ei o întâlni pe cea a lui Alex. Bărbatul o măsura cu gravitate; o sclipire întrebătoare strălucea în ochii lui. Cedând emoției, Talia își plecă imediat capul.

Rămase în starea aceea de disperare tot restul cinei, și răspunse tuturor celor care-i puneau întrebări cu jumătate de gură, tremurând în sinea ei. Era sigură: Jake sau Leo aveau să menționeze existența fiului ei...

Cu cât mai puțin va vorbi, cu atât mai puțin exista șansa ca Alex să afle adevărul. Așa că va tăcea...

Din fericire, discuția fusese acaparată de Alicia și Joanna Dominic, iar pentru ele, Talia nu exista.

Așteptă răbdătoare sfârșitul cinei, apoi, când toată lumea trecu în salon pentru a lua cafeaua, rămase în sufragerie, rugându-se în tăcere ca seara să se termine fără nici o dramă.

Stând în picioare la fereastră, nu observă că cineva intrase în cameră.

Alex i se alăturase și trăgea nervos din țigară. Privirea i se înăspri; sprâncenele i se încruntaseră.

Talia se întoarse și tresări văzându-l atât de aproape de ea.

– Te rog, lasă-mă...

– De ce te-ai refugiat în această cameră?

– Pentru că nu beau cafea, pretinse ea.

Fu străbătută de un fior și se dădu cu un pas înapoi.

– Îmi place rochia ta, spuse el încet, negrul îți stă bine.

– Ai cumva o țigară? întrebă ea, ignorându-i complimentul.

„Negrul stă bine mai ales stării mele de spirit“ se gândi ea.

Alex îi întinse o țigară, dintr-o cutiuță aurită, urmărindu-i cu

privirile mâna care tremura. Talia nu fuma decât în momente de extremă nervozitate.

Privirile lor se întâlneau din nou și ea întoarse capul când Alex îi oferă foc.

– Mulțumesc.

Trase adânc un fum de tutun franțuzesc. Încordată ca un arc, simțea cum o durere difuză îi invadea tot corpul.

– Ți place să lucrezi pentru Leo?

Întrebarea părea una banală, dar privirea ascuțită a lui Alex îi dezmințea nevinovăția. Ce se ascundea în spatele acelei întrebări? Ce știa el de fapt?

– N-am chef să vorbesc cu tine, Alex, nu se vede? De altfel, ar trebui să fii în salon cu... cu domnișoara Dominic.

Se opri imediat, furioasă că se trădase. Fața i se împurpură.

– Nu cumva ești geloasă? Așa s-ar spune...

Își ridică mâna și o mângâie ușor pe obraz. Talia tremură și se retrase brusc încă un pas.

– Să nu îndrăznești să mă atingi!

Reacția ei violentă îl făcu să pălească și Talia îl auzi mormăind o înjurătură.

– Ce naiba se întâmplă cu tine? Întrebă el, pe un ton glacial. Tresari ca un animal rănit, de fiecare dată când mă apropii de tine! Spune-mi, Talia, ce ai? adăugă el, mai blând.

– Încă n-ai înțeles? Vreau să mă lași în pace.

În ochii Taliei apărură lacrimi și nu-l văzu pe Jake care stătea în pragul ușii. Stânjenit, conștient că sosise într-un moment nepotrivit, băiatul o privea mirat, surprins de schimbarea care apăruse pe chipul ei.

– Scuză-mă, Talia, îndrăzni el în sfârșit, te cheamă Matty. Cred că a visat urât. Belle e cu el...

Amețită, Talia își coborî privirile. Momentul de care se temuse de la nașterea fiului ei, sosise. De doi ani, îl aștepta cu groază.

– Urc chiar acum, spuse ea, cu o voce slabă.

Fără să se întoarcă spre Alex, se îndreptă spre ușă. Nu se mai gândea decât la Matty.

Urcă scările în fugă și-l găsi pe băiat așezat pe marginea patului, cu fața scăldată în lacrimi. Belle încerca din toate puterile să-l consoleze. Talia strânse la pieptul ei micul corp durduliu și începu să-l legene. Cu o voce înceată și limpede, începu să fredoneze un cântec de leagăn. Încetul cu încetul, Matty ațipi și Talia îl așeză în pat. Semăna cu Alex în mod uimitor. Îl recunoștea în toate trăsăturile copilului.

Băiatul adormi într-un sfârșit, Talia îl înveli și, fără să mai stingă lumina, se îndreptă spre salon.

Nu avea nici un chef să coboare și să reîntâlnească invitații. Acum, Alex știa probabil că avea un copil... Și bineînțeles că nu avea să scape fără nici o explicație.

Coborî totuși scările, încet, ca anesteziată. Va fi politicoasă față de Leo și musafirii săi, se va scuza și se va retrage din nou, imediat ce va fi posibil.

Când reveni în salon, fu ușurată să vadă că Alex nu era cu ceilalți. Alicia discuta cu Joanna Dominic; Leo și Jake stăteau lângă bar. Talia merse drept spre ei.

– Ce face micuțul? întrebă Jake, imediat ce o văzu.

– Acum e bine, mulțumesc. Am venit să vă urez noapte bună... sunt puțin obosită și cred că o să merg să mă culc.

Înainte de a pleca, nu putu să nu le salute pe Alicia și pe Joanna Dominic. Cu un zâmbet crispat, îi întinse mâna dușmancei sale. Aceasta nu-și putu reține un oftat de ușurare când Talia ieși și închise ușa în urma ei.

Ieșind, surpriza ei fu totală: la capătul scărilor o aștepta Alex.

Cu maxilarele încleștate și cu o privire de oțel. Văzându-i mânia ieșită din comun, inima Taliei tresări în piept.

– Tocmai am aflat că ai un copil, spuse el, cu ferocitate.

– Asta nu e treaba ta.

Privirea ascuțită a lui Alex o sfredelea.

– Și ce s-a întâmplat cu acel amant la menționarea căruia îți tremură vocea? Oare te-a părăsit? De asta ești obligată să lucrezi aici?

Talia îl privi uimită, apoi, deodată, înțelese și izbucni într-un hohot de râs nervos. Alex nu ghicise că el era tatăl lui Matty. Gândul acesta nici măcar nu-i trecuse prin minte. Talia se bucură, dar, în același timp, își spuse că nu va uita niciodată orbirea lui Alex.

– Tatăl lui Matty e un monstru fără inimă și nu vreau să-l mai văd niciodată! Acum, te rog, lasă-mă să trec...

– Talia! strigă el, încercând s-o împiedice.

– Ah, aici erai, Alex! Vocea Aliciei răsună în hol, te căutam, vino repede!

Ajunsă sus, Talia intră în camera sa și închise ușa cu cheia; apoi se cufundă într-un fotoliu, cu capul în mâini. Întâmplările ireversibile din acea seară se înghesuiau în sufletul ei rănit.

Alex știa acum de existența copilului. Cum ar fi putut să prevadă că Alex nu va bănuși nici un moment că era tatăl lui Matty? E adevărat că nu avea nici un motiv să presupună asta. Nu se văzuseră de trei ani și Alex nu știa că, după el, nici un bărbat nu se mai apropiase de ea.

Dar el? Câte femei ținuse în brațe? Dar Joanna Dominic?

Era ciudat că nu se căsătorise cu ea. Oare lucra încă pentru el?

Atâtea întrebări care vor rămâne fără răspuns...

Talia își amintea perfect prima ei întâlnire cu Joanna. Alex îi mai vorbise despre ea. Era fata unor prieteni extrem de bogați de-ai lui. Talia își amintea cu precizie perioada care urmasese plecării lui în America de Sud. Acele patru săptămâni fuseseră cele mai lungi din viața ei. Așteptase în fiecare zi vești de la el, dar în zadar, căci nu venise nici una. Nici măcar o scrisoare, un telefon. Aflase din ziare că orice mijloc de comunicare cu țara în care se afla era întrerupt. Nici un mesaj nu mai ajungea din acea mică republică pe care gherilla o incendiasse și o însângerase.

Talia continua să lucreze ca un automat și seara, când se întorcea acasă, se trântea în pat și plângea ore întregi... Se temea ca Alex să nu fi fost rănit, sau omorât. Încerca din răspuțuri să gonească acele gânduri macabre. Rațiunea ei o liniștea că ar fi fost anunțată, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat.

Auzi la televizor că ambuscadele continuau; nici măcar presa nu putea să relateze cu precizie numărul luptelor. Toată acea perioadă, Talia o trăise ca un coșmar.

Apoi, înțelesese că era însărcinată. În nefericirea în care se afla atunci, gândul că purta copilul lui Alex, fu o rază de bucurie. Îi scrisese atunci o scrisoare lungă în care-i spunea că-l iubește, că se temea pentru el, dar fără să menționeze că aștepta un copil... Nu era încă timpul, se gândea ea...

La Knightsbridge, când sună la firma lui Alex, îi răspunse o angajată amabilă care o îndrumă ca, pentru a afla adresa lui Alex din America de Sud, să se adreseze secretarei sale personale...

Talia merse personal la birou și acela fu locul în care făcu cunoștință cu Joanna Dominic.

Înaltă și zveltă, părul negru al Joannei încadra un chip perfect. În fața atitudinii ei superioare, aproape batjocoritoare, Taliei îi fu deodată rușine că venise.

– Scrisorile urgente vor fi trimise mâine prin curier diplomatic, declarase Joanna. Dacă dorești, o poți lăsa pe a ta...

Joanna întinse o mână fină, cu unghii proaspăt vopsite, iar o secundă Talia ezitase să-i încredințeze scrisoarea. Dar ce altă soluție avea?

– Te întâlnești de mult cu Alex? o întrebă deodată cu ironie secretara.

Talia îngheță în fața incorectitudinii ei. Cum își permitea s-o întrebe așa ceva? Se întoarse fără să răspundă, salută printr-un gest scurt și plecă.

De această dată, era sigură. Alex îi va răspunde prin curier...

Trecură câteva săptămâni și apoi, într-o zi, când Talia era la agenție, ocupată cu un dosar, în camera în care lucra intra Joanna Dominic.

– Am o întâlnire cu Mark, spuse ea rece. Am și un plic pentru tine. E un telex de la Alex, care îți este adresat...

Talia așteptase atât de mult!... Desfăcând plicul, mâinile îi tremurau. Inima bătea să-i spargă pieptul de bucurie.

Apoi, citind mesajul, chipul ei deveni livid. Îl mai citi o dată și încă o dată.

Nu putea fi adevărat.

Textul era scurt și explicit: Alex avea să rămână în America de Sud mai mult decât prevăzuse. Petrecuseră câteva

momente frumoase împreună, dar acum între ei doi totul se terminase. Era sec, inexpressiv și... laș. Nu avusese nici măcar curajul să aștepte s-o revadă, pentru a-i spune în față.

Răvășită, Talia auzi râsul senzual al Joannei Dominic răsunând din biroul lui Mark. Deodată, un sentiment de umilință o năpădi: Joanna citise, iată de ce râdea...

Să plece fugind, asta își dorea, dar o forță ciudată, născută probabil din orgoliul său rănit, o țintuia în loc. Când, zece minute mai târziu, Joanna Dominic apără din nou în fața ei, Talia reuși s-o fixeze cu o oarecare răceală.

– Vești rele, draga mea? întrebă ea, cu o voce ipocrită.

Secretara o scruta pe Talia printre ochii pe jumătate închiși, ca o felină gata să se năpustească asupra pradei. Mâna ei, cu unghii lăcuite cu grijă, se sprijini de marginea biroului. Talia făcu un efort supraomenesc pentru a-și domina mânia.

– Nu cumva ești deja la curent, domnișoară Domninic?

– Să-ți fie învățare de minte. Fete ca tine sunt cu sutele. Ar trebui să-i fii recunoscătoare!

– Cum îndrăznești... șuieră Talia.

În deznădejdea ei, avea impresia că Joanna Domninic știa totul despre ea și Alex. Cum aflase toate aceste lucruri? Trebuia să fie amanta lui!

– Hai, consolează-te! Nu ești nici prima și nici ultima... Pe mine personal nu mă deranjează; sfârșește întotdeauna prin a se întoarce la mine.

Talia observă flacăra care ardea în ochii posesivi ai Joannei Dominic. Această femeie nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a-și ține lângă ea amantul. Avea calculul rece al acelor ființe

care pentru a-și satisface ambițiile și dorințele devastează totul în drumul lor.

Bolnavă de durere și de furie, Talia întinse un deget în direcția ușii:

– Pleacă de-aici!

– Ai grijă, draga mea, replică Joanna Dominic cu o falsă bunăvoință, dacă te-ar auzi Mark Fitzgerald... ar putea fi în joc cariera ta!

Cu această remarcă neplăcută, femeia îi întoarse spatele și se îndepărtă pe tocurile ei înalte.

Înainte de a ieși, se întoarse spre Talia și-i aruncă acea frază care avea s-o obsedeze tot restul zilelor și nopților care aveau să urmeze:

– Și nu te sfătuiesc să-l cauți. Lui Alex nu-i place să fie înlăntuit...

Cu privirea plecată, Talia așteptă ca acea oribilă femeie să plece. Își strânsese pumnii atât de tare, încât unghiile îi lăsaseră urme în palme. Aerul pe care-l respira îi ardea plămânii, nervii întinși la extrem nu reușeau să se destindă. În câteva minute, Joanna Dominic reușise să-i distrugă viața.

Rămase acolo, lividă, scrâșnind din dinți. Peste mult timp, ieșind din birou, Mark o găsi tremurând de febră. O luă în brațe, o așază într-un taxi și o trimise acasă.

Săptămânile care urmară fură un infern. Talia aruncă telexul blestemat, dar nu folosisese la nimic, căci textul îi rămăsese întipărit în minte.

Fusese inconștientă. În tot acel timp de la plecarea lui Alex, sperase că într-o zi, la întoarcerea lui, vor putea găsi fericirea împreună. Ce iluzie! La primirea scrisorii ei, Alex fusese probabil indispus la gândul că o aventură pe care o și uitase, ar fi putut fi altfel interpretată de Talia.

Niciodată Talia nu s-ar fi gândit că era atât de crud, atât de laș. Dar, în fond, se cunoscuseră de atât de puțină vreme... În timpul orelor pe care le petrecuseră împreună, el insistase ca Talia să vorbească despre ea. El n-o făcuse decât foarte puțin, deci, ce știa despre el, de fapt?

O aventură trecătoare, un mod amuzant de a-și petrece timpul – iată ce însemnase ea pentru bărbatul pe care-l iubise din toată inima, pentru prima oară în viață. Talia simțea o amărăciune fără egal. În plus, aștepta un copil. Și era lucrul de care lui Alex îi păsa cel mai puțin; tot ce conta pentru el era să se elibereze de ea. La suferința ei se adăuga faptul că Joanna Domninic era amanta lui Alex. Talia bănuia că legătura lor continuase în toate acele săptămâni în care ea crezuse în dragostea lui.

Alex o trădase, apoi o abandonase.

Cele nouă luni de sarcină fură un adevărat chin. Suferinței morale i se adăugau grijile de ordin material: unde va locui? Cum își va găsi un nou loc de muncă?

O deznădejde cumplită puse atunci stăpânire pe ea. Alex profitase de ea. Deși știa că era îndrăgostită nebunește de el, profitase de slăbiciuna ei și apoi o părăsise fără milă...

Cu toate acestea, undeva în adâncul ființei ei, Talia nutrea în mod absurd speranța că Alex va reapărea, că o va căuta, că totul va fi iar ca înainte... Se ura pentru acele gânduri. Cât de lipsită de judecată se considera! Cât de nesăbuită!

Când îl născu pe Matty, nu se putu împiedica să nu-l cheme pe Alex, disperată. Îi pronunța în continuu numele, încet, pentru ca nimeni să n-o audă.

Plănuise ca, imediat după naștere, să dea copilul spre adopție; acesta ar fi fost singurul mijloc de a-l uita pe Alex, de a-i șterge cu totul orice urmă din viața ei.

Dar când auzi primul țipăt al lui Matty și când primi în brațe corpul mic și cald, însetat de dragoste al copilului, inima ei se umplu de o imensă tandrețe. Știu că doar el va conta de acum încolo pentru ea și că niciodată nu va putea renunța la prezența lui.

Și totuși, chiar dacă refuza să recunoască, dragostea pentru Alex continua să trăiască în sufletul ei.

Într-o zi, când Matty avea cinci luni, își spuse că Alex avea dreptul să afle că avea un fiu și se hotărî să-l caute pentru a-l anunța...

Tremurând din tot corpul, Talia merse la clădirea în care se aflau birourile lui și urcă în lift cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Regretă tresărirea ei de onestitate, imediat ce ajunsese în fața ușii din geamuri, transparentă, a biroului lui Alex. Alex stătea înaintea ei, cu spatele la ea, iar de gâtul lui se agăța senzual, cu ochii pe jumătate închiși, Joanna Dominic. Dacă o îndoială ar fi putut să existe în mintea Taliei cu privire la Joanna Dominic, acum era risipită. Se întorsese și luase ascensorul.

Se întrebă cum va găsi puterea de a se întoarce acasă. Plânse ultimile ei lacrimi și, o lună mai târziu, plecă din Anglia împreună cu familia care acceptase s-o angajeze, în ciuda faptului că avea un copil. Petrecu astfel doi ani în Franța...

*

* *

Atât de mult suferise fata în acești ultimi ani, încât simpla vedere a lui Alex îi devenise insuportabilă. Dar iată că acele răni pe care le crezuse cicatrizate se deschideau din nou și o aruncau într-o confuzie totală.

De acolo de unde stătea, putea vedea curtea casei. Alex își lua rămas-bun de la gazde, zâmbind cu nonșalanță, apoi, ca și când ar fi simțit că era urmărit, își ridică brusc capul și o văzu. Privirile lor se întâlniră și Talia lăsa imediat că cadă perdeaua grea de catifea pe care o dăduse la o parte. Apoi auzi pornind motorul mașinii și roțile derapând pe pietriș.

În acea noapte, din nou, nu putu să doarmă și a doua zi dimineată, posomorâtă și tristă, nu observă că sufrageria era inundată de soare. Simțind că era obosită, Jake propuse să-i ducă pe Matty și pe Belle să se joace în jurul piscinei. Talia petrecu dimineata rătăcind prin casă ca un suflet chinuit.

– Vă simțiți mai bine acum? o întreabă cu politete Alicia.

Era prima frază amabilă pe care i-o adresa.

Alicia era strălucitoare – suplă, înaltă. Privirea ei albastră întârzie asupra blugilor decolorați ai Taliei, asupra bluzei ei din bumbac, cu mâneci scurte...

– Aș vrea să avem o mică discuție, amândouă, continuă ea.

Pe Talia o durea capul și, după cum o arăta expresia Aliciei, se îndoia că ceea ce voia să-i spună aceasta conținea ceva plăcut. Își adună totuși urma de curaj care-i mai rămăsese și o urmă pe stăpâna casei în salon, unde se așezară.

– Voiam să vorbesc cu dumneavoastră înainte să vină Leo, începu Alicia fără introduceri. El vă adoră, și copiii la fel. Sunt perfect conștientă că prezența dumneavoastră aici a fost pentru ei o mare alinare... Jake... ține la dumneavoastră, să zicem... exagerat. Știu că la întoarcerea mea, Leo v-a promis că puteți să rămâneți cât doriți, dar...

– Vreți să-mi caut o altă slujbă, nu-i așa? întreabă Talia, cu jumătate de glas.

– Ei bine, ca să fiu sinceră, desigur, nu vă cer să vă faceți bagajele chiar acum, ar fi nedrept din partea mea... dar trebuie

să înțelegeți că m-am întors pentru totdeauna și că deci... locul dumneavoastră printre noi nu-și mai găsește justificarea...

Într-un fel, Talia îi înțelegea punctul de vedere. Era vorba de căminul și de soțul ei. Talia era mai tânără decât ea, iar copiii se atașaseră cu adevărat de ea. Alicia avea dreptul să devină bănuitoare.

Talia nu dorea să înceapă o discuție pierdută dinainte. Nu mai avea puterea să lupte. Știindu-se respinsă de unul dintre membrii familiei, nu voia să se impună cu forța. Situația era compromisă, trebuia să plece.

– Am înțeles, voi începe să caut de mâine un nou loc de muncă, spuse ea.

Din experiență, prevedea deja descurajată, dificultățile care o așteptau. Lupta va fi cu atât mai grea, cu cât șederea la familia Miller o obișnuise cu o oarecare facilități. Un efort serios pentru a se dezvăța de acest mod de viață era necesar. Timpul petrecut în superba locuință a lui Leo nu mai era decât un vis. Un vis prea frumos pentru a fi adevărat. Talia știa că până și visele cele mai frumoase au un sfârșit și că trezirea e cu atât mai dureroasă. Trebuia să ia o hotărâre.

– Mă bucur că sunteți atât de rațională, și matură, încheie Alicia netezindu-și pliurile rochiei.

Talia se strădui să zâmbească. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoștea, se simțea aproape vinovată. Vinovată de ce? Pentru numele lui Dumnezeu!

Cu inima grea, ieși din cameră și merse să-l caute pe Matty.

*

* *

În acea după-amiază, Talia rămase singură acasă. Matty se juca liniștit lângă ea, iar ea se chinuia, depănând la nesfârșit aceleași gânduri.

După câțva timp, simțindu-i nervozitatea, Matty veni și se agăță de gâtul ei.

– Mamă, mi-e sete, se smiorcăi el, privind-o cu ochii lui cenușii.

Expresia serioasă de pe fața lui mică, de copil, o tulbura întotdeauna.

– Hai, vino cu mine. Mergem să luăm un pahar cu lapte pentru micuțul Matty însetat...

Talia îl luă afectuos în brațe, iar el se ghemui la pieptul ei și traversară împreună casa pentru a ajunge la bucătărie.

În fața ușii, cufundată în gândurile sale, Talia aproape se ciocni de cineva, de singura persoană pe care nu voia s-o vadă: Alex.

Surprinsă, îl privi în tăcere. Alex purta o pereche de blugi și o cămașă verde, deschisă la piept. Nu se putu împiedica să nu remarce cât de tânăr părea îmbrăcat astfel, și-și întoarse privirile. „Doar el mai lipsea, își spuse ea; e clar că am o zi proastă!”

Matty se încordase în brațele sale. Fără un cuvânt, băiețelul îl privea pe necunoscutul care nu putea să-și ia ochii de la el.

– Dumnezeule! exclamă Alex, tulburat.

Mută de spaimă, Talia păli. Simți că urechile începeau să-i țiuie și privirea să se întunece. Într-o ultimă tresărire de luciditate, se aplecă și-l lăsă pe Matty jos, apoi simți că pământul îi fuge de sub picioare și-și pierdu cunoștința.

Alunecând în întuneric, luă cu ea imaginea lui Alex cu părul negru, cu reflexe albastrii, cu chipul decolorat și trăsăturile crispatе într-o expresie de suferință.

Când își reveni în fire, era întinsă pe una din canapelele din salon. Îi trebuiră câteva secunde pentru a-și aduna gândurile și a-și aminti unde se afla. Îi văzu atunci pe Alex, care o urmărea cu ochi severi și pe Matty, care plângea în hohote și-i repeta încet numele.

– Cum te simți? o întrebă Alex cu o voce fără timbru.

– Puțin mai bine... mulțumesc, răspunse ea cu greu.

Gâtul sec și contractat o durea.

– Mi-e sete.

– Stai aici, merg să-ți aduc niște apă. Vrei să chem un doctor?

Privirea aspră a lui Alex îi ardea pielea.

– Nu, cred că mi-e mai bine. A fost un simplu leșin. Am stat, probabil, prea mult la soare...

– Mamă! Mamă! strigă, în sfârșit, Matty, ale cărui suspine păreau să nu mai înceteze.

Între două sughițuri, cu ochii scăldați în lacrimi, copilul se aruncă în brațele mamei sale iar Talia îl strânse pe micuț la piept.

– Nu-i nimic, dragul meu, a trecut, murmură ea.

Copilul se liniști imediat. Așezat lângă mama sa, începu să-l devoreze pe Alex din priviri.

– Situația asta nu mai poate dura, Talia, trebuie să vorbim, spuse Alex, întinzându-i un pahar cu apă.

– Cuvintele nu vor fi de nici un folos, răspunse ea, și nu putem să discutăm în prezența lui Matty.

– Pentru numele lui Dumnezeu, așteptarea asta îmi e de nesuportat. Încearcă să te pui în locul meu!

Tremurând, Talia încerca să întârzie momentul explicației fatidice; Alex va fi nemilos, o știa. Pentru moment își stăpânea mânia, dar cunoscându-l știa că nu va întârzia să explodeze.

Se temu; apoi, deodată, dându-și seama de răsturnarea nedreaptă de situație, se revoltă. La urma urmelor, acest bărbat arogant o părăsise...

– Nu mai insista, se apără ea, vezi bine că e inutil. De altfel, mă întreb cu ce drept îți permiti să dai buzna aici și să mă ameninți!

Maxilarele lui Alex se încleștară.

– Nu te-am amenințat și dacă am dat buzna, a fost tocmai pentru a vorbi despre drepturile mele!

Pronunțând aceste cuvinte, ochii lui cenușii căpătară o nuanță furtunoasă, fără însă să părăsească părul copilului, a cărui culoare și textură erau identice cu ale sale.

– Voiam atât de mult să dispari și să ne lași pe amândoi să trăim în pace! oftă Talia, strângându-l și mai tare pe Matty la pieptul ei.

– Nu mai conta pe asta de acum încolo, murmură el.

Vocea lui calmă lăsa să se întrevadă sentimentele cele mai violente.

– Așa am trăit, eu și Matty, după nașterea lui. În toți acești ani, nu ți-a păsat de noi. Ce s-a schimbat acum, Alex?

– Nu face pe naiva, Talia, știi foarte bine ce s-a schimbat...

În acel moment, ușa se deschise și în prag apăru Jake, privindu-i uimit:

– E totul în regulă, Talia? Am auzit zgomote din cameră...

– Da, e în regulă, mulțumesc, răspunse ea, încet.

– Te rog, Jake, trebuie să vorbesc serios cu Talia... Dacă ai putea să-l duci pe Matty în grădină...

– Bine, dacă asta vă poate fi de folos, îngână Jake.

Luând mâna mică a lui Matty, care era deja gata să-l urmeze, băiatul aruncă o privire îngrijorată spre Talia și ieși din cameră, cu inima strânsă.

O tăcere grea se instalează în salon. Cufundată între pernele canapelei Talia aștepta.

Într-un sfârșit, Alex se hotărăște să rupă tensiunea.

– De ce nu mi-ai spus nimic? Aveam totuși dreptul să știu, nu?

– Nimic nu dovedește că Matty e fiul tău! Cum poți fi atât de sigur?

Pronunțând această frază, Talia se simți cuprinsă de vinovăție. Fără îndoială, acest om avea talentul de a răsturna situația.

Privirea lui Alex atârna greu asupra ei, plină de suferință și reproș.

– E inutil să joci comedia asta, Talia. Matty e copilul meu, am știut imediat ce l-am văzut. Cum ai putut să-mi ascunzi ani de zile acest lucru?

– Nu crezi că m-am făcut de râs suficient de mult în ochii tăi? explodează ea, plină de mânie.

Alex o privea uimit, ca și când nu înțelegea nimic.

– Nu înțeleg, ce vrei să spui?

– Aș fi vrut să-ți văd reacția când aș fi venit să-ți spun că sunt însărcinată! Ce propunere mi-ai fi făcut? Să mă debarsez de copilul pe care îl purtam! Sau să-mi oferi bani pentru a o face, strigă ea, deznădăjduită.

În fața acuzației ei, Alex îngheță. Fața lui se înăspri, apoi veni spre ea și o luă de mâini, forțând-o să se ridice. Mâinile lui puternice apăsau cu putere brațele ei. „O să fiu plină de vânățăi“ se înspăimântă ea.

– Ce prostie! Unde-ți era capul, cum poți inventa asemenea orori? Drept cine mă iei?

Scuturând-o, inertă ca o păpușă în mâinile sale, privirile lor se întâlniră. Alex era palid, furios, dar când o văzu se liniști. Ea îl privea cu o expresie bănuitoare. Rătăcită. Dincolo de teamă,

în ochii ei se citea o durere surdă, pe care Alex nu știu cum s-o interpreteze. Îi dădu drumul imediat și ea se retrase.

Atunci, îl auzi oftând din greu:

– Chiar asta era reacția la care te așteptai?

Nimic din vocea lui nu mai trăda mânia.

– Era clar că faptul că aștept un copil te va lăsa indiferent, răspunse ea, pe un ton sec.

Talia făcea un efort considerabil pentru ca vorbele ei să nu trădeze gelozia pe care o simțise atunci față de Joanna Domninic.

Alex părea că nu înțelegea. Plimbându-se nervos dintr-un capăt în celălalt al camerei, reflecta asupra acuzațiilor Taliei.

– Și prin ce misterios dar al clarviziunii ai crezut că știi care va fi reacția mea? Nici măcar nu te-ai sinchisit să mă anunți de starea ta!...

– Alex, te rog, să nu mai vorbim despre asta.

Vocea ei i se înecă.

– Totul se terminase între noi; de ce aș fi venit să te anunț?

Talia îl privea pe furiș. Mințea din orgoliu, dar orice era mai bine decât să-l lase să ghicească până în ce măsură mesajul lui o distrusese. Nicodată nu i-o va mărturisi.

– Era datoria ta să-mi spui. Acest copil avea nevoie de un tată. Dacă nu-ți mai păsa de mine, ar fi trebuit cel puțin să-ți faci griji pentru el.

Talia îi aruncă o privire plină de amărăciune. Îl ura pentru că avea dreptate. În adâncul inimii ei, știuse întotdeauna acest lucru și gândul nu încetase nici o clipă s-o părăsească.

– Mă miră faptul că te interesează brusc nevoile lui Matty. Din moment ce am supraviețuit până acum, nimic nu ne împiedică să trăim în continuare ca până azi.

– La naiba, Talia! Acum știu că am un fiu și nu te voi ierta niciodată că mi-ai ascuns acest lucru!

Ochii lui o măsurau, implacabili. Simțind că începe să plângă, Talia își coborî privirile.

– N-o să ne lași, deci, în pace?

– N-o să renunț niciodată la copilul meu!

Talia clătină din cap, disperată.

– N-ai dreptul să mi-l iei, articulă cu greu, învinsă.

Se simțea cuprinsă de panică. Îl cunoștea foarte bine pe Alex. Era capabil să deschidă o procedură legală pentru recunoașterea paternității...

– Nu mă obliga să iau măsuri extreme, Talia, o amenință el. Dacă mă voi adresa unui tribunal, ai foarte puține șanse să câștigi...

– Sunt absolut aptă de a îndeplini nevoile lui Matty, dacă la asta te referi, spuse ea, înghețată de spaimă.

– Poate, deveni el mai blând, dar asta nu înseamnă că n-are nevoie de un tată.

– Mă voi căsători, dacă va fi nevoie, spuse ea ostentativ. Nu mă voi da înapoi de la nimic pentru a-mi păstra copilul lângă mine!

Alex ridică sprâncenele întrebător și privirea lui deveni mai dură:

– Ai pe cineva în vedere?

– Asta nu te privește!

– Știu că nu există nimeni în viața ta. Prieteni, iubiri... Am întreprins o mică anchetă...

– Mă va ajuta Leo...

– Se pare că uiți că Leo e deja căsătorit. Și mă îndoiesc că încântătoarea Alicia va găsi această idee pe placul ei, spuse el

cu sarcasm. De altfel, mă miră faptul că ți-a tolerat prezența până acum...

Talia se simți deodată încolțită. Alex se mulțumea cu faptul că o rănise mortal, trebuia acum să-i exploateze și singurătatea. Trebuia să fii laș pentru a profita astfel de slăbiciunea cuiva!

– Ești un mișel, spuse ea încet.

Chipul lui Alex împietri, ochii lui cenușii deveniră și mai de nepătruns:

– Ai două soluții, Talia: ori mi-l dai pe Matty, ori... te căsătorești cu mine!

Sângele Taliei îngheță în vine. Se aștepta la orice, dar nu la asta:

– Să mă căsătoresc cu tine? exclamă ea, uimită. Nu m-aș căsători cu tine pentru nimic în lume... Te cunosc deja prea bine...

În colțul buzelor lui Alex apăru un zâmbet:

– Nu-mi răspunde imediat, Talia! Oferta mea merită puțină reflecție... Gândește-te la Matty: dacă accepți, va fi la adăpost de orice nevoie. Sunt gata să-i ofer toată bunăstarea și tot confortul de care are nevoie un copil... Fără să mai vorbesc de prezența unui tată... Îi vei refuza toate acestea?

Talia era sfâșiată de răceala cuvintelor lui. Inima ei de mamă era în sânge și în flăcări, iar acest bărbat își ținea un discurs calculat în care dragostea nu-și avea, cu siguranță, locul.

– Ești demn de dispreț, spuse ea, printre dinți. Te urăsc, Alex!

– Mă urăști pentru că trebuie să recunoști că am dreptate...

Sub privirea lui implacabilă, Talia avu impresia că era prinsă în capcană.

– Țsta e șantaj! se revoltă ea. Mă obligi să mă căsătoresc cu un om pe care nu-l iubesc, sub amenințarea că astfel îmi vei lua copilul. Pe obrajii săi începură să curgă lacrimi de neputință.

– Chiar mă urăști atât de mult, Talia?

Gravitatea chipului dezmințea tonul său ironic.

– Te urăsc pentru tot răul pe care mi l-ai făcut, Alex...

– Cu ce te-am rănit? Când? Cum?

Talia remarcă sinceritatea acelei întrebări, dar se încăpățână să tacă.

– Spune-mi, insistă el, pe un ton blând. Vreau să înțeleg de ce simți atâta amărăciune în preajma mea...

– Te-ai folosit de mine, spuse temătoare fără să vrea. Ți-ai bătut joc de mine. N-am însemnat nimic pentru tine...

– Nu-i adevărat, spuse el scurt. Lucrurile nu s-au petrecut deloc așa.

– La ce bun? îl întrerupse Talia. La ce servesc explicațiile? Acum, totul e de domeniul trecutului...

Talia se temea ca suferințele pe care le îndurase să nu revină. O teamă instinctivă de a nu-și redeschide rănila o împingea la tăcere.

– Nu știu ce se întâmplă în sufletul tău, Talia. Mărturisesc că nu te înțeleg. Dar gândește-te la fiul tău! Nu-l priva de drepturile pe care le are...

Ea își șterse lacrimile cu o mână tremurătoare. Alex știa s-o tortureze. Fiecare dintre cuvintele lui o ardeau ca un fier încins.

– Și nu înțeleg din ce motiv îmi propui să mă căsătoresc cu tine, îngână ea, reținându-și un suspin. Dacă, în cele din urmă, crezi că tribunalul îți va da dreptate...

– Chiar dacă nu e o bucurie să te căsătorești cu cineva împotriva voinței sale, mărturisesc că nu mi-ar dispăcea să-ți schimb părerea despre mine...

Privirea lui deveni insolentă și începu să se plimbe de-a lungul corpului ei, oprindu-se din loc în loc, ca și când ar fi vrut s-o dezgolească.

Talia se înroși.

– Care sunt adevăratele tale motive, Alex?

– Îl iubești pe Matty și el pe tine. În ciuda a ceea ce crezi, nu-mi doresc să vă despart. Nu o voi face decât cu inima strânsă, obligat...

Era imposibil să-i ghicești gândurile, cum să surprindă ce se ascundea în spatele acelor cuvinte atât de măsurate?

– Înțeleg, spuse Talia, pe un ton glacial.

Nu avusese intenția să-l rănească, dar presimți că, involuntar, o făcuse. Alex mormăi o înjurătură.

– Pentru Dumnezeu, Talia! Nu-ți ofer închisoarea. Știu cât de greu ți-a fost în ultimii trei ani să depășești toate problemele unei mame singure și fără posibilități! Tu și Matty veți fi, cel puțin, în siguranță pentru tot restul vieții. Nu fi încăpățânată; și dacă asta te liniștește, consideră că pe Matty îl vreau, și nu pe tine!

Această replică o atinse dureros și se miră de propria ei reacție. Ar fi trebuit să se bucure că nu era obiectul dorințelor lui Alex...

– Să mă căsătoresc cu tine, e adevărat că ar însemna să rezolv anumite probleme, admise ea... Dar ar apărea altele.

Alex tăcu, parcă așteptând. Chipul lui întunecat, căruia Talia își cunoștea fiecare expresie, refuza să trădeze orice emoție. Ideea de a deveni soția lui o făcea să ametească. O

teamă instinctivă puse stăpânire pe ea. Nu, n-o iubea. Alex ar fi putut s-o spună mai clar. Singurul la care se gândea era Matty și, dacă Talia trebuia să privească lucrurile din acest punct de vedere...

– Am nevoie de timp pentru a mă gândi, se resemnă ea.

Alex încuviință printr-o mișcare a capului:

– Bineînțeles. Voi reveni mâine la aceeași oră.

Părea din nou furios.

– Mâine! Atât de devreme... se sperie ea.

– Mâine, repetă el, cu o voce mângâietoare. Știu că, oricum, decizia ta e luată...

Alex îi atinse tandru obrazul și Talia fremătă. „Are dreptate“ își spuse ea. „De ce am nevoie să mă gândesc mai mult?“ Dar îl ura pentru că era atât de sigur.

– Și dacă eu și Matty am dispărea?

– Te-aș găsi, oriunde ai merge... De altfel, știi că nu vei pleca. Am încredere în tine, te cunosc mai bine decât îți închipui!

– Nu știi nimic despre mine, șopti ea, încurcată.

– Sub aparența ta glacială, știi că în tine arde un foc, Talia...

– În trei ani, m-am schimbat mai mult decât ai putea crede, Alex. Și dacă mă voi căsători cu tine, sper că voi reuși să te fac să regreti. Sper că vei suferi la fel de mult cum...

Se întrerupse brusc.

– Pentru ce vrei să te răzbuni? Dacă măcar aș putea înțelege ce se întâmplă în mintea ta mică și încăpățânată!

– Nu vei ști niciodată!

Alex zâmbi cu tandrețe și, înainte ca ea să-și dea seama, se aplecă și o sărută ușor pe obraz; apoi se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Pe mâine, Talia. Nu uita!

Talia se înfioră. Acel sărut neașteptat o surprinsese. Se detestă pentru slăbiciunea ei. De ce nu-i aruncase în față primul obiect care-i era la îndemână? Răspunsul era simplu: pentru că nu era în casa ei. Totul aparținea lui Leo și Aliciei.

Tremurând din tot corpul, se îndreptă spre fereastră. Alex o ceruse în căsătorie!

Ce îndrăzneală! Își permitea să se năpustească asupra ei, după ce de-abia dacă-l văzuse pe Matty, s-o amenințe că i-l va lua și reușea să-și atingă scopurile fără nici cea mai mică urmă de împotrivire din partea ei. Nu era decât o marionetă în mâinile acestui bărbat. Alex o manipula după bunul lui plac. Orice încercare de luptă era zadarnică, va fi întotdeauna mai puternic decât ea. Și, în plus, avea perfectă dreptate în ceea ce-l privea pe Matty. Mai devreme sau mai târziu, copilul își va pune întrebări. Va avea nevoie de tatăl său. Atunci, era mai bine să accepte căsătoria cu Alex cât mai curând.

„Dar eu?” se revoltă ea. „De ce aș fi obligată să mă căsătoresc cu un bărbat pe care-l urăsc?”

Dar îl ura cu adevărat? Îl izgonise din mintea ei, îl acuzase de toate nedreptățile posibile, ajunsese să-l deteste, sau cel puțin, asta crezuse. Dar azi, sentimentele ei erau confuze. Pe lângă toate acestea, în afară de Matty nu avea pe nimeni, era singură pe lume.

Lacrimile îi inundară fața și Talia plânse până la epuizare. Într-un sfârșit, se calmă. La urma urmelor, puțin îi păsa unde va locui... Și cu cine!

Câteva ore mai târziu, întorcându-se de la o întâlnire de afaceri, Leo o găsi în aceeași stare de depresie, în salon.

– Ce faci aici, singură, în întuneric?

Talia nu observase că afară se întunecase.

– S-a întâmplat ceva? continuă el.

Nu voia să-l deranjeze pe Leo cu problemele ei personale, dar neliniștea sinceră pe care o citi în ochii lui îi dădu încredere.

– Tatăl lui Matty e Alex, nu-i așa?

Ochii Taliei se măriră de surprinză.

– De... de unde știi?

– Sunt absolut identici; numai un orb n-ar observa acest lucru... Sper că Alex știe?...

– Da, a aflat astăzi. Vrea să mă căsătoresc cu el.

– Iată o veste bună...

Talia nu împărtășea entuziasmul lui Leo. Se simțea înfrântă, răvășită.

– Cui îi pasă de mine? Alex îl vrea pe Matty, de bunăvoie sau cu forța. Eu fac parte din zestre... Și ar trebui să-i mulțumesc pentru asta, adăugă ea cu sarcasm.

– Ai grijă, Talia, mă tem că te înșeli. Îl cunosc pe Alex și l-am observat îndeaproape seara trecută. Ești departe de a-i fi indiferentă.

Talia zâmbi trist. Leo căuta s-o liniștească și o făcea cu bunăintenție. Niciodată nu-i va povesti discuția pe care o avusese cu Alicia. Nu voia să-l rănească. Dacă se va căsători cu Alex, nu va mai trebui să se lupte pentru un loc de muncă. La ce bun să-i creeze lui Leo probleme? Alex îi oferea o soluție dacă nu fericită, cel puțin practică...

– Nu pari a mă crede, Talia.

– Trebuie să mărturisesc că nu.

– M-a întrebat multe despre tine, aseară. Nu știu ce s-a întâmplat între voi, dar pot să pariez că însemni foarte mult pentru el, cu sau fără Matty. Recunosc că Alex e o persoană ascunsă, câteodată ciudată. S-a schimbat mult în ultimii câțiva ani. Dar e un om în care poți avea încredere.

– Știi asta, Leo.

– Gândește-te bine înainte de a lua o hotărâre ireversibilă.

– Nu mai am la ce să mă gândesc, răspunse ea, aproape cu brutalitate.

– Atunci?

– Mă căsătoresc cu el.

Vorbise cu o voce gătită, care-l făcu pe Leo să se îngrijoreze.

– Nu-l iubești deloc, deci?

– Nu! strigă ea cu o oarecare emfază. Pentru mine, căsătoria asta nu e decât un contract în care sentimentele nu-și au locul.

Talia se opri câteva momente. Pe buzele ei apăruse un zâmbet amar, dar ochii întunecați trădau o imensă suferință.

– Problema e, continuă ea, că... nu reușesc să mă hotărâsc.

În ochii febrili cu care-l privea pe Leo lacrimile secaseră.

– Talia, nu vei putea niciodată să-ți schimbi firea. Nu ești genul de femeie care se căsătorește din interes, fără să iubească.

– Din păcate, așa este, oftă ea și apoi se ridică... Probabil că Jake l-a dus pe Matty în cameră. Merg să văd...

Când ajunseră în fața ușii, Leo îi puse Taliei o mână pe umăr:

– Mă îngrijorezi, Talia.

– Nu vă neliniștiți din cauza mea. Sunt mai puternică decât credeți.

– Alex va avea grijă de tine... Și dacă vei avea nevoie de ajutor, poți întotdeauna să contezi pe mine.

– Știu, mulțumesc!

Ca întotdeauna, cuvintele de încurajare ale lui Leo îi merseră direct la inimă. În definitiv, se înșelase când se crezuse singură pe lume. Un zâmbet radios îi luminează deodată fața.

Când ajunsese în camera ei, îl găsi pe Matty dormind. Se așează pe marginea patului și începu să-i contemple micuțului trăsăturile care semănau atât de mult cu cele ale tatălui său. Și atunci, Talia se detestă pentru egoismul ei. Pentru micuțul băiat, nu se va da înapoi de la nici un sacrificiu. Nimic nu va fi suficient de bun pentru el, iar Alex promisese să-i ofere confort și siguranță.

Coborî în grădină, sperând să-l găsească pe Jake pentru a-i mulțumi. Se purtase ca un adevărat frate cu Matty – îi dăduse să mănânce, îl îmbrăcase în pijama și-l culcase. Jake stătea pe marginea piscinei. Tiptil, Talia se apropie de el:

– O să întârzii la cină, îl tachină ea.

– Mi-e indiferent, nu mi-e foame...

Talia îl privi cu atenție: stătea cocoșat, de parcă ar fi fost abătut.

– Îți mulțumesc din suflet că te-ai ocupat de Matty.

– Nu ai pentru ce, spuse el, încet, întorcându-se. Matty e băiatul lui Alex Jordan?

Vocea sa abia dacă se auzea.

– Da, Jake și o să ne căsătorim...

Talia știa că vorbele ei îl vor răni pe Jake.

– Și atunci, ne părăsești, nu-i așa?

– Da, în curând, dar ne vom revedea, Jake. Căsătoria mea nu va afecta cu nimic prietenia noastră, îi promise ea.

– O să ne uiți...

– Nu, asta e imposibil!

Ochii albaștri ai băiatului se împăienjeniră de lacrimi.

Jake ridică din umeri, apoi se ridică, dominând-o cu înălțimea lui tinerească. Aplecându-se spre Talia, o sărută ușor pe obraz și dispăru în întunericul grădinii.

Regretând că-l făcuse să sufere, Talia oftă. Își reproșă că nu știuse să-l împiedice să se îndrăgostească de ea. Se simțea responsabilă și totodată neputincioasă.

Timpul singur îi va veni băiatului în ajutor, se gândi ea.

*

* *

A doua zi, la ora stabilită, Alex o aștepta în salon.

Zâmbetul lui obișnuit, nonșalant, contrasta cu costumul gri, prea ceremonios, pe care-l purta.

La vederea lui, inima Taliei se aprinse.

– Bună, îl salută ea, stânjenită.

Alex o privea în tăcere. Deși purta o cămașă roșie și blugi mulați, știa că Alex îi va observa cearcănele adânci din jurul ochilor și fața palidă, semnele unei nopți nedormite.

– Bună, Talia! răspunse el, bine dispus.

În fața zâmbetului său binevoitor, Talia se mai destinse. Trăsăturile lui scăldate de razele soarelui, care intrau nestingherite prin ferestrele deschise, o fascinau pur și simplu. Lumina naturală îi scotea în evidență osatura plăcută a feței, a maxilarelor și a pomeților înalți. Era bronzat și o șuviță rebelă de păr îi cădea mereu pe ochi, care păreau mai blânzi decât de obicei.

Căzând pradă unei emoții vecine cu amețea, Talia începu să se teamă.

– Bei o cafea? îi propuse ea, pentru a se liniști.

– Cu plăcere.

Talia se refugie în bucătărie. Din fericire, în acea zi, doamna Rodale era plecată. Dădu drumul la apă rece și-și umezi tâmpile. După ce își mai veni în fire, pregăti cafeaua.

„Această casă e singurul meu adăpost“, se gândi ea, deodată. „Îmi va lipsi...”

Pentru prima oară de la nașterea lui Matty, Talia se simțise în siguranță. Oftă. Fusesse prea bine pentru a nu se termina prea repede... și chiar dacă l-ar fi refuzat pe Alex, mai devreme sau mai târziu Alicia tot s-ar fi debarasat de ea. Zarurile fuseseră aruncate.

Se întoarse în salon cu inima strânsă. Îi va da răspunsul lui Alex și, de acum încolo, toate responsabilitățile vor cădea asupra lui. Perspectiva aceasta îi oferea o oarecare încurajare, dar Taliei îi era greu să accepte pierderea iremediabilă a libertății sale.

– Unde e Matty? o întrebă el, luându-i tava din mâini.

– Jake și Vinnie l-au luat la o plimbare. Date fiind împrejurările... am considerat că e mai bine să nu fie aici... Sper că înțelegi.

Fără să mai adauge ceva, Talia îi turnă o ceașcă de cafea neagră, fără zahăr. Nu uitase nici un obicei al său. Alex îi mulțumi printr-o privire, dar atmosfera dintre ei rămase încordată.

Dacă se retrăgeau într-un mutism total înainte chiar de a fi căsătoriți, ce se va întâmpla după aceea? Talia se gândi cu teamă la o viață petrecută în tăcerea aceea apăsătoare și se înfioră.

Știa că Alex aștepta răspunsul ei și se concentra asupra ceștii din mână, care-i tremura.

– Deci? Întrebă el, cu blândețe.

– Răspunsul meu e „da”. Dar vreau să știi că dacă accept, o fac numai pentru Matty și pentru a evita să mi-l iei. Am impresia că cedez unui șantaj, continuă ea, pe un ton mai ridicat și mai limpede, și să știi că te voi disprețui întotdeauna pentru asta...

Îi vorbea privindu-l în ochi, și o satisfacție ciudată puse stăpânire pe ea când îl văzu pe Alex pălind, aproape imperceptibil. Pentru prima oară în viață, un cuvânt de-al ei îl atinsese...

– Asta-i tot?

Alex păru să-și revină și pe fața lui se reîntipări nepăsarea.

– Am primit mesajul tău, spuse el calm și răspicat. Și vreau ca și tu să știi că părerea pe care o ai despre mine nu mă afectează deloc.

Talia făcu un efort pentru a nu se enerva.

– Și când e ceremonia?

– Peste o săptămână.

O săptămână! Era imposibil! Pe chipul ei apăru subit panica.

– De ce atât de devreme?

– Să terminăm cu asta cât mai repede. La ce bun să mai așteptăm?

Răceala lui Alex o umplu de amărăciune. Toată încercarea ei de a părea indiferentă față de propria soartă fusese inutilă. Cinismul ei dispăruse subit, și dacă vrusese să pară mai dură decât era, trebuia să recunoască, nu reușise. Palidă, înfiorată, vârsă jumătate de ceașcă pe pantaloni și scoase un țipăt de durere la contactul cu lichidul fierbinte.

Alex sări de pe fotoliu, luându-i ceașca din mâinile care-i tremurau. Își scoase din buzunar o batistă și-i șterse blugii...

– La naiba! Tremuri ca o frunză!

– Lasă-mă-n pace!

Nu voia nici mila, nici falsa lui sollicitudine.

– Talia, te rog, ascultă-mă...

Vocea lui mângâietoare o invada ca o otravă subtilă, mai periculoasă chiar decât amenințările lui.

– Nu vreau să aud nimic! explodă ea. Ai obținut ce voiai, ce-ți mai trebuie acum?

Alex se ridică, cu trăsăturile feței înăsprite.

– Foarte bine, cum vrei, îi aruncă el, pe un ton glacial.

– Cum vreau! strigă ea, aproape isterică. Te-ai întrebat măcar o clipă ce vreau?

– Acum nu mai contează. Ai spus da. Săptămâna viitoare vei fi soția mea.

Înainte de a ieși din cameră, o învălui pe Talia într-una din acele priviri insondabile care o tulburau atât de mult, apoi rămase singură, luptând cu nevoia de a-l chema înapoi, lângă ea.

Capitolul 6

Căsătoria fu discretă. Talia trecu prin ceremonie ca prin vis, într-un vâl de ceață.

Alex insistase să-și cumpere o rochie demnă de împrejurare.

– Nu contează prețul, spusese el, vei lua ce e mai bun.

Talia râsese.

– De ce? îl înfruntase ea. E doar o formalitate.

– Talia, e un eveniment unic în viață și vreau să fii elegantă pentru această ocazie. Dacă e nevoie, vin cu tine să-ți alegi rochia.

Cu câteva zile înainte, Alex strecurase pe degetul ei un inel de logodnă: un diamant de o mărime impresionantă care strălucea pe mâna ei delicată. Gestul o impresionase, amintindu-i totodată, că de acum încolo, îi aparținea doar lui.

Într-un sfârșit, se hotărâse să meargă la Londra pentru a-și găsi o ținută. Lăsându-l pe Matty în mâinile grijulii ale doamnei Rodale, petrecu ore întregi alergând prin magazine. Alegerea ei se opri asupra unui costum de mătase, cu o

tăietură foarte sobră. Privindu-se în oglindă, în cabina de probă, Talia constată că nu se înșelase.

Săptămâna trecu într-o clipă. Matty făcea încet cunoștință cu străinul care era atât de atent față de el.

Într-o zi, Alex propuse să-l ducă pe Matty la grădina zoologică și Talia acceptă, considerând că erau tată și fiu. În curând, aveau să trăiască împreună și ea avea să nu va mai fi singura care să ocupe un loc în inima lui Matty.

Constatarea o durea; era nevoită să renunțe la sentimentul acela unic, atât de prețios care o legase de Matty încă de la nașterea lui.

Îi privea cum mergeau de mână pe aleile din grădina zoologică. Alex îl luase pe Matty după umeri și părul lor negru se amesteca, fără a se putea distinge unul de celălalt. Bucuria evidentă a lui Alex și râsul zgomotos al lui Matty îi alinară puțin din suferință.

Pentru un moment, Talia se lăsă îmbătăată de gândul că ea și Alex ar putea semăna cu un cuplu normal, dar în adâncul sufletului, ciudățenia relației lor și contractul fără dragoste care reprezenta căsătoria lor, o făcură să se tulbure.

Pe măsură ce ziua trecea, Talia se întuneca. Când Alex îi conduse acasă, se simți cu totul ușurată. Acea comedie sinistă îi epuizase toate forțele și luă hotărârea să-i refuze orice invitație în zilele care urmau, ultimele ei zile de libertate. Voia să rămână singură cu Matty. Alex se va simți probabil jignit, dar nu va avea de ales.

Ziua cea mare nu întârzia să sosească.

Ceremonia fu scurtă. Talia rosti ca sub anestezie acel „da“ fatidic, iar Alex îi puse pe deget verigheta simbolică.

Când își reveni în fire, erau deja în mașină, unul lângă altul. Talia era de acum doamna Jordan, soția lui Alex la bine și la rău. Gândul o făcu să tresară.

– Ți-e frig?

– Nu, mi-e frică, răspunse Talia.

– Sper că nu de mine... glumi el.

– Mi-e frică de urmările acestei căsătorii.

Alex tăcu, dar mâinile i se crispară pe volan.

– Unde mergem?

Taliei nu-i mai păsa ce se va întâmpla cu ea, dar își făcea griji pentru Matty. Alex îl lăsase în grija doamnei Craven, o angajată de încredere care se ocupa de apartamentul lui din Knightsbridge. Talia nu avea de ce să se teamă, dar nu-i plăcea să-și lase copilul singur pentru mult timp.

Doamna Craven era o femeie de o nemaipomenită blândețe. Talia își amintea de discuția pe care o avusese cu ea, în ziua în care-l vizitase pe Alex la el acasă. Bunătatea femeii o uimise. Făcând cunoștință, zâmbetul ei călduros o cucerise subit. Servitoarea fusese foarte afectuoasă cu Matty, care se împrietenise cu ea imediat și pornise degrabă în explorarea noului său teritoriu. Și totuși, Talia era neliniștită.

– Alex?

– Ssst! O să vezi, e surpriză.

– Te rog, sunt obosită!

– Nu strica dinainte plăcerea!

Talia greșise când hotărâse să nu-l întrebe care erau planurile lui de viitor. Nu ajuta la nimic să-și ascundă capul în nisip în așteptarea poate a unor zile mai bune. Sosise momentul când trebuia să-l înfrunte. „Dumnezeule, se gândea ea fără încetare, ce viață mă așteaptă?”

Alex opri mașina în fața hotelului Ritz. Surpriza ei fu imensă: Alex organizase o mică petrecere în cinstea căsătoriei lor.

Kate, Alicia, Leo, toți prietenii ei erau acolo. Matty dădu drumul mâinii doamnei Craven și fugi în brațele mamei sale. Gestul lui Alex o emoționează atât de mult, încât Taliei îi dădură lacrimile.

Alex o luă de braț și-i șopti la ureche.

– Fă un mic efort, Talia, zâmbește! Ce naiba, e nunta ta, nu o înmormântare.

– Nu am chef să fac nici un efort, Alex. Sunt destul de nefericită...

– Și vrei neapărat ca prietenii tăi să-și dea seama?

– Prietenii mei pot să creadă ce vor!

Dar Talia știa că nu avea dreptate. Ce se întâmplase între ea și Alex îi privea doar pe ei. Așa că zâmbi tuturor și bău șampanie...

– Mă bucur pentru tine. Ești fermecătoare, rochia asta îți vine de minune.

– Mulțumesc. Îmi pare bine că ești aici! Sincer, nu mă așteptam...

– Știu, Alex mi-a spus că vrea să-ți facă o surpriză. Ai un noroc nebun; te căsătorești cu un tip nemaipomenit!

Kate părea că o invidiază. Talia îl căută pe Alex din priviri. Râdea. Sub aparența de om cinic, privirea cenușie îi era plină de căldură. La vederea lui, inima ei reacționează prin câteva bătăi mai puternice.

Prietena ei credea că sunt îndrăgostiți, dar pudoarea o reținu pe Talia să-i dezvăluie adevărul. În plus, dacă ar fi vrut, Kate și-ar fi făcut griji zadarnice.

Pentru a se refugia din realitate, bău șampanie peste măsură. Îl strângea pe Matty în brațe și plutea într-o dulce euforie. Se adresa tuturor pe un ton emfatic, care nu-i era natural.

„Da, sunt fericită“, „Da, e minunat“, „Matty și Alex se adoră“, „E extraordinar să vezi cât de mult seamănă...”

Acele fraze izburneau în jurul ei, ca bulele de șampanie. Talia nu mai știa cine le pronunța.

Apoi, Alex se ridică și veni lângă ea. Îl vedea ca prin ceață. Îi zâmbi, incredibil de relaxată.

– Ești frumoasă! Am vrut să-ți spun mai devreme... Alex îi vorbea încet, cu o voce puțin răgășită.

– Și tu arăți destul de bine, îi răspunse ea, murmurând.

Fetele lor aproape că se atingeau. Toată agresivitatea ei dispăruse. În cele clipe, Talia simțea că trăiește într-un basm.

– Talia, ai băut prea mult!

– Șampania dizolvă orice rău. E minunat!

– E timpul să ne întoarcem.

– Ți-e frică să nu te pun într-o lumină proastă?

– Nu, dar nu vreau ca soția mea să se dea în spectacol.

– Ia te uită! sări ea ca arsă... Joanna de ce nu a venit?

– Pentru că n-am invitat-o.

– ...Sunt extenuată! exclamă Talia, amețită.

Nu avea obiceiul să bea. Alcoolului, pe care corpul ei îl suporta prost, i se adăugau oboseala și nervozitatea din săptămâna precedentă. Când închise ochii, camera începu să se învârtă cu ea.

Puțin după aceea, Talia auzi hârâitul deja binecunoscut al limuzinei și mai ascultă un moment gângureala veselă a lui Matty și vocea calmă a doamnei Craven. Când mașina se opri,

fu incapabilă să se ridice în picioare. Alex îi veni în ajutor și o luă în brațe, urcând astfel cu ea cele câteva trepte ale casei. Talia se agăță de gâtul lui, respirând cu voluptate mirosul apei sale de colonie. Apoi, văzu ca prin vis un dormitor curat și întunecat, simți mătasea așternuturilor mângâindu-i corpul...

– Matty? întrebă ea, cu o voce neliniștită.

– Doamna Craven se va ocupa de el.

Dar fără să mai audă răspunsul, Talia se cufundă într-un somn adânc.

Când se trezi, crezu că e dimineață. Se întinse leneșă, și deschise ochii: Alex citea liniștit un ziar la lumina unei lămpi. Îi simți probabil privirea, căci se întoarse spre ea.

– Ah, te-ai trezit, în sfârșit!

În fața zâmbetului său călduros, Talia se înroși. Cât timp stătuse astfel la căpătâiul ei?

– Cât e ceasul? îngână ea și, ridicându-se într-un cot, își dădu seama că era goală. Alex o privea cu o naturalețe dezarmantă. Stânjenită, își ridică cearșaful până sub bărbie.

– E trecut de opt, spuse el cu calm.

Ochii lui cenușii păreau că se acoperiseră cu un văl și chipul lui luase o expresie gravă, pe care Talia nu i-o mai văzuse până atunci.

– Și Matty?

– Doamna Craven l-a culcat acum o oră. I-am spus că o să mergi să-l săruți în somn.

Dormise deci o zi întreagă? Niciodată nu i se mai întâmplase așa ceva! Era singură cu Alex, care o fixa cu o privire intensă. Inima bătea să-i spargă pieptul. Acea dorință pe care o crezuse stinsă pentru totdeauna curgea încă prin venele ei.

„Era absurd! încercă ea să judece. Camera asta e prea intimă, lumina prea slabă, cearșafurile prea mățasoase. S-a gândit la tot!“

– Unde-mi sunt hainele? mormăi ea, furioasă.

– Acolo, pe scaun.

Talia aproape că izbucni în plâns de rușine.

– Tu... tu m-ai dezbrăcat?

– Tu nu erai în stare s-o faci, răspunse el, la fel de imperturbabil.

– Pleacă imediat de-aici! Vreau măcar să-mi pot pune hainele la loc. Ai profitat destul de spectacol.

O mânie surdă fierbea în ea.

Alex se ridică, dominând-o cu înălțimea lui.

– Talia, ai grijă, nu-mi place să mi se vorbească pe acest ton.

Și spunând aceasta, veni periculos de aproape de ea. În adâncul privirii lui de oțel, se putea citi mânia amestecată cu focul dorinței. Talia se sperie și se retrase pe marginea patului.

– Nu mă atinge!

Dar mâinile lui Alex atingeau deja curba fină a umerilor ei și expresia lui devenise mai blândă.

– Ești și mai frumoasă decât înainte, Talia... Maternitatea te-a transformat într-o adevărată femeie...

Talia strângea nervoasă cearșaful la piept. Vocea lui o învăluia și o făcea să amețească. Se simțea slăbind sub mângâierea lui, topindu-se sub privirile lui.

– Nu, Alex, te rog!

– Talia, nu te mai purta ca un copil! Chiar credeai că vom trăi împreună fără să împărțim același pat? În toți acești ani, pielea ta albă și diafană m-a urmărit la fiecare pas și acum, când îmi aparții...

– Dar mă urăști, Alex? De ce?

Alex zâmbi cu o infinită tandrețe.

– Nu, nu te urăsc; te doresc, Talia. Și același foc ne arde pe amândoi.

Talia simți un nod puternic în gât.

– Te înșeli! se apără ea.

Dar fiecare fibră a corpului ei striga contariul. Talia era însetată de el. În timpul celor trei ani, amintirea îmbrățișărilor lui o torturase; dorința supraviețuise suferinței.

– Minți, Talia. Mâna ta mă respinge, dar toată ființa ta mă cheamă. Simt asta.

Buzele lui le atinseră ușor pe ale ei.

„Voi rămâne indiferentă la sărutul lui, orice-ar fi“ își promise ea... Dar era prea târziu. O ameteală plăcută puse stăpânire pe ea și Talia se abandonează în brațele lui.

Îi mângâie ceafa lată, trăgându-l mai aproape de ea, întârziind asupra umerilor, apoi își dădu capul pe spate, lăsându-se în voia buzelor lui. Privirile lor se întâlniră. Cu o mână febrilă, Talia îi scoase cămașa. Inimile lor păreau că umplu tăcerea și abolesc timpul.

Privirea ei se opri atunci asupra unei cicatrice ciudate. Pe umărul drept, o linie albă ieșea net în evidență pe pielea bronzată. Demult, în prima lor noapte de dragoste, acea urmă nu exista.

Oare avusese un accident?

Talia vru să-l întrebe, dar cuvintele o părăsiră. Nu mai simțea decât sângele care-i zvâcnea în tâmpile, nu mai vedea decât frumusețea corpului lui musculos. Îi atinse ușor cu un deget cicatricea și simți cum un fior îi pătrunde în tot corpul.

– Câți amanți ai avut în lipsa mea? o întrebă el încet, cu o voce gâtuită.

Talia tresări, surprinsă. O scânteie sălbatică se aprinsese în ochii lui și maxilarul său se încheștase.

– Chiar nu știi? îl tachină ea, cu drăgălășenie.

– Iartă-mă, Talia, ai dreptate. Pune-o pe seama geloziei.

Chipul lui se însenină, luminat de un zâmbet călduros și o sărută tandru pe frunte.

– Alex, îi mărturisi ea cu jumătate de glas, n-a existat nimeni în viața mea; nimeni în afară de tine.

Alex păli și deveni brusc grav, apoi, strângând-o mai tare în brațe, îi căută buzele. Talia se abandonează fericită acestei noi plăceri, și corpurile lor arzând, legănate de aceeași dorință, se rostogoliră pe cearșaf.

Nu auzise bățiile repetate la ușă. Dar intrusul continua cu încăpățănare. Într-un sfârșit, după câteva momente bune, Alex ridică încet capul și se desprinse din brațele Taliei, lăsând să-i scape o înjurătură. Bățiile deveneau din ce în ce mai insistente. Alex se ridică și-și puse indispus cămașa, în timp ce Talia, înroșindu-se, ridica la loc cuvertura pentru a-și ascunde goliciunea.

– Intrați, doamnă Craven.

Ușa se întredeschise și în prag apărură, stânjenită, servitoarea.

– Domnule Jordan... îmi pare rău... dar...

– Ce s-a întâmplat? o întrerupse tăios Alex.

– Doamna...

Doamna Craven aruncă o privire jenată spre Talia.

– Vă caută doamna Dominic la telefon. I-am spus că nu sunteți disponibil, dar se pare că e foarte important. Vrea să vorbească neapărat cu dumneavoastră.

– Bine. Voi vorbi din birou.

Se îndreptă spre ușă și se întoarce spre Talia pentru a-i zâmbi, dar ea închisese ochii. O senzație de rău fizic pusese subit stăpânire pe ea. Cum fusese atât de oarbă încât să uite de Joanna Domninic?

Alex se exprimase clar: căsătoria lor nu era decât una de conveniență. Singura miză care era în joc era fericirea lui Matty. Ce nebunie subită o făcuse să-și închipuie că Alex va rupe, pentru ea, legătura cu frumoasa secretară? Pătrunsă de gelozie, și-l imaginează pe Alex mângâind-o pe Joanna Dominic așa cum o mângâiasse pe ea, și începu să tremure din tot corpul.

Pentru a fugi de acea imagine dureroasă, Talia trebui să deschidă ochii. Doamna Craven era încă în cameră.

– Te simți mai bine, micuța mea? Întrebă ea cu o grijă neprefăcută.

– Da, mult mai bine, mulțumesc, răspunse Talia încercând să schițeze un zâmbet.

– Atunci, totul e în regulă. Domnul Jordan își făcea griji pentru tine.

– Ah, n-a fost nimic. Am băut, probabil, prea multă șampanie.

– E ceva normal, nu ne căsătorim decât o dată în viață. Dar trebuie să-ți fie o foame de lup!

Temându-se să n-o jignească pe buna servitoare, Talia înccuviință printr-o mișcare a capului.

– Minunat, minunat! Când vrei. Masa e gata. Micuțul tău doarme liniștit. E atât de drăguț!... Cred că ești foarte mândră de el?

– Sigur! răspuse Talia, înseninându-se.

– Și domnul Jordan e mândru de el. Ah, cât mă bucur pentru voi! Domnul Jordan a așteptat atât de mult femeia potrivită! De când te-am văzut, mi-am dat seama că sunteți făcuți unul pentru altul.

„Și Joanna Domninic? se întrebă ea cu amărăciune. O, ea ar fi fost perfectă pentru Alex... dacă n-ar fi existat Matty!“

În timp ce doamna Craven își continua nesfârșitul său monolog, Talia își puse capul pe pernă, cu ochii înmuiați în lacrimi. Puțin mai lipsise și s-ar fi dăruit din nou lui Alex, iar forța dorinței ei o înspăimântase. Alex se folosise de ea, se apropia de ea, o respingea, o obligase într-un șantaj odios să se căsătorească cu el, iar ea îl iubea la nebunie. Măcinată de rușine, scuturată de suspine, își înfundă fața în perne și se lăsă în voia suferinței.

– Talia, ce se întâmplă? Plângi?

Atingerea mâinii calde a lui Alex o readuse la realitate.

– Pleacă! gemu ea, cu fața în pernă.

Alex se așeză pe marginea patului și, acoperind-o cu un cearșaf, o trase încet la pieptul lui.

– Nu..., îl respinse ea.

Dar el era mai puternic.

– Talia, te rog, vorbește-mi!

– N-am nimic să-ți spun.

Pieptul i se scutura și Talia încerca să-și oprească lacrimile. Mândria îi interzicea să plângă în brațele unui bărbat care o făcuse atât de mult să sufere.

– Ești chiar atât de nefericită?

– Nu am nici un motiv să fiu fericită, îi răspuse ea, sfidătoare. M-ai obligat să te iau drept soț, ai vrut să... să mă seduci... De ce mă torturezi așa?... Lasă-mă!...

– Dar mă doreai, Talia! Greșești dacă tu crezi că am profitat de tine. Eu doar...

– Ai făcut-o ca să mă umilești, pentru că erai mânios, îl întrerupse ea.

– Da, ai dreptate, eram mânios, dar, draga mea, încăpățânarea ta i-ar scoate din minți și pe sfinții din Rai!

– Și tu nu ești un sfânt, adăugă ea.

Această observație, îl făcu să zâmbească și ea simți din nou că se înmoaie. Acest bărbat nu va ezita să-i smulgă tot ce avea mai scump; tot, până la secretele cele mai intime. Știa că nimic nu va opri firea sa posesivă, dominatoare. Îi cedase deja o dată, îi dăduse tot ceea ce avea mai bun, iar el o părăsise fără cale de întoarcere. Astăzi, nu mai era atât de inconstientă și nici atât de puternică încât să riște pentru a doua oară.

Se smulse din brațele lui, iar Alex nu mai schiță nici un gest pentru a o reține.

– Ți-ai rezolvat „urgența”? îl întreabă ea, pe un ton glacial.

– Desigur, răspunse el, calm și impenetrabil.

– Bănuiesc că domnișoarei Dominic nu i-a plăcut vestea căsătoriei noastre? Încercă ea să-l provoace.

– Ce vrei să spui cu asta?

Văzându-l mințind cu atâta nerușinare, Talia se înfurie:

– Mă iei drept idioată? Toată lumea știe în ce relații ești cu Joanna Dominic!

Alex râse, sincer surprins.

– Da, e secretara mea, și atâta tot!

– Atâta tot? repetă ea turbată de furie.

– Da, atâta tot.

O trata, fără îndoială, ca pe o imbecilă, în timp ce zâmbetul lui era dintre cele mai stânjenite.

– De altfel, chiar dacă într-adevăr ar fi ceva între noi, adăugă el pe un ton ironic, nu văd de ce te-ar deranja.

– Nu m-ar deranja, poți să fii sigur. Dar consider că atitudinea ta e umilitoare. Știu foarte bine ce se întâmplă. Nu sunt oarbă, să știi!

– Ești nebună! șuieră el printre dinți.

– Nu atât de nebună ca tine! Cu ea ar fi trebuit să te căsătorești!

– Dacă aș fi vrut, aș fi făcut-o, dar te-am ales pe tine. Încetează, deci, cu jocurile astea ridicole, răspunse el pe un ton obosit și fără energie.

– Nu e un joc. Te urăsc, m-auzi, te urăsc, dar ești prea orgolios pentru a crede!

– Ascultă, Talia, acum nici zece minute erai gata să mi te oferi. Mă dorești la fel de mult cât te doresc și eu, și amândoi știm acest lucru.

Mânia fiind mai puternică decât rațiunea, Talia îl palmui din toate puterile, cu toată ura de care era în stare. Un moment, Alex tăcu, încordat, apoi o prinse cu violență de umeri și se aplecă deasupra ei. Un zâmbet aspru și cinic îi deforma trăsăturile. O sărută cu lăcomie, fără tandrețe, rănindu-i buzele. O pedepsea astfel pentru îndrăzneala ei.

Neputincioasă, rănită de brutalitatea lui, Talia gemea, încercând să se elibereze din strânsoarea lui. Dar rezistența ei nu dură mult: la atingerea lui Alex, corpul ei scăpa de sub control și dorința renăștea în ea, asemenea păsării phoenix. Părăsi lupta învinsă. Atunci, simțind că a câștigat partida, Alex îi dădu drumul, cu o expresie de dezgust și ieși din cameră, înainte ca ea să poată rosti un cuvânt.

În liniștea stranie care se lăsase în cameră, Talia îi ascultă pașii, de cealaltă parte a peretelui.

Capitolul 7

Cina se scurse într-o tăcere apăsătoare. Simțind un nod în gât, Talia nu putu să înghită nimic. Jucându-se cu mâncarea din farfurie, îl privea pe Alex pe furiș. Nu-și pierduse deloc pofta de mâncare! În ciuda scenei de mai înainte, era perfect calm și părea că n-o vedea. Redeveniseră ca și mai înainte doi străini. Ce se întâmplase cu dragostea lor?

— Ar trebui să mănânci puțin...

Cuvintele lui Alex îi întrerupseră firul gândurilor și Talia oftă cu tristețe.

— Nu mi-e foame.

Alex ridică încet din umeri și atmosfera redeveni tensionată. Talia se gândi cu groază la anii ce aveau să vină. Viața ei se încheiase.

Băură cafeaua în salon. Pentru a-și mai distrage atenția, Talia începu să cerceteze pereții tapetați în roșu, sculpturile, covorul de lână groasă. Totul era de un gust impecabil, deși foarte masculin. Câte femei primise oare în acest apartament?

Ridică ochii spre el și, văzând că o privea, și-i întoarse imediat. Toate acele femei pe care le sedusese!

Geloasă. Era deci geloasă. Pe toate acele femei pe care le iubise. Și mai ales, dar mai ales pe Joanna Dominic!

Ura ei pentru Alex nu era nimic în comparație cu acel vierme care o măcina. Talia trebuia să recunoască.

Pentru a se calma, își aprinse o țigară. Privirile lui Alex nu încetau s-o urmărească.

– Ai un apartament foarte frumos, spuse ea, ca o observație.

– Mulțumesc. L-am ales pentru comoditate: e foarte bine situat, răspunse Alex, zâmbind.

– Primești multe vizite?

Începuse această conversație fără să știe de ce. Întrebările îi veneau spontan și știa dinainte că răspunsurile o vor răni.

– Da, destul de multe.

– De la femei?

– Da, de la femei.

– Îmi închipui că domnișoara Dominic e una din invitatele obișnuite ale casei?

– Joanna Dominic a venit aici de câteva ori, răspunse el, părând a face un efort pentru a nu-și pierde răbdarea.

– Înțeleg.

– Nu cred.

– Te înșeli, răspunse ea cu amărăciune. Pe viitor, când o vei mai invita, spune-mi dinainte și voi face astfel încât să vă las singuri.

În ochii lui Alex se aprinse o scânteie de iritare.

– Ți-am spus deja că Joanna nu e amanta mea. De ce insiști? Nu cumva ai vrea să obții o promisiune de fidelitate din partea mea?

– Nu, deloc, se înroși Talia, dar... vreau să fii discret... din cauza lui Matty.

Această minciună o făcu să-i fie rușine. Da, voia să-i fie fidel; da, îl iubea, nu încetase niciodată să-l iubească și nu va mai iubi pe nimeni altul în afară de el. Încercase să-l urască, dar fusese în zadar. Și cu toate acestea, el n-o va iubi niciodată.

– Din cauza lui Matty? Doar atât? Și tu nu ai nimic de spus în legătură cu asta?

– Ești liber să acționezi după bunul plac, îi replică ea.

– E foarte generos din partea ta, răspunse el, pe un ton sarcastic. Dar îți vei schimba, poate, părerea, când vei afla că nu intenționez deloc să fiu la fel de tolerant față de tine.

– Scuză-mă, nu te-am urmărit prea bine, spuse ea ridicând spre el o privire plină de uimire.

– Gândește-te, o îndemnă el, pe un ton foarte gav.

În fața luminiței amuzate care juca în ochii lui, Talia aproape că izbucni în râs. Nu, nu risca să-și ia un amant, pentru că era singurul pe care-l iubea. Totuși, continuă, pe un ton sfidător:

– Voi face ce-mi place și nu mă vei putea împiedica.

– Nu te sfătuiesc să faci asta, pentru că vei regreta.

Talia se ridică și începu să se plimbe prin cameră, sub privirile lui impenetrabile.

– Ce-ar fi să vorbim despre altceva?

– E o idee bună. Am putea să vorbim despre noi.

– Nu văd ce ar fi de spus.

– Ești de acord să plecăm mâine în insulele Fiji?

– Poftim?

Toată atitudine ei exprima surpriza.

– E o întrebare perfect inocentă.

– Dar de ce?

– Se numește „lună de miere“, dacă-mi amintesc bine.

– Nu! Ar fi ridicol... date fiind împrejurările căsătoriei noastre.

– Crezi? Întrebă el, ironic, detaliindu-i cu privirea curbele perfecte ale corpului.

– Absolut. În plus, nu am nici un chef să plec. O imagine cu ea și Alex stând îmbrățișați sub un cer fără nori, cu marea albastră de o parte și nisipul cald și fin de cealaltă parte, îi trecu fulgerător prin minte. O urmă de regret îi strânse inima.

Ca și când îi ghicise gândul, Alex insistă:

– Ești sigură?

– Absolut sigură, îi răspunse ea, aruncându-i o privire plină de răceală.

– Bine, în cazul ăsta, vom pleca din Londra cât mai curând.

Alex o anunțase că după căsătorie vor merge să locuiască la proprietatea lui de la țară. Talia fusese încântată. Dintotdeauna, își dorise ca Matty să crească sub cerul liber, în mijlocul câmpiilor. Casa lui Alex era suficient de aproape de Londra pentru ca să se poată duce cu ușurință la serviciu iar Talia, la rândul ei, avea să fie aproape de prietenii ei.

– Perfect, încuviință ea, străduindu-se să-și rețină bucuria.

În cameră se auzi zbârnâitul telefonului. Alex se ridică și răspunse.

Talia se așeză pe brațul unui fotoliu. Se înșelase când crezuse că mariajul cu Alex va rezolva toate problemele. Avea

atât de multe, încât își pierdea capul. Bunul simț o împingea să accepte propunerile lui Alex, spre exemplu aceea de a merge la Fiji din moment ce și ea își dorea. Dar orgoliul o împiedica.

Îl examină cu atenție în timp ce vorbea la telefon. Maxilarul lui proeminent, pielea creolă, alura sa masculină, toate o tulburau peste măsură. În plus, Alex avea mult șarm, era puternic, sigur pe el, inteligent și complex, curajos și rațional. Putea să fie când rece și crud, când tandru și generos.

În prezent, Talia era conștientă de toată forța dragostei ei. În lumina acestei descoperiri, unele detalii deveneau mai limpezi; acum înțelegea mai bine de ce se căsătorise cu el fără să încerce să i se opună; nu ne căsătorim niciodată cu un bărbat pe care-l detestăm. Și totuși, el n-o va iubi niciodată. Cât de naivă fusese când se întâlnise cu el prima oară!

Pe lângă toate acestea, exista Joanna Dominic. Orice ar fi spus Alex, Talia rămânea convinsă că secretara era amanta lui și gândul acesta îi aducea o suferință de nesuportat. Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de nuntă, dar se temuse prea mult să nu-l piardă pe Matty pentru a se mai putea gândi cu calm la consecințe.

Rămânea problema cel mai greu de rezolvat: dorința fizică pe care o simțea pentru Alex. Alex n-o iubea și nu avea s-o iubească niciodată, dar putea s-o rănească până în adâncul ființei, iar ea trebuia să se lupte la nesfârșit cu propriul său impuls pentru a se proteja. Nu va accepta niciodată să fie pentru el un simplu biect de obținut plăcerea.

Alex închise telefonul și se întoarse spre ea. Taliei îi trecu prin minte un singur gând: să fugă.

– Sunt extrem de obosită... Merg să mă culc.
– Iată o idee bună, spuse el, zâmbind și, apropiindu-se de ea, îi trecu încet mâna prin păr. Talia tresări.
– Singură, adăugă ea, pe un ton categoric.
– Îți amintesc că ești soția mea.
– Mi-ai spus că nu pe mine mă vrei! protestă Talia, exasperată.

– Te-am mințit. Și știi asta.

Confuză, ea căuta cu disperare o scăpare. Situația o depășea.

– Ei bine, eu nu te vreau!

– De data asta minți, și știi asta.

– Te înșeli, nu te vreau, repetă ea, cu violență.

– O, discul s-a stricat, spuse Alex, batjocoritor. Doar nu-ți închipui că m-am căsătorit cu tine pentru nimic. Nu te mai purta ca un copil, știi foarte bine ce te așteaptă.

– Nu-i adevărat, m-ai mințit, n-ar fi trebuit niciodată să-ți acord încrederea mea! „Nimic nu e gratuit“ asta e una din faimoasele tale devize. Doamne, cât de naivă am putut să fiu! Dacă măcar mi-aș fi amintit, nu aș mai căzut în capcana pe care mi-o întindeai. Trebuie deci să plătesc cu corpul meu pentru această pretinsă siguranță pe care mi-o oferi cu atâta bunătate?

– Talia, știai asta de când te-ai căsătorit cu mine.

Alex își trecu un braț în jurul taliei și ea împietri.

– Nu mă atinge, sau strig!

– Dacă strigi, te voi săruta. Îți promit că așa nu se va mai auzi nimic.

Nu doar că era mai puternic, ci pe deasupra o lua și peste picior. Talia se strădui să se calmeze. De unde venea nevoia aceea de a se certa mereu cu el?

- Nu sunt un obiect. Nu te voi lăsa să mă folosești.
- Și dacă te-aș iubi?
- N-ar schimba cu nimic situația; eu nu te iubesc, minți ea.
- Nu te aștepta să te rog în genunchi.
- Sunt extenuată, lasă-mă!
- Într-adevăr, e incredibil de obositor să dormi toată ziua!

Dumnezeule, cât ești de răuvoitoare!

Dacă încerci să mă agasezi, să știi că ai reușit.

– De ce nu vrei să mă crezi?

– Talia, nu e un joc.

– Dacă vrei o femeie, sun-o pe Joanna Dominic. Sunt sigură că va fi încântată... să-ți satisfacă nevoile!

Fiecare fibră a corpului ei ardea, devorată de gelozie. Alex lăsa să-i scape o înjurătură. Talia se dădu un pas înapoi, dar el fu mai ager decât ea. O luă de umeri și o trase la pieptul lui, apoi, luându-i cu fermitate capul în mâini o sărută cu o violență în care se amestecau mânia și dorința. Imediat, Talia se simți invadată de o ameteală plăcută. Când în sfârșit, Alex își slăbi strânsoarea, Talia se agăță de el, respirând greu ca după un naufragiu.

– Mă înnebunești, îi șopti el la ureche, înainte de a-i da drumul.

Încă buimacă, ridică spre el privirea plină de candoare și-i zâmbi tandru. El se întoarse și-și turnă un pahar de coniac.

– Vrei să bei ceva?

– Nu... mulțumesc, reuși ea să îngâne.

– Poți să mergi să te culci. Nu te voi deranja.

– Ah... bine, atunci.

Fără să înțeleagă de ce, ochii i se umplură de lacrimi. Obținuse ce voia, atunci de ce plângea?

Talia ieși din cameră fără să mai spună un cuvânt și se duse în camera lui Matty. Acolo, contemplând somnul liniștit al copilului, izbucni într-un hohot de plâns.

*
* *

A doua zi, când se trezi după o noapte agitată, era deja târziu. Primul gând fu la fiul său. Se ridică printr-o săritură și merse în grabă în camera lui Matty. Dar pătuțul era gol. Se duse apoi în salon, gândindu-se că o va găsi acolo pe doamna Craven. Scena care o aștepta o lăsă însă mută de uimire.

Pe unul dintre fotoliile din piele, Alex îi citea lui Matty o poveste, iar băiețelul, ca și când l-ar fi cunoscut dintotdeauna, stătea ghemuit la pieptul tatălui său și privea cu atenție imaginile.

Fără să facă zgomot, Talia îi urmări din prag un timp îndelungat. Semănau atât de mult! Chipul lui Alex se regăsea în toate trăsăturile fiului său.

Alex râdea. Ochii lui cenușii străluceau de tandrețe. Deodată, simțind prezența Taliei, se întoarse spre ea și-i zâmbi călduros.

— Eu și Matty ne gândeam că vei dormi toată ziua, o tachină el, plin de voie bună.

Îmbrăcată doar într-un dezabie negru de dantelă, Talia se îmbujoră.

— Mama! exclamă atunci și Matty.

Alex îl ajută pe băiat să se dea jos de pe fotoliu și-l privi aruncându-se în brațele mamei sale. Talia îl strânse la piept și-l sărută cu dragoste.

– Eu și domnul am citit o poveste și am mâncat de dimineată, declară Matty cu veselie.

Talia aruncă o privire spre Alex. Îl urmări întinzându-se cu o grație de felină, apoi, conștientă de sarcina dificilă pe care o avea de împlinit, se întoarse din nou cu toată atenția către Matty.

– Matty, începu ea cu o voce serioasă, dar blândă, ascultă-mă bine.

Pe chipul băiatului apărură o expresie de curiozitate.

– Domnul... e tatăl tău.

– Domnul? întrebă Matty cu ochii măriți de surpriză.

Pentru o clipă, Talia crezu că Matty nu înțelesese și se temu să nu fi fost neîndemânatică, dar văzând zâmbetul larg al băiatului, temerile ei dispărură.

– Tata! strigă Matty, radiind de fericire.

Îl lăsa jos și văzu că trăsăturile lui Alex erau luminate de tandrețe. Avu intuiția că, din instinct, Matty ghicise totul. Băiețelul avea nevoie de un tată și se atașase deja de Alex. Talia avusese dreptate să se căsătorească cu el.

Alex întinse brațele și Matty alergă spre el.

În fața acestei scene emoționante, simți un nod în gât. În ea se amestecau bucuria, tristețea și gelozia: de acum Matty, nu va mai avea atât de mult nevoie de ea.

– Mă... duc să mă îmbrac, îngână ea cu privirea încetoșată, și ieși din cameră.

Ajunsă în camera ei, se aruncă pe pat și începu să plângă în hohote.

Alex veni și-i puse mâna pe umăr.

Ar fi vrut să plece, s-o lase în pace, dar nu putea să-i ceară asta. Alex o ridică încet, o așeză pe marginea patului și,

luându-i fața în mâini, îi privi câteva momente ochii plini de lacrimi.

– Te rog, Talia, nu plânge, o rugă el cu durere în glas. Dragostea mea... Talia...

O luă în brațe și începu să-i mângâie ușor părul până ce se liniști, apoi îi șterse cu delicatețe obrajii, adresându-i un zâmbet tandru.

– Scuză-mă, putu ea să rostească, în sfârșit.

– Pentru ce?

– Pentru că te-am udat... Simt că mă ard ochii...

– Dar ești frumoasă, o întrerupse el, mângâindu-i fruntea.

– Nu cred. Unde e Matty?

– Se ocupă doamna Craven de el, nu-ți face griji.

Alex tăcu un moment și apoi continuă:

– Vreau să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut mai devreme. Pentru mine era foarte important și știu că ți-a fost, probabil, foarte greu.

Talia ridică puțin din umeri și se înroși.

– Nu puteam să-l las pe Matty să-ți spună „domnul“, și într-adevăr m-a costat mult, am fost teribil de geloasă. Dar, în sfârșit, acum îmi pare bine. Matty te iubește și în plus... vă stă bine împreună!

– E un puști nemaipomenit și tu ești o mamă excelentă, și spunând acestea, Alex își trecu mâna pe sub dantela dezabieului și-i atinse ușor pielea.

– Aș fi vrut atât de mult să te văd când îl purtai în pânțece pe fiul meu!

Speriată atât de mângâierea cât și de tonul vocii lui, Talia se încordă.

– Eram urâtă, îi răspunse ea, sec.

Observându-i nervozitatea, Alex își retrase mâna.

– Nu te cred, o dezaproabă el, cu o voce caldă, încercând să-i câștige încrederea.

– Și totuși, eram.

Schiță un zâmbet timid și apoi adăugă:

– Vreau să mă pregătesc pentru plecarea noastră la țară.

Conștient că dorea de fapt să se sustragă unei discuții intime, Alex nu mai insistă.

– Pornim la drum după masa de prânz, spuse el și se ridică să plece.

Văzându-l cum se îndepărtează, Talia simți deodată o profundă singurătate.

– Alex?

El se întoarse.

– Nu, nimic... bine, după-masă.

– Ești sigură că te simți bine? o întrebă el, cu o imensă blândete.

Talia ar fi vrut să se refugieze în brațele lui. El ar fi protejat-o de lume, i-ar fi alinat suferința. Ar fi avut puterea s-o facă fericită, dar, din păcate, n-o iubea. Prin zidul invizibil care îi despărțea, orice comunicare între ei era imposibilă. Talia nu voia și nici nu avea puterea să se expună unei noi răni. Suferea încă de pe urma ultimei lor despărțiri și se temea să-l lase pe Alex să pătrundă dincolo de ecranul de răceală în spatele căruia se retrăsese.

– Da, sunt sigură... mulțumesc, minți ea, cu inima strânsă.

Alex nu putea fi păcălit, dar consideră că era mai bine să se limiteze la ceea ce indicau aparențele.

– Cred că-ți va plăcea casa. Vom ajunge acolo până la ora cinei. Louise arde de nerăbdare să te cunoască.

– Louise? întrebă Talia, bănuitoare.

– Geloasă incorigibilă ce ești! Louise e o prietenă foarte veche. O cunosc dintotdeauna. E cea care s-a ocupat de mine, după moartea mamei.

Talia știa că tatăl lui Alex își abandonase căminul când fiul său nu avea decât câteva luni. Mama lui Alex murise într-un accident de mașină chiar în ziua în care el împlinise doisprezece ani. Copilăria lui dificilă justifica, poate, firea lui independentă, nevoia pe care o simțea de a-l proteja pe Matty.

– Locuiește la tine? întrebă Talia după un scurt timp de tăcere.

– Nu, în satul vecin, dar are grijă de casă când eu sunt plecat. E o prietenă din copilărie de-a mamei mele. E fermecătoare, vei vedea. Sunt sigur că o să vă înțelegeți...

– Sper, răspunse Talia, temătoare.

– Nu te neliniști, totul va fi foarte bine, spuse el, și, venind lângă ea, o sărută delicat pe buze.

Surprinsă, Talia vru să protesteze, dar Alex ieși repede din cameră, închizând ușa în urma lui.

*

* *

Așa cum stabiliseră, plecară din Londra după-amiază. Soarele strălucea vesel pe un cer fără nori, câmpiile erau minunate și călătoria se desfășură într-o atmosferă calmă și destinsă.

Ca de fiecare dată când era în mașină, Matty pălăvrăgea entuziasmat, cu nasul lipit de geam. Splendidul automobil negru al lui Alex, care înghițea vertiginos kilometru după kilometru îl impresionă la culme.

Timpul trecu repede și, în curând, părăsiră autostrada și o luară pe un drum mic de țară. Departe în fața lor, Talia văzu apărând o poartă mare, încadrată de arbuști de merișori și se surprinse mărind ochii de admirație când mașina intra pe alea care ducea la proprietate.

Când aceasta se opri în fața unei case mari din piatră acoperită cu iederă, nu-și putu reține un strigăt de bucurie.

– E superb! exclamă ea, întorcându-se spre Alex cu un zâmbet radios.

În liniștea sfârșitului de după-amiază, ușa de la intrare se deschise scârțâind, și pe terasă apărură o femeie scundă și slabă, cu părul grizonant, apărută de o parte și de alta de doi câini imenși, danezi.

Imediat, Talia o recunoscuse pe femeia pe care o văzuse în compania lui Alex la restaurant, în acea seară fatală în care ea și Kate ieșiseră să sărbătorească noul ei loc de muncă.

Capitolul 8

După o scurtă perioadă de adaptare, Talia putea să spună că noua ei viață era extrem de plăcută. Fără durerea permanentă care-i rodea inima, ar fi fost cu totul fericită.

Louise se purta ca o adevărată prietenă, iar Matty o trata ca pe propria sa bunică. Bătrâna întreținea și ea această înrudire improvizată, răsfățându-l neîncetat pe băiețel.

Superba proprietate a lui Alex depășea toate speranțele Taliei. Ea își petrecea zile întregi în diferitele grădini din jurul vilei, în compania lui Matty și a lui Mac, un câțel mic și negru pe care Alex îl adusese pentru fiul său. Matty și Mac deveniseră din primul moment de nedespărțit.

Matty își iubea tatăl la nebunie și se ținea după el ca un titirez, imediat ce acesta se întorcea de la serviciu. Când Alex lipsea, Matty nu făcea decât să vorbească despre el, de dimineață până seara. Se dezvoltase mai bine și ochii săi străluceau de bucurie. Niciodată Talia nu-l mai văzuse atât de vesel, iar acest lucru îi alina în parte suferințele. Siguranța și fericirea lui Matty erau mai importante decât propriile ei

necazuri. Alex avusese dreptate: copilul avea nevoie de un tată și de un cămin, iar ea nu avea dreptul să-i păstreze ranchiună – bărbatul îi dăduse tot ce promisese fiului său, pe care se vedea că-l prețuia atât de mult.

Alex îi cumpăraseră și ei o mașină, pentru a se putea deplasa singură în oraș. De asemenea, angajase o servitoare, pentru ca Talia să se consacre tot timpul lui Matty.

Între ei doi, relațiile rămăseseră neschimbate. Zidul care-i despărțea părea că devenea din ce în ce mai de nepăstrat. Adoptaseră unul față de altul o atitudine indiferentă, dar politicoasă. Evitau să se atingă sau să abordeze subiecte delicate. Când Alex se arăta deodată mai tandru decât de obicei, Talia devenea nervoasă și iritabilă. Cea mai mică dovadă de afecțiune o făcea să sufere teribil, deschizându-i rana dragostei ei, pe care se chinuia atât de mult s-o ascundă.

Alex pleca dimineața devreme și se întorcea deseori foarte târziu. Muncea mult și Talia îl simțea încordat. Uneori revenea acasă de-abia după ce ea se culca.

În acele seri, Talia se întorcea de pe-o parte pe alta, neputând să adoarmă, pradă unor temeri de nedescris. Gelozia nu-i lăsa nici un minut de răgaz, creând în mintea ei tot felul de imagini în centrul cărora se afla invariabil Joanna Dominic.

Un lucru era sigur: Alex încetase s-o mai dorească. Din ziua căsătoriei, nu mai încercase nici măcar o dată s-o mângâie, iar privirile lui rămăneau goale când le întâlneau pe ale ei. Tăcerile acumulate între ei făceau ca atmosfera să fie apăsătoare și o puneau pe Talia într-o situație incofortabilă. Cum putea să remedieze penibilul momentelor de singurătate? Dacă spărgea gheața, risca să-și dea dragostea în vileag, iar viața ei ar fi devenit de-a dreptul insuportabilă.

Pe măsură ce săptămânile treceau, se vedeau din ce în ce mai rar și o tristețe profundă se abătuse asupra ei.

Într-o după-amiază extrem de călduroasă, Talia era singură acasă. Matty era în sat, la Louise. Băiețelul arătase un interes deosebit pentru pictură și bătrâna se oferise să-l învețe să deseneze și să folosească culorile. În zilele cu lecții, Louise venea să-l ia după masa de prânz, iar Talia mergea în sat să-l aducă înapoi acasă, la ora ceaiului. Avea câteva ore libere și nu știa cum să-și petreacă timpul într-o zi de caniculă.

După ce rățacise un timp prin casă, admirând îndelung tablourile și sculpturile, mângâind cu o mână distrată mobilele de lemn lăcuit și pernutele de mătase, gândurile ei reveniră asupra lui Alex. Unde era în acel moment? Chipul lui îi apără cu o precizie halucinantă și o durere ascuțită îi pătrunse în tot corpul. Ea îl dorea din tot sufletul iar el... el... Dar ce importanță mai avea?

Simțind că se sufocă între cei patru pereți, hotărî să meargă în grădina cea mare, pentru a sta puțin la soare. Urcă în camera ei și-și puse costumul de baie. În fața oglinzii, își privi câteva secunde corpul, înalt și suplu și făcu o grimasă observând cât de albă îi era pielea. Apoi, ridicând din umeri la vederea patului imens care părea că o sfilează, luă o pătură, o carte și coborî în grădină. Merse la întâmplare, savurând mângâierea fierbinte a razelor de soare, și se opri în sfârșit într-un loc ierbos, își întinse pătura și se așeză cu gesturi lenese.

În aer plutea un parfum de flori și un zumzet monoton de insecte. Talia încercă să se concentreze asupra lecturii, dar mintea îi zbura în altă parte. Puțin câte puțin pleoapele i se îngreunară, corpul i se relaxă și se cufundă cu totul într-o toropeală dulce și plăcută.

La puțin timp după aceea, se trezi tresărind. O mână îi atinge ușor spatele. O singură atingere și ea se întoarce violent. Ridicând ochii, îl văzu pe Alex.

— Ah! M-ai speriat! exclamă ea.

Alex zâmbi.

— Dormei.

— Da?

Talia îi evită privirea, confuză.

— Dar... nu trebuia să fii la serviciu?

Vocea ei suna fals, trădându-i neliniștea.

— Fără îndoială că nu, din moment ce sunt aici, răspunse el, trăgănând cuvintele.

Ochii lui cenușii îi urmăreau curbele perfecte ale corpului, întârziind asupra sânilor mici și rotunzi pe care costumul de-abia îi acoperea.

Privirea lui îi ardea pielea într-un mod neplăcut. Ar fi vrut să se acopere cu pătura, dar hotărî să rămână nemișcată și să nu-i dea satisfacția de a o vedea stânjenită.

— Stăteam la soare, spuse ea, pentru a rupe tăcerea.

— Da, așa s-ar spune, răspunse el, ironic. Pot să stau lângă tine?

— Bănuiesc că n-am de ales...

— Bravo, ai ghicit din prima încercare.

Talia îl privea pe sub genele lungi, pe furiș. Purta un tricou culoarea mării și o pereche de blugi strâmți și decolorați. Avea părul ud, pieptănat pe spate; tocmai făcuse, probabil, un duș. Soarele îi scălda în lumină umerii puternici și brațele solide și bronzate. Talia tresări. Nu putea face altceva decât să aștepte să plece și asta risca să dureze!

Alex se întinse lângă ea, sprijinindu-se într-un cot și începuse-o privească.

– A sunat Leo, azi-dimineață..., spuse el, pe un ton nonșalant.

– Da? Și ce mai face?

– Foarte bine. Se pare că se va împăca totuși cu Alicia.

– Mă bucur pentru ei. Leo o iubește atât de mult! spuse ea cu o voce extrem de blândă. E un om nemaipomenit. Merită să fie fericit.

– Toți merităm, răspunse Alex, pe un ton neutru.

Talia ridică privirile spre el, dar le întoarse imediat, speriată de ceea ce crezu că citește pe chipul lui.

– Matty e la Louise. Îl învață să picteze... reluă ea, nervoasă.

Între ei începea să se instaleze apăsător tăcerea și ea căută cu disperare o altă banalitate, care ar fi risipit tensiunea dintre ei.

De ce era mereu atât de complicat să petreacă mai mult timp în compania lui? De ce se încăpățâna să-i facă viața un chin? Îi plăcea cumva s-o vadă suferind?

Talia îi simțea privirea asupra ei.

– Încetează să mă mai fixezi așa! exclamă ea, furioasă.

– Apreciez ce-i frumos, atâta tot.

În vocea lui străbătu o urmă de amuzament ceea ce nu făcu decât ca Talia să se mânieze și mai mult.

– Lasă-mă în pace, o dată pentru totdeauna!

– N-am de gând, răspunse Alex și-i mângâie leneș piciorul gol.

– Nu! strigă ea, retrăgându-se.

În ochii lui se aprinse o scânteie de furie.

– Doar nu-ți închipui că o să te violez!

Talia se temea să nu-și iasă din fire. Corpul lui solid o înfricoșa. Dar frustrarea acumulată de-a lungul săptămânilor fu mai puternică decât rațiunea.

– Și totuși ești capabil, răspunse ea, ursuză.

Alex o măsură îndelung, scrutând fiecare trăsătură a chipului ei. Neputând rezista examenului său, Talia începu să tremure.

– Iartă-mă, Talia, spuse el, în sfârșit, privind-o în ochi și apoi adăugând, cu o voce blândă. Nu înțeleg ce se întâmplă între noi.

„Se întâmplă că tu nu mă iubești“, răspunse ea în sinea ei, dar se încăpățână să tacă, mulțumindu-se să facă doar un gest de neputință.

Alex oftă lung și ea își întoarse spre el fața pe care se putea citi confuzie.

Atunci, Alex se aplecă deasupra ei, îi atinse buzele și o sărută îndelung, pătrunzător. Ea își pierdu controlul și se lăsă în voia dorinței care, atât de mult reprimată și dezlănțuită, deodată, sub sărutul lui, părea că e gata s-o înghită. Gurile lor unite nu mai erau decât una, iar sărutul lor avea gustul eternității.

Mâinile lui experte îi mângâiau corpul cu piele netedă, trezind în drumul lor fiori de dulceață. Talia îi atinse încet umărul și simți mușchiul tresărind la acel contact.

Deodată, împins de un instinct la fel de vechi ca omenirea, Alex se lipi de corpul ei și-i șopti la ureche:

– Talia, mă înnebunești! Nu mai rezist, trebuie să te am...

Cuvintele lui înflăcărâte risipiră plăcerea care învăluisese sufletul Taliei.

– Nu! strigă ea, încercând să-l respingă. Nu vreau!

Simțurile ei aprinse îi dezmințeau protestele, dar nu voia să se dea acelui bărbat pe care îl iubea și care abuza de slăbiciunea ei, fără nici o urmă de sentiment. Suferise prea

mult din cauza lui, nu voia să se întâmple asta încă o dată. Se zbătea împotriva dorinței lui, din ce în ce mai arzătoare, dar el era mai puternic și eforturile ei rămâneau fără succes. Plăcerea pe care o simțise cu câteva momente în urmă dispăruse. Îi era frig și lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji în timp ce ea, inertă, fixa cu privirea cerul albastru de deasupra ei. Oare va reuși să-l oprească din deplorabila sa acțiune?

– Bănuiesc că ai venit să iei ce ți se cuvine, spuse ea cu voce rece și dură. O taxă pe siguranța lui Matty...

Corpul lui Alex împietri subit și acesta se desprinsese de ea, înjurând și întorcându-i spatele.

– Doar la asta te-ai gândit? Atunci, bine, să spunem că așa e.

Ce făcuse? De ce îi provocase mânia? Era ca scos din minți și o ura. Nevoia pe care o avea de corpul ei nu-l făcea să fie decât și mai mânios. Împietrită de teama de a-l vedea plecând pentru totdeauna, Talia rămase nemișcată, în ghearele unei puternice dureri fizice. Zgomotul propriilor suspine o aduse la realitate.

– Și încetează să plângi prosteste, se auzi vocea lui Alex.

– Eu... Iartă-mă, eu...

– Nu căuta scuze; nu există.

În tăcerea grea care urmă, Talia se întrebă de ce și-ar fi cerut scuze? Nu greșise cu nimic. Îi privi îndelung spatele puternic. Era adevărat, se temea de el. Simțindu-se în poziție de inferioritate, se ridică și se înfășură cu pătura pentru a-și acoperi sânii pe care Alex îi descoperise într-un moment de pasiune oarbă. O rușine surdă îi strângea inima.

Alex se întoarse spre ea și o privi cu atenție. Neputând să-i înfrunte privirea, Talia își plecă ochii dar el îi ridică bărbia, îi aranjă părul și-i șterse lacrimile care încă nu i se uscaseră pe

obraji. Blândețea acelor gesturi o surprinse și vru să se dea înapoi. Observându-i teama, Alex încercă s-o liniștească:

- Nu-ți face griji, nu-ți fac nici un rău.
- Nu-mi fac griji, îi răspunse ea.
- Talia, ești incapabilă să-ți ascunzi sentimentele.

Gândurile ți se citesc cu fiecare gest.

Știa deci că-l iubea? Atunci, era pierdută!

- Îți admir inteligența!
- Mă flatezi! răspunse el, pe un ton ironic.
- Oh, poți să te duci naibii! spuse ea, și îi întoarse spatele.

Își regăsisese calmul, era din nou acel străin indiferent cu care își petrecea viața. Nimic din vocea și din atitudinea lui nu lăsa să se vadă amantul pasional care fusese cu câteva minute în urmă.

– La naiba, nu-ți promit, dar mâine plec în Honolulu. La întoarcere o să merg să locuiesc la Londra. Tu vei rămâne aici cu Matty. Va trebui, bineînțeles, să ne înțelegem ca eu să-l văd, din când în când. Dar despre asta vom vorbi la momentul potrivit... Nu-ți face nici o grijă, nu veți duce lipsă de nimic.

Într-o singură fracțiune de secundă, Talia văzu cum se surpa singura ei șansă de a fi fericită.

Temându-se ca Alex să n-o părăsească definitiv, se luptă cu disperare împotriva durerii din trecut, încercând să găsească suficient de mult curaj pentru a putea rosti cuvintele care l-ar fi făcut pe Alex să rămână alături de ea.

– Dar... asta e casa ta, protestă ea ca pentru a mai câștiga timp.

Nu mai avea puterea să-l roage. Pierduse totul!

– E casa mea și tu ești soția mea. Toate astea nu mai au acum nici o importanță. Ai avut dreptate și eu m-am înșelat. N-ar fi trebuit niciodată să te oblig să te căsătorești cu mine. Am crezut...

Ridică obosit din umeri.

– Alex, te rog...

Era gata să întindă mâna spre el, dar teama de a nu fi din nou respinsă o reținu.

– Nu mai avem nimic să ne spunem.

Și, ca pentru a-și întări spusele, Alex se ridică.

– Dar... obiectă ea cu o voce nesigură, părerea mea nu contează deloc?

Nu putea s-o părăsească în felul acela fără măcar să-i dea o explicație!

– Știi care e părerea ta, te-ai exprimat suficient de clar.

Făcu o pauză și o privi îndelung, fără ca ea să înțeleagă ce se ascunde în privirea lui de oțel. Într-un sfârșit, continuă cu o voce seacă și tranșantă:

– La naiba, Talia, nu vezi că ai câștigat? Răceala ta mi-e insuportabilă. N-am nici un chef să trăiesc alături de o femeie care mă detestă. Știm amândoi că astăzi nu mai e nimic între noi – dacă a fost ceva vreodată... și încep să mă îndoiesc de asta. E mai bine să ne despărțim.

– Dar, dacă am încerca....

– Am făcut o greșală, o întrerupse el, și nu vreau să suferi din cauza asta tot restul vieții. Crezi că îmi face plăcere să te văd retrăgându-te ca o căprioară speriată de fiecare dată când încerc să te ating? Imediat ce rămânem singuri, stânjeneala și nervozitatea ta ridică între noi un zid de nepătruns. Să acceptăm, Talia: între noi totul s-a terminat. Pentru totdeauna.

Amărăciunea cuvintelor lui era amărăciunea înfrângerii. Înainte ca Talia să-i poată răspunde, Alex se îndrepta deja spre casă. Decizia lui fusese atât de neașteptată încât surpriza o paraliza. În fața faptului ireparabil, un val de groază urca în ea, amenințând s-o înghită.

Talia rămase nemișcată, încercând să-și adune gândurile.

După doar cinci minute, auzi hârâitul motorului și roțile mașinii derapând pe pietriș. Alex plecase.

În restul zilei, avu impresia că traversează un tunel fără sfârșit. Ca un automat, împlini treburile cotidiene și vorbi cu Matty și cu Louise, dar gândurile îi zburau în altă parte. La Alex. Scena din grădină o obseda. Îi revenea mereu în minte spatele lui îndepărtându-se și părăsind-o pentru totdeauna. Era prea târziu.

În sfârșit, când Matty se culcă, rămase singură. Obosită, disperată, se prăbuși pe patul moale. În cameră rămăseseră doar ea și pendula care își continua bătaile, indiferentă. Se uită la ceas. Era trecut de miezul nopții. Alex nu se mai întorcea.

De acum, era singură. Cât cuprindea cu ochii, viața sa se înfățișa ca un imens deșert. Fără Alex, pe care-l iubea din tot sufletul, era pierdută. Din păcate, el n-o iubise niciodată. Pentru el, doar Matty conta.

Ar fi trebuit să discute cu el, să-i arate puțină tandrețe. Poate că astfel s-ar fi obișnuit cu ea, poate ar fi început să țină la ea... În schimb, se purtase cu răceală, cu cruzime aproape. Dar îi fusese atât de teamă să nu fie din nou rănită, să nu sufere cum suferise înainte de nașterea lui Matty. Să nu sufere? Talia zâmbi trist. Dar acum nu suferea? Orgoliul său nemăsurat îi distrusese toate șansele de a fi fericită. În fața singurătății irevocabile a anilor ce aveau să vină, nu simțea decât o consolare jalnică la gândul că Alex nu bănuise care erau adevăratele sale sentimente. La optsprezece ani, bazându-se pe dragostea ei, i se dăruise cu o încredere plină de candoare. Dar el nu acceptase darul ei total; o respinsese.

Atunci, Talia se jurase să nu mai aibă niciodată încredere în el, să-l evite, să nu-i spună niciodată cât de mult îl iubea. O întâmplare nefericită îi adusese din nou față în față. Alex o obligase să se căsătorească cu el printr-un șantaj. Cu toate acestea, deși suferea, deși se lupta cu sine însăși pentru a-și păstra integritatea, Talia se simțise bucuroasă la gândul că-l va avea alături de ea. Toate bucuriile ei veniseră de la el. Fără el, viața ei nu mai valora nimic.

Urmărise să se răzbune, să-l rănească atunci când refuzase să i se dea? Acționase din dispreț, pentru a-l face să plătească pentru tot răul pe care i-l făcuse?

Talia se întoarse și-și înfundă capul în pernă. Alex avusese dreptate: era câștigătoare. El fugise. Dar ea își distrusese viitorul.

Se ridică din pat și începu să se plimbe cu pași înceți prin cameră. O, lui nu-i va păsa de ea; amorul său propriu se va vindeca repede. Se va consola în brațele altei femei. Ale Joannei Dominic, spre exemplu. Aceasta nici nu cerea mai mult.

Doar foșnetul mătasei care învăluia corpul încordat al Taliei și tic-tac-ul imperturbabil al pendulei mai tulburau tăcerea nopții. Era prea târziu. Prea târziu pentru a-l face să rămână lângă ea. Prea târziu pentru a-l implora să se întoarcă. Prea târziu pentru a-i mărturisi dragostea. Își simțea capul greu și gata să-i explodeze. O tortura gelozia, proiectându-i în minte imagini de o precizie atât de mare încât Talia simțea că amortește.

Unde era Alex? Trebuia să afle. Luă telefonul și formă numărul din Knightsbridge. Nu răspunse nimeni. Era cu Joanna, nu avea nici un dubiu. Puse la loc receptorul și se prăbuși pe pat, gemând.

Rămase mult timp cu ochii deschiși, nemișcată, privind fix tavanul. Într-un sfârșit, când primele lumini ale zorilor pătrundeau deja prin perdelele de dantelă, Talia cedă epuizării și se cufundă într-un somn agitat, tulburat de vise vagi.

*
* *

Se sculă, dimineata târziu. Așezat pe marginea patului, Matty o privea zâmbind. Talia constată cu surprindere că era deja îmbrăcat. Dându-și, cu o mișcare a capului, părul pe spate, se ridică și întinse brațele spre el. Copilul se aruncă în brațele ei.

— A venit tata, exclamă el, vesel. Ai văzut, el m-a îmbrăcat!
Inima Taliei sări în piept.

— Unde e? Spune-mi repede!

— A plecat, răspunse el, la fel de binedispus. A venit să te vadă, dar dormeai. Tata a spus că nu trebuie să te sculăm.

— A plecat?

O senzație de vid imens și de greață puse deodată stăpânire pe ființa ei. Alex o privise dormind și plecase pentru totdeauna, fără să-și ia adio de la ea.

— Da, a plecat, continuă Matty punându-i brațele după gât, și a spus că trebuie să am grijă de tine. Te scoli, acum?

Când tocmai deschidea gura pentru a răspunde, ușa se auzi deschizându-se, și Louise, ducând un platou, apărui în prag.

— Micul dejun e servit, anunță ea, bucuroasă.

Văzând surpriza cu care o urmăreau ochii Taliei, se grăbi să adauge:

– Alex m-a sunat în această dimineată și eu i-am propus să vin să mă ocup de Matty. E o vreme superbă afară.

– Alex v-a sunat?

Încă buimacă după somnul prost pe care-l avusese, Talia nu reușea să înțeleagă.

– Da, mi-a spus că ești epuizată și, după cum arăți, nu mi-e greu să-l cred! Ar trebui să rămâi în pat să te odihnești.

– Nu... nu e cazul. Mă simt bine...

– Cum dorești, răspunse Louise și-l luă pe Matty de mână, ducându-l până la ușă.

– Hai, tinere. S-o lăsăm pe mama să mănânce...

Talia aruncă o privire posomorâtă asupra tăvii și ridică distrată capacul de argint. Vederea omletei cu șuncă îi făcu greață. Puse la loc capacul și-și turnă o ceașcă de cafea neagră.

Așezată confortabil între perne, sorbind din lichidul amar, începu să se gândească la întâmplările din acea dimineată. Deci, Alex o privise în timp ce dormea și apoi plecase. Dar ce-i promisese fiului său? De ce era Matty atât de bucuros? În orice caz, Louise nu știa nimic. Pentru ea nu era vorba decât despre o călătorie de afaceri, ca oricare alta. Dar de ce n-o anunțase? De ce lăsase totul în suspans? Și mai ales: de ce n-o sculase?

După ce-și termină de băut cafeaua, se dădu jos din patul cald, făcu un duș și se îmbrăcă. Se simțea incredibil de obosită. Imaginea lui Alex o urmărea obsesiv, retrezindu-i suferința.

Ajunsă la capătul scării, se opri. Matty era un copil sensibil, inteligent. Nu trebuia să observe confuzia în care se afla mama sa. Talia trase adânc aer în piept. Trebuia cu orice preț să se poarte natural. Cu trei ani în urmă reușise să depășească aceeași ruptură și se rugă Cerului să-i dea puterea și curajul pentru a-și putea reface viața a doua oară.

Capitolul 9

Două zile trecură. Ghemuită într-un fotoliu, Talia încerca să citească profitând de liniștea unei dimineți petrecute în singurătate.

Deodată, se auzi soneria. Se ridică fără tragere de inimă și se îndreptă spre ușă, blestemând intrusul care sosea.

– Leo! exclamă ea, cu un zâmbet sincer.

Era foarte bucuroasă să-l vadă. Simpla lui prezență o liniștea deja.

– Bună, draga mea Talia, o salută el și sărutând-o pe obraz.

– Intrați. Vreți să beți ceva? O cafea? Tocmai am făcut una pentru mine.

– Da, mulțumesc.

Leo se așază și o privi turnând lichidul cu o mână tremurătoare.

– Mă bucur foarte mult să vă văd.

– Eram în drum. M-am întâlnit cu un coleg care locuiește în zonă. Voiam să te invit pe tine și pe Alex la masa de prânz.

Talia își mușcă buza, nervoasă.

– Alex e plecat. E într-o călătorie, în Honolulu.
Leo nu se lăsă păcălit, tonul ei fals se voia detașat și Talia își dădu seama de asta.

– Înțeleg. Și Matty?

– E la Louise. O veche prietenă de-a lui Alex. Îl învață să picteze și-l răsfăță la culme. Petrec zile întregi împreună. Dar dumneavoastră ce mai faceți? Și copiii? Alicia?

– Cu Alicia... lucrurile încep să meargă mai bine. Există, bineînțeles sușuri și coborâșuri, dar de data asta cred că ne vom înțelege. Belle și Vinnie au început școala, iar Jake și-a revenit după decepția amoroasă.

Întări această ultimă remarcă cu un semn complice cu ochiul, apoi adăugă:

– Acum vorbește despre o fată care locuiește în vecinătatea noastră. Trebuie neapărat să veniți la cină, într-o zi, tu și Alex. Copiii vor fi încântați să te vadă.

– Nu e o idee rea!

– Atunci, te sun și stabilim ziua. După întoarcerea lui Alex. Când va fi asta?

– De fapt... nu știu, răspunse Talia cu un glas slab și apoi, nemaiputându-se abține, izbucni în plâns.

– Scuzați-mă..., îngână ea, printre lacrimi.

Fără să se formalizeze, Leo își scoase batista și i-o întinse.

– Haide, micuță Talia, liniștește-te!

Vocea lui caldă și gravă avea ceva liniștitor. Leo se apropie de ea și o luă încet în brațe, vorbindu-i ca unui copil. Calmându-se, Talia își șterse lacrimile și ridică spre el o privire.

– Se pare că ai nevoie de un întăritor, spuse el și se ridică. Se îndreptă spre bar și-i turnă un coniac.

– Mulțumesc, murmură Talia ducând paharul la gură.

– Acum o să-mi povestești tot, o îndemnă Leo, cu un glas patern.

– Nu e nimic de...

– Talia, o întrerupse el, am înțeles că ceva nu merge bine de când te-am văzut. Arăți obosită, ești încordată și îngrijorată și vrei să mă faci să cred că plutești de fericire? Hai, povestește-mi totul. Cine știe, poate îți voi fi de folos.

– Ei bine... Între mine și Alex totul s-a terminat.

În ciuda a ceea ce-și imaginase, mărturisirea venise spontan și se simțise ușurată.

– S-a terminat? Dar cum, ce s-a întâmplat.

– Alex nu se va mai întoarce. Cel puțin, nu aici. Și... ah, Leo, sunt atât de nefericită... nu știu cum voi suporta... N-ar fi trebuit niciodată să mă căsătoresc cu el!

– Îl iubești, nu-i așa?

– E atât de evident? Întrebă ea, cu amărăciune.

– Dacă nu l-ai fi iubit, n-ai fi fost în starea asta!

– Dacă măcar aș reuși să nu-l mai iubesc! Nu mă gândesc decât la el! Și el... ah, lui nu-i pasă deloc de mine!

– Ești sigură?

Vocea lui Leo suna ciudat. Era surprins, probabil.

– Și cât de sigură! Nu m-a iubit niciodată, nici măcar înainte, când Matty încă nu se născuse. N-am fost pentru el decât o simplă jucărie, cu care-și petrecea plăcut timpul.

– Talia, liniștește-te!

– Să mă liniștesc? Dar nu vreau să mă liniștesc! Sunt deja două zile de când mă prefac că sunt liniștită și fericită, pentru Matty și Louise. Nu mai suport! M-am săturat! M-am săturat!

Aruncă spre Leo o privire plină de amărăciune și apoi continuă:

– Am încercat totul pentru a-l goni din gândurile mele, pentru a-l urî. E fără speranță. Chiar când am primit blestematul acela de telex din America de Sud, n-am încetat să-l iubesc ca o nebună. Și acum a plecat, m-a părăsit pentru totdeauna și eu voi muri...

– Stai puțin... nu te urmăresc. Despre ce telex din America de Sud vorbești?

– Oh... asta a fost înainte de nașterea lui Matty. A trebuit să plece acolo, ființă îi murise un prieten. În timpul unei revoluții nu-mi amintesc prea bine...

– Ah, acum înțeleg. Chris Pendal, o adevărată tragedie. Dar tot nu văd legătura.

Talia scoase un oftat.

– Ieșeam mult cu Alex, înainte să plece. Îmi promisese că-mi va scrie, dar n-am primit de la el nici o veste... până în ziua când secretara lui mi-a adus un telex... un mesaj de ruptură, într-un fel. N-a avut nici măcar corectitudinea să-mi vorbească față în față.

Leo se încruntase.

– Alex ți-a trimis un telex din America de Sud? întrebă el, neîncrezător.

– Da, de ce?

– Talia, cred că te înșeli. E imposibil!

– Ah, astea sunt detalii fără importanță. Am primit un telex de la Alex, spunându-mi să mă duc naibii.

– Dar acel telex a ajuns prin poștă?

– Nu, mi-a fost înmânat.

– De către frumoasa și eficienta domnișoară Dominic?...

– Da. Dar nu înțeleg unde vreți să ajungeți. De ce atâtea întrebări despre un simplu telex?

– Un mesaj care v-a despărțit definitiv. Ascultă-mă, Talia. Când Alex a plecat în America de Sud, m-a sunat. Aveam și eu afaceri acolo și era vorba să merg. Dar nu știam care era situația. Alex mi-a promis să mă contacteze imediat ce se va fi întâlnit cu reprezentantul nostru. N-am primit de la el nici cel mai mic semn de viață. Mai târziu, am aflat că răsculații luaseră sub stăpânirea lor toate mijloacele de comunicare. Republica pierduse orice legătură cu lumea: nici o scrisoare, nici un telex, nici măcar un simplu telefon nu puteau să treacă într-un sens sau altul. Presa însăși nu mai era informată. Imediat ce Alex a ajuns în America de Sud, a dispărut. În Londra circula zvonul că ar fi murit. De-abia adupă aceea am aflat că fusese grav rănit. În urma unui atentat.

Leo se opri și Talia așteaptă îngrozită continuarea.

– Dar eu i-am scris... și telexul, de unde venea?

– De la Joanna Dominic. Crede-mă, Talia. Alex a fost rănit la mai puțin de o lună de la sosirea sa. A petrecut trei luni într-un spital militar și a fost, de câteva ori, pe punctul să moară. Nu era capabil să trimită un telex, oricui ar fi fost. A avut chiar un an de convalescență.

Talia îl privea fix, șocată.

– Iartă-mă, Talia, credeam că știi...

– Nu, nu știam... după acel mesaj, înțelegeți... și apoi, eram însărcinată cu Matty... Dar ce a împins-o pe Joanna Dominic să facă așa ceva?

– Îl voia pe Alex pentru ea. Când tu i-ai adus scrisoarea, s-a temut probabil să nu-l piardă. O fată tânără, tandă și

încrezătoare ca tine era victima perfectă pentru o cățea de rasa ei. A încercat o lovitură, pentru orice eventualitate. Și recunoaște că i-a reușit!

– E oribil! De-abia dacă îndrăznesc să cred.
– Acum, cel puțin, știi adevărul.
– Da, și vă mulțumesc, îi zâmbi Talia.
– Totuși, mă miră că nu ai știut nimic.
– Totul era împotriva mea: telexul, sarcina cu Matty... eram atât de disperată, încât cerul ar fi putut să cadă și n-aș fi observat!

– Destinul care se împotrivește dragostei...
– Dragostei... Un cuvânt mare! Toate astea nu dovedesc cu nimic că Alex m-a iubit.

– Ai dreptate, dar asta dovedește că nu ai fost bine informată. Poate că mai ai încă multe de aflat.

– N-am cuvinte să vă mulțumesc pentru ce ați făcut pentru mine, îi spuse Talia și ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

– Așteaptă mai întâi să termin! o îndemnă Leo cu o privire plină de promisiuni.

Ea îi refuză invitația la masă. Leo nu insistă, înțelegând că altceva o preocupa. După plecarea lui, Talia se lăsa să cadă într-un fotoliu și începu să mediteze la toate acele descoperiri.

Trăise atât de mult cu ideea că Alex îi trimisese un telex de despărțire definitivă, încât acum cu greu îi putea veni a crede. Telexul fatal era manevra Joanei Dominic. Ar fi vrut să-i fie milă de acea femeie disperată, dar în zadar își cerceta sentimentele, nu găsea pentru ea decât gelozie și ură. Dar dacă secretara era cu Alex, în Honolulu? Nu, nu trebuia să se gândească la asta, i-ar fi adus prea multă suferință.

După-amiază, se hotărî se meargă la Louise, care picta în grădină. Bătrâna o întâmpină zâmbind.

– Am făcut un ceai, o anunță Talia cu o voce care suna fals.

– Excelentă idee, se bucură Louise în timp ce ea pune a tava pe masă.

Louise îl cunoștea dintotdeauna pe Alex. Ar fi putut negreșit să-i dea informații cu privire la acea plecare în America de Sud. Prea multe întrebări rămăseseră fără răspuns.

Talia turnă ceaiul și se așeză la soare, cu capul pe spate, întrebându-se de unde să înceapă.

Louise o intimida: era atât de calmă, de demnă, de elegantă, încât se simțea ca un copil neglijat, și-și pierdea toată încrederea în preajma ei. Admiră un moment taiorul de in al femeii și, coborând ochii spre blugii ei decolorați, Talia scoase un oftat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Louise, plină de bunăvoință.

– Nimic, răspunse Talia mecanic, înainte de a-și relua firul gândurilor. Nu, mint... De fapt, aș avea nevoie de câteva lămuriri cu privire la Alex.

– Dă-i drumul, o încurajă Louise, zâmbind.

Talia se înroși și trase adânc aer în piept.

– Aș vrea să-mi povestești despre America de Sud. Unde a fost rănit... în urma unui atentat, mi se pare...

Revăzu în minte cicatricea de pe piept și se cutremură.

– Da, în urma unui atentat. A fost rănit la piept. Ce vrei să știi?

Vocea bătrânei trăda o mânie reținută, efect al neputinței, al suferinței pe care le încercase atunci.

– Totul, spuse simplu Talia.

– Dar...

Louise tăcu un moment.

– Iartă-mă, Talia. Țin mult la Alex, e aproape ca fiul meu. Imediat ce v-am văzut, mi-am dat seama că ceva nu merge între voi și am suferit. Trebuie să mărturisesc că atunci când Alex mi-a spus că vă căsătoriți, am avut îndoieli.

– De ce? o întrerupse Talia. Nici nu mă cunoșteți!

– Nu, dar știam deja multe despre tine. Când te-ai mutat aici, mă temeam că n-o să ne înțelegem.

– Nu înțeleg, explodează Talia. Fiți, vă rog, mai clară! V-a vorbit Alex despre mine?

– Nu, niciodată. Nu răspundea niciodată la întrebările mele. Îmi pare rău, Talia, dar va trebui să-ți rezolvi singură problemele cu Alex.

– Dar, explicați-vă! De ce acea prejudecată împotriva mea?

– Pentru simplul motiv că, în momentul în care era grav bolnav, Alex întreba de tine zi și noapte, iar tu ai refuzat să-l vezi.

– Poftim? N-am refuzat niciodată să-l văd! Louise, vă rog, trebuie să mă credeți! Tocmai am aflat în această dimineață că Alex a fost rănit în America de Sud... Ah, Doamne, cred că o să înnebunesc!

– Calmează-te, draga mea, spuse Louise, bătând-o ușor pe umăr. Iartă-mi felul cam brutal de a mă exprima. N-ar fi trebuit, poate...

– Ba da, ba da, exclamă Talia în pragul unei crize de nervi. Vreau să aflu tot! Înțelegeți? Tot, Louise. Vă rog, e foarte important!

În fața insistenței ei, bătrâna nu putu decât să se supună.

– Bine. Alex tocmai ieșea din hotel pentru a se duce la serviciu, când a fost împușcat de revoluționari, care l-au crezut mort. A fost transportat la spitalul militar. Condițiile de acolo au fost probabil jalnice – când a fost de urgență repatriat în Anglia, starea lui era extrem de gravă. Infecția se întinsese și risca să piardă un braț. Am petrecut la căpătâiul lui mai multe săptămâni. În delirul lui, îți pronunța numele. Evident, nu știam cum să te gălesc, dar cum numele tău se întâlnea atât de rar, am întrebat-o pe domnișoara Dominic dacă nu te cunoaște. Venea în mod regulat să întrebe de starea lui... pe scurt, mi-a promis că-ți va trimite un mesaj, dar cum tu nu ai venit, am crezut...

– Nu! strigă Talia, disperată.

Pe obraji îi curgeau lacrimi grele și tremura din tot corpul.

– Ce se întâmplă, fetița mea?

– Eu... eu...

Talia hohotea fără să poată articula un cuvânt.

– Domnișoara Dominic n-a luat legătura cu tine?

– Niciodată, v-o jur... dacă doar... Ah, și eu care credeam că Alex nu mă mai voia... Aș fi venit dacă aș fi știut că este bolnav. N-am știut nimic, vă jur, nimic...

Vocea i se stinse în suspine.

Cu un gest spontan de afecțiune, bătrâna își puse brațul după umerii ei și începu să-i vorbească încet. În sfârșit, Talia se calmă, își șterse fața inundată de lacrimi și schiță un zâmbet trist.

Era la capătul puterilor. Louise îi mai turnă o ceașcă de ceai și cele două femei îl băură în tăcere.

Deci Alex, în singurătatea și suferința sa, o chemase. Alex o iubise. Poate că era prea târziu, dar o iubise și asta schimba totul.

Talia ridică ochii spre Louise și repetă:

– N-am știut nimic... N-am știut că a fost rănit. Aș fi venit.

– Domnișoara Dominic s-a purtat foarte urât, exclamă Louise cu o voce dură. N-aș fi bănuț-o niciodată de o asemenea faptă.

– Acum, răul a fost făcut. Alex nu se va mai întoarce. Totul s-a terminat între noi, spuse Talia posomorâtă și turnându-și distrată niște ceai.

– Dar îl iubești, nu-i așa?

– E prea târziu. Am trăit cu gândul că m-a alungat din viața lui, apoi ne-am regăsit... și... după căsătorie... eh! dar ce importanță mai are! Nu vreau să vă plictisesc.

– Dar Matty? Ține mult la acest copil.

– Dar nu mă mai iubește.

– Te înșeli. Alex e un om ascuns, dar te iubește sincer și profund. După ce a ieșit din spital, dezamăgirea l-a făcut cu adevărat amar. Era imposibil să trăiești cu el. Poate că s-a temut să nu-și redeschidă rănilile, mărturisindu-ți dragostea...

– Și domnișoara Dominic?

– Cu tine a ales să se căsătorească. Joanna Dominic l-a susținut, bineînțeles, în această perioadă dificilă, și nu doar

moral, recunosc, dar Alex n-a simțit niciodată pentru ea ceea ce simte pentru tine. Trebuie să mă crezi. Acum știi ce ai de făcut.

Da, Talia știa și miza merita efortul.

– Și Matty...?

– Nu-ți face nici o grijă, mă ocup eu de el până la întoarcerea ta.

– Unde-l pot găsi pe Alex?

– Poftim adresa, răspunse Louise întinzându-i o bucată de hârtie pe care o scosese din buzunar. Hai, nu mai pierde timpul. Rezervă-ți repede un bilet... și nu o mai lăsa pe Joanna Dominic să-ți fure fericirea atât de binemeritată.

Radiind, Talia se ridică dintr-o săritură, o sărută pe Louise pe obraji și alergă spre casă, în timp ce striga:

– Mulțumesc! Mulțumesc pentru sfaturile dumneavoastră minunate!

Capitolul 10

Singurul zbor posibil făcea escală la Los Angeles. Călătoria i se păru că durează secole. La aeroport cumpără o hartă, închirie o mașină și rezervă o cameră în apropiere de Waikiki. Acolo făcu un duș și se schimbă.

Cu o băutură rece în mână, se așază pe balcon pentru a se liniști. Înaintea ei, cât vedea cu ochii, se întindea plaja cu nisip fin și palmieri. Oceanul era de un albastru demn de cărțile poștale. Pretutindeni, în acel paradis al turiștilor, corpurile se întindeau la soare. Talia nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Din păcate, nu venise acolo pentru a admira peisajul. În acel cadru de vis, în fața albastrului apei și al cerului, la poalele impozantului vulcan, discuția pe care o avusese cu Louise părea îndepărată, aproape ireală. Și totuși, se întâmplase doar cu o zi în urmă.

Trebuia să-și revină în fire. Era acolo pentru a-și salva căsnicia și dragostea... dacă mai era posibil. Ce-i va spune lui Alex? Că-l iubește? Cum să-i declare asta? Îndoiala o rodea: dar

dacă o va respinge? Risca cea mai mare miză din viața ei, dar merita. Trebuia să acționeze repede, înainte s-o lase curajul.

Sorbi dintr-o înghițitură băutura rece și se ridică. Va merge la bungalou chiar atunci. Își luă geanta și aruncă o privire în oglinda din cameră. O tânără înaltă și slabă, cu un bogat păr roșcat o privi fără să zâmbescă și cu o expresie neliniștită. Pantalonii scurți îi veneau de minune și bluza de bumbac contrasta plăcut cu paloarea tenului său. Poate că ar fi trebuit să se schimbe, să-și pună un taior, ceva mai formal... Nu. Pierduse deja prea mult timp.

Găsi cu ușurință bungaloul lui Alex: aparținea după toate aparențele unei persoane bogate. Parcă mașina pe o alee cu palmieri. Avea palmele umede și picioarele de-abia o mai țineau. Talia trase adânc aer în piept și străbătu cei câțiva metri care o despărțeau de casă. Fusesse nebună să se grăbească în felul acela... dar era prea târziu pentru a mai da înapoi. Cu un deget tremurând, apăsă butonul soneriei. Nici un răspuns. Mai sună o dată, mai lung. Nimic.

În speranța că va găsi pe cineva, începu să înconjoare bungaloul. Deodată, se opri. Departe, în fața ei, cu fața la mare, se desena silueta lui Alex între albastrul cerului și nisipul auriu. Părea singur pe pământ, pierdut într-o visare misterioasă. Îl iubea atât de mult! În tăcere, Talia se îndreptă spre plajă.

Ca și când îi simțise prezența, Alex se întoarce și o privi îndelung apropiindu-se cu pași mărunți pe nisipul cald. O ușoară tresărire îi trădă surpriza de a o vedea acolo, dar își regăsi repede sângele rece. Soarele îi arunca raze de foc în frumosul păr negru.

– Bună, Talia, o salută el, în sfârșit. Ce te-aduce aici?

Inima Taliei se strânse. Tot ce văzu în fața ei fu un străin rece și distant. Nici o urmă de căldură în vocea lui, nici umbra unui surâs pe chipul lui. Era posibil ca acest bărbat s-o fi iubit?

– Eu...

Talia se întoarse. Cuvintele îi scăpau.

– Alex... nu mai știu ce să spun...

O tăcere încordată se instalează între ei.

– Bei ceva? Întrebă el, în sfârșit, pentru a risipi jena.

Talia tresări.

– Un gin. Cu gheață și portocale, te rog.

Intrară amândoi în tăcere în salonul imens ale cărui uși vitrate dădeau spre plajă. În timp ce el pregătea băuturile, Talia privea distrată camera fără să vadă nimic din ce o înconjură.

– Poftim!

Aproape că scăpă paharul din mână la atingerea mâinii lui.

– Hai, spune-mi ce te aduce aici, repetă el.

– Louise... Louise... Ai cerut să mă vezi când erai la spital, spuse ea, în sfârșit.

– Ar fi trebuit să tacă.

– E adevărat?

– E o prostie. Deliram, cum aș putea ști?

– Te rog, Alex, e important.

– Bine, recunosc. E adevărat. Și ce-i cu asta? Pentru asta ai venit până aici?

O lumină răutăcioasă strălucea în privirea lui de oțel. Talia se întoarse cu spatele, abătută.

– Ce vrei de la mine, Talia? Știi foarte bine că între noi totul s-a terminat. Imediat ce suntem împreună ne sfâșiem unul pe altul și refuz să-l văd pe Matty crescând într-o asemenea atmosferă. Nu trebuie să sufere din cauza greșelilor noastre... a greșelilor mele. E prea târziu, Talia. Prea târziu.

N-o mai iubea. Făcuse tot acel drum pentru a primi o ultimă lovitură. Nu-i mai rămânea de făcut decât să plece și să dispară pentru totdeauna. Nebună de dipserare, o luă pe culoar în direcția ușii, când se lovi de Joanna Dominic, care tocmai intra, stălucind de frumusețe în razele soarelui.

– Poftim! Tu aici? Se pare că ai făcut o călătorie lungă pentru nimic. Pleci repede, după cum văd...

Într-o fracțiune de secundă, toată nenorocirea Taliei se transformă în furie.

– Ah, iată-te! Ai nimerit bine. Am două cuvinte să-ți spun!

– Va trebui să fii concisă, draga mea. N-am timp de pierdut.

– Nici eu. Doar o întrebare sau două. Când Alex era în spital, a cerut să mă vadă. Tu trebuia să-mi transmiți mesajul. De ce n-ai făcut-o?

Joanna Dominic luă o atitudine degajată:

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Minti, replică Talia cu un calm care o surprinse și pe ea. Credeai, probabil, că partida era câștigată. Ei bine, află că nu! Micile tale secrete au fost descoperite și tare mă tem că Alex îți va cere câteva explicații care vor fi greu de dat.

Mintea cu o nerușinare surprinzătoare, dar nu mai avea nimic de pierdut. Acea creatură perfidă îi distrusese viața și

Talia nu voia să plece înainte de a-și fi golit sacul cu venin. Va avea măcar plăcerea de a o vedea pe Joanna Dominic ieșind din rezervă.

– Ascultă...

– Nu, o întrerupse Talia tranșant. Tu mă vei asculta. Și acel telex pe care mi l-a trimis, chipurile, Alex? Îți amintești? „Vești proaste, draga mea? Și nu te sfătuiesc să-l cauți.“ Ah, în ziua aceea te-ai depășit pe tine însăși.

Figura imperturbabilă a Joannei Dominic se deformă deodată într-un rictus de mânie. Pierzându-și controlul, femeia ridică o mână și Talia înțelese că voia s-o pălmuiască.

Deodată, vocea lui Alex sună ca un bici și opri gestul Joannei Dominic. Surprinsă, Talia se întoarse. Alex auzise totul. Privirea lui era înghețată și corpul îi trăda o furie reținută. Luă brațul Taliei și o împinse în direcția salonului.

– Așteaptă-mă, îi spuse el, cu blândețe.

– Dar... încercă ea să protesteze.

– Te rog, Talia, așteaptă-mă!

– Bine.

Alex îi zâmbi cu căldură și-i atinse tandru obrazul, apoi ieși din cameră în tăcere. Câteva momente mai târziu vocea lui răsună din nou, dar plină de mânie. Bineînțeles, Joanna Dominic fusese cu adevărat ipocrită, dar tocmai îl pierdea pe omul la care ținea cel mai mult și Talia nu putea să se bucure de înfrângerea rivalei sale. Și apoi, totul se terminase între Alex și ea. De ce să-l mai aștepte? De ce să sufere mai mult? Era mai bine să fugă. Pradă unei furtuni de sentimente contradictorii, Talia se îndreptă spre ușă. Se va întoarce la

hotel și va lua primul avion pentru a se întoarce acasă. Acasă? Ce ironie! Acea nu era oare casa lui Alex?

Era pe punctul de a deschide portiera mașinii când o mână o prinse de încheietură.

– Ai promis să mă aștepti.

– M-am răzgândit, mă întorc la hotel.

– Dacă te las eu, se opuse Alex, strângând-o de mână mai tare.

– Mă doare!

– Asta și vreau, îi răspunse el pe un ton muștrător.

– Dar de ce, Alex? Nu înțeleg!

– N-ai înțeles niciodată nimic!

Cu o mână fermă, Alex o luă și o duse pe plajă, oprindu-se pe malul apei.

– Acum că știu tot, vreau să-mi spui de ce ai venit.

Neputând să-l privească în ochi, Talia își fixase privirile asupra umerilor lui puternici, ca hipnotizată. Inima bătea să-i sară din piept.

– Alex, ce vrei de la mine?

– Știi foarte bine ce vreau.

O panică subită puse stăpânire pe ea.

– Ce? Pe Matty?

– Nu, Talia, pe tine te vreau. Din ziua în care te-am văzut în biroul lui Mark Fitzgerald.

Această mărturisire neașteptată o făcu să-și ridice ochii.

– E imposibil! exclamă ea, cu neîncredere.

– Ba da, Talia, e posibil. Te-am iubit din primul moment.

Erai atât de tânără, de frumoasă, de pură! Am încercat să fiu foarte atent, să nu te sperii. Când am venit la tine, înainte de

a pleca în America de Sud, nu aveam intenția să abuzez de încrederea ta. Am fost slab și n-am putut să rezist instinctului care mă împingea spre tine. Aveam atâta nevoie de tine. Am vrut să-ți cer să te căsătorești cu mine, dar știam că nu am dreptul. Știam că lucrurile merg foarte rău acolo și că existau șanse mari să nu mă mai întorc. Nu putem să te iau cu mine. Ar fi fost nedrept.

Doborât de emoție, Alex se opri un moment. Talia se-mbăta cu privirea lui și simțea un val imens de bucurie inundând-o. Alex continuă:

– La spital... nu-mi mai amintesc mare lucru, dar știu că te voiam acolo, lângă mine. Louise mi-a spus că nu vei veni, că totul s-a terminat... Te-am căutat, dar părea că te înghițise pământul...

– Nu știam că ai fost rănit. Joanna Dominic mi-a adus un telex în care îmi spuneai, în modul cel mai crud, că între noi totul se terminase. Nu m-am gândit nici un moment că nu tu îl trimisesei. Eram însărcinată cu Matty și eram disperată. Mi-a dat de înțeles că era amanta ta. După nașterea lui Matty, mi-am luat inima în dinți și am venit la birou pentru a-ți da vestea. Am văzut, prin geam, că o țineai în brațe și am plecat în vârful picioarelor. Apoi mi-am luat un serviciu în Franța. Trebuia să plec cât mai departe...

– Ah, aș fi capabil s-o omor! Ce monstru! Îți jur, Talia, n-a fost nimic serios între noi. Era o secretară excelentă. După dispariția ta, a făcut, bineînțeles, tot ce putea pentru a mă consola. Am ieșit cu ea, de câteva ori, la cină. Aș fi făcut orice ca să te uit.

– Unde e acum?

– A plecat. N-o s-o mai vedem niciodată.

Îi luă cu un gest tandru fața în mâini și-și cufundă privirea în ochii ei întunecați.

– Am crezut că n-o să te mai văd niciodată. Și apoi, într-o seară, erai acolo, la restaurant, cu Kate. Atunci mi-am jurat că nu-mi vei mai scăpa a doua oară. Am descoperit că lucrai la Leo și am aranjat o masă de afaceri...

– Și ai adus-o și pe Joanna..., îl întrerupse Talia cu un zâmbet acuzator.

– Din motive profesionale. Când am aflat că ai un copil, am devenit nebun de gelozie. Nu puteam suporta gândul că era fiul altcuiva. Și apoi, am descoperit că era copilul meu! Doamne, Talia cât de mult te iubesc!... N-am mai putut suporta și te-am obligat să te căsătorești cu mine, fără să înțeleg nici eu prea bine de ce. Credeam că, odată căsătorită, vei învăța, puțin câte puțin să mă iubești. Dar tu mă urai, îți voiai înapoi libertatea. Ne sfâșiam reciproc și a trebuit să mă predau. După ultima noastră ceartă, am condus ca un nebun toată noaptea și apoi m-am întors să te privesc dormind. Te iubeam din toată inima. N-aveam dreptul să te fac să suferi. Luasem deja o hotărâre. Și azi, în după-amiaza asta, pe plajă, mă gândeam la tine și când m-am întors, ca prin minune, erai acolo, draga mea, în persoană...

Cu privirea încetoșată de lacrimi, Talia îl mângâie tandru pe obraz.

– Oh, Alex! Și eu credeam ca o proastă că nu-l vrei decât pe Matty, că mă vei face din nou să sufăr dacă-ți voi dezvălui sentimentele mele. Te iubesc, Alex, te iubesc atât de mult încât aș muri dacă m-ai părăsi!

Ultimele ei cuvinte se pierdută într-un sărut care conținea toată pasiunea acelor ani pierduți.

– Talia, dragostea mea, nu ne vom despărți niciodată. Nu-mi va ajunge o viață pentru a-ți spune cât de mult te iubesc!

Ghemuită la pieptul lui puternic, Talia simțea cele două inimi ale lor bătând în același ritm.

O căldură dulce i se răspândea în tot corpul. Îl așteptase atât de mult, îl dorise atât de mult! În sfârșit, fericirea venise.

– Alex, îi spuse ea zâmbind, sunt soția ta. Pentru totdeauna!

– Ești sigură?

– Absolut!

– Atunci, să ne începem luna de miere!

Alex o ridică în brațe, îi mângâie fruntea cu buzele și o purtă astfel până în dormitorul luxosului bungalou.

Sfârșit